

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN WE MET

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WHEN

WE

MET

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Önsöz

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm II

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm III](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Bonus Sahne](#)

[Marni'nin Midnighters](#)

[Spoiler Grubu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Marni](#)

[Mann Karanlık](#)

[Bittiğinde Küller](#)

[Düştüğünde](#)

Copyright© 2021 by Marni Mann
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.MarniSMann.com

Kapak Tasarımcısı: Hang Le, Hang Le tarafından,

www.byhangle.com Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,

www.unforeseenediting.com

Düzeltilenler: Judy's Proofreading'den Judy Zweifel, Kaitie Reister ve Chanpreet Singh

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN-13: 979-8595312141

*Umut etmek için.
Bugünlerde kesinlikle daha fazla kullanabileceğimiz bir şey.
Ve anlara.
Onları asla unutmayalım ve her birine daima değer verelim.*

OYUN LİSTESİ

"Babylon"-SZA, featuring Kendrick Lamar "Sometimes"-
H.E.R.

"Missing You"-Blake McGrath

"Take It Out on Me"-Jesse Mann

"Leave (Get Out)"-Anne-Marie

"Bana karşı iyiydin"-Jeremy Zucker, Chelsea Cutler "Runaway"-
AURORA

"Alanis' Interlude"-Halsey, Alanis Morissette "Finally

// beautiful stranger"-Halsey

"Cold"-Chris Stapleton

"August 10"-Khruangbin

PROLOGUE

EMILY

Beer, krema ve artık Çin yemeği - tabii ki buzdolabının temel malzemeleri.

Vanilya aromalı kremayı aldım, plastik şişeyi iki elimle sertçe salladım - köpürtmenin sırrı buydu - ve yaptığım tek fincanın üstüne döktüm. En iyi arkadaşım için yeterince tatlı olduğundan emin olmak için küçük bir yudum aldım.

Onaylandı, diye düşündüm yutkunurken.

Ben de bir bira aldım, metal kapağı tezgâhın kor- neriyle açtım ve iki içeceği Whitney'nin duş almakta olduğu küçük banyomuza götürdüm.

"Hangisi?" Sırtımı havlu yaslayıp iki seçeneği de havada tutarak sordum.

Başını perdeden dışarı çıkardı, kahverengi saçları kulaklarına kadar sabun köpüğü ile yüksek bir düğüm halindeydi. "*Hmm*."

"*Hmm*?" Kaşlarımın neredeyse saç çizgime ulaştığını hissettim. "Gerçekten bunu sorguluyor musun?"

Güldü, dişleri vücut losyonu ile aynı renkteydi. "Bana seçenekler getirdin."

"Senin için seçim yapsaydım nasıl bir arkadaş olurdum?"

"İkisini de ver. Kahven ziyan edilemeyecek kadar güzel." Köpüklü kolunu uzattı, parmaklarını fincanın halkasından geçirdi ve hemen bir yudum aldı. "Tanrım, bu çok güzel." Onu şampuanımızın yanına koydu ve biraya uzanarak onu da dudaklarına götürdü. "Bu da öyle, belki daha da iyi."

"İşte benim kızım."

"Seni çok seviyorum," dedi ve perdenin arkasında kayboldu.

Lavabonun önünde durdum, düşen göz farını yakalamak için parmaklarımı burnumun kenarlarında gezdirdim. "Bugün saçını yıkamadığın için seninle gurur duyuyorum. Sonunda kuru şampuanın görkemli icadının hayatına girmesine izin verdin."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ben de sana her sabah aynı soruyu soruyorum." Whitney'nin makyaj çantasından bir dudak parlaticısı çıkardım ve ağzıma sürdüm. "Dırdırlarımın seni ikna etmeye yeteceğini sanıyordum."

Suyun içinde kıkırdarken yatak odasından gelen bir ses duydum. "Hanımefendi, telefonunuz çalışıyor."

"Lütfen onu benim için alır mısınız?"

Parlaklığını bir kenara bıraktım ve kapısına doğru üç adım attım, gürültüyü takip ederek yatağına gittim, yatağının üzerinde cep telefonu duruyordu. Telefonu elime aldım ve telefon numarasının üzerinde yazan tek kelimeye baktım.

En iyi arkadaşımı bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordum. Eğer ona kimin aradığını söylersem neler olacağını biliyordum ve bu bugün için istediğim bir şey değildi.

Ama aynı zamanda aramayı telesekretere gönderirsem ne olacağını da biliyordum ve mesajı duyması saatler alacaktı.

Her şey seçimlere bağlıydı.

Ve bunların hiçbiri basit olmayacaktı.

Whitney'ciğim, işleri hiç , değil mi?

BİRİNCİ BÖLÜM

*Her trajedinin acıyla karşılandığını söylerler.
Ama bir kez hayatta kaldığınızda, neden hala canınız yanıyor?*

BİR

CALEB

15 Nisan 2013

Boston rengârenkti. Balonlar havada süzülüyordu, koşucuların resimlerinin basılı tişörtler, bağırان seyircilerin tuttuğı posterler. En yakın arkadaşım Joe ile yürürken kollarını iki yana açmış, yüzünü gökdelenler.

"Vatanseverler Günü," dedi. "Tüm yıl boyunca en sevdiğim bayram ve bu bayramı en iyi dostlarımdan biriyle geçiriyorum."

Tam konuşmasını bitirdiğı sırada biri ona çarptı ve kazara ayakkabılarının üzerine bira döküldü.

"Hâlâ aynı şekilde mi hissediyorsun?" "En azından kusmuk değildi."

Güldüm. "Ne kadar da olumlu düşünüyorsun."

Vatanseverler Günü sadece Lexington ve Concord Savaşlarının anıldığı bir gün değildi; dünyanın dört bir yanından ziyaretçilerin Boston Maratonu'nu izlemeye geldiğı bir gündü - bu yıl katılmamam gereken bir etkinlikti. Bunun yerine, diğer en iyi arkadaşımız Smith ile dünyanın öbür ucunda, dün gönderdiği fotoğrafta olduğu gibi Dubai'nin kum tepelerinde ATV'ye biniyor olmalıydım. Bir gezi

En iyi müşterilerimden biri bu sabah için bir görüşme talep edince iptal etmek zorunda kaldılar ve son dakikada ertelediler.

Joe'ya haber vermek için aradığımda beni içki içmeye ikna etmişti. Şehrin daha sakin bir yerinde buluşmayı tercih ederdim ama o yarışın çoğunu izleyerek aksiyonun merkezinde olmak istemişti.

"Şurada duralım." Üniversiteden beri gitmediğim bir barı işaret etti. "Bir bira alırız, sonra da bitiş çizgisine gideriz."

"Bir restoran bulmayı tercih etmez misin? Açlıktan ölüyorum." Birkaç tanesinin önünden geçerken midem homurdandı. Bekleme sürelerinin saatler süreceğini biliyordum.

"sonra yemek yeriz, anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim ve kapıya uzanıp onun için açık tuttum.

Girişte durakladı. "Lanet olsun, burası tıklım tıklım."

"Bu senin fikrindi," diye hatırlattım ona ve bara doğru ilerledim, kaosun sonunu buldum, yirmiden fazla derinliği olan bir sıra vardı.

"Bunu aldın mı?" Başımı salladığımda, "Ben koltuk bakmaya gidiyorum" diye ekledi.

"iyi şanslar," dedim ve telefonumu çıkardım.

Son kontrol ettiğimden beri yetmiş beşten fazla iş e-postası gelmişti. Birkaçını okudum, doğru cevapları vermek için gerekli kaynaklara sahip değildim, bu yüzden dışarı çıktım ve Instagram'ı açtım. Karşıma çıkan ilk fotoğrafta Smith, mezun olduğumuz okulun şapkasını takmış, arkasında zengin bir gökyüzünde batan güneşle Umman Denizi'nde tekne sürerken görülüyordu.

"Bir tabure bile bulamadık," dedi Joe, hâlâ aynı sırada olan bana katılırken.

Ona ekranımı göstermek için telefonu eğdim. "Şaşırdın mı?"

"Buranın ne kadar yoğun olduğuna mı yoksa bizim oğlanın şu anda içinde olmak için sol taşağını verebileceğin bir tekne kiraladığına mı?"

Cep telefonumu başımı salladım. "Müşterim bu sabah iptal ettiğinde bir uçuş rezervasyonu yapmam gerektiğini biliyordum."

"Saçmalık." Omzumu tuttu. "Bu günü uzun zamandır yaşadığın en güzel günlerden birine dönüştüreceğiz."

"Nasıl? Bir bira bile alamıyoruz."

"Beni takip edin." Bizi en sık gittiğimiz restoranlardan birine götürmeden önce ön kapıdan çıkardı ve birkaç blok daha aşağı indirdi.

", " diye itiraf ettim, "şimdiden daha iyi olmaya başladı."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Hostese yüz dolarlık bir banknot uzattı ve bir anda barın yanındaki uzaklaşır arka taraftaki sessiz, özel bir masaya oturduk.

Garson yaklaştı ve her zamanki içkilerimizden isteyip istemediğimizi sordu. Onayladıktan sonra Joe'nun telefonu çalmaya başladı. Bana gösterdi.

Smith'in adı ekrandaydı, cevap vermeden önce, "Selam dostum. İşler iyi gidiyor mu?"

Joe onunla konuşurken ben de e-postalarımı tekrar kontrol ettim, sayıları elliye yaklaşmıştı. Asistanıma bir mesaj göndererek daha önemli konulara yanıt vermesini ve müşterilerimin talep ettiği toplantılarla programımı güncellemesini istedim.

Tam kafamı kaldırdığımda Joe telefonu Smith'le kapatıyordu. "İyi vakit geçiriyor mu?" diye sordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Ben daha cevap vermeden garson kız biralarımızı masaya koydu. "Her zamanki öğle yemeği siparişinizi getireyim mi Bay Hunt?" diye sordu bana gülümseyerek.

"Lütfen."

Joe cevabımı yineledi ve telefonu çalmaya başladı.

"Yine mi Smith?"

"Hayır," dedi. "O benim karım." "mısın?"

Telefonu susturmak için bir düğmeye bastı ve cebine koydu. "Eve gelmemi ve onu çocuklardan uzak tutmamı isteyecektir. Bugün o tartışmayı yapmak istemiyorum."

Biradan bir yudum aldım. "Senin kıcını terk edecek."

"Muhtemelen haklısın, ama Tanrım..." IPA'sının yarısını içti. "Bu hafta sonu ofiste yirmi iki saat çalıştım ve izin günümü böyle geçirmeyi tercih ettim. Birinin benden bir şey istemediği bir dakikayı hak etmiyor muyum?"

"Sana evlilik tavsiyesi vermesi gereken son kişi benim." Başparmağımı buzlu bardağın üzerinde gezdirdim, pürüzsüzlüğü bir kadının göbeğindeki deri gibiydi. "Geçen hafta Lisa'dan ayrılmadan önce, daha fazla fişi çekmem gerektiğini söyledi ve Batı Mass'ta bir çiftlik evi alıp keçi falan yetiştirmemi önerdi." Biramı kaldırarak garsona bir tur daha içmemiz gerektiğini söyledim. "Hepsi benim daha yavaş, günde on dört saatini ofiste geçirmeyen bir versiyonumu istiyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sandalyede arkama yaslandım. "İkimiz de biliyoruz ki ben işle evliyim ve hız için yaratılmışım."

Çıktığım kadınların sorunu buydu -her biri önceliklerimi değiştirmeye çalışmıştı- ve bu yüzden hiçbir ilişkim altı aydan fazla sürmemişti. Hepsi de işin her zaman kazanacağı konusunda uyarılmıştı ama Lisa da öncekiler gibi beni değiştirebileceğini düşünmüştü.

"Yavaş yapmayı bildiğin tek şey pirzola," diye şaka yaptı Joe.

Geçen ay çocuklar için pişirdiğim raflar aklıma gelince inledim. "Başka bir yemek partisinin zamanı geldi, değil mi?" Garsonun ikinci içkilerimizle birlikte getirdiği biftekli sandviçten bir ısırık . "Smith döndüğünde, bunu gerçekleştireceğim."

"İşte bu gerçekten gözle beklediğim bir şey."

Sandviçlerimizi ve iki biramızı daha bitirdik ve restorandan ayrılmadan önce hesabı ben ödedim.

Artık yarışa bir saat daha yaklaşmıştık, cadde eskisinden daha kalabalıktı, yayalar daha gürültülüydü. Joe bitiş çizgisine yakın olmak istediği için o yöne doğru ilerledik ama bir blok sonra bana çalan telefonunu gösterdi, ekranda karısı ve çocuklarının resmi vardı.

"Cevap . Acil bir durum olabilir," dedim ona. "Ben gidip bize bir yer bulayım."

"Seni nasıl bulacağım?"

"Bana mesaj at," dedim onu yaya geçidinde bırakıp Boylston Caddesi'ndeki kalabalığı takip ederken.

Hız yavaştı, adımlar arasında mesajları kontrol etmek için bolca zamanım oluyordu. Smith'in az önce gönderdiği mesajı okumadan önce asistanımdan gelen birkaç mesajı yanıtladım. Dubai'nin gece çekilmiş bir fotoğrafıydı, gökdelenlerin ışıkları denizi aydınlatıyordu.

Orospu çocuğu, diye düşündüm kendi kendime.

Telefonumu başımın üzerine kaldırdım ve koşucuların ve saran insan kitlesinin fotoğrafını çektim. Bunu metne ekledim ve yazmaya başladım.

Ben: Seninki kadar iyi değil ama yine de fena değil.

Maraton enerjisini buradan hissedebiliyorum. Biliyorsun, uçmak için çok geç değil.

Beni kışkırtma.

Smith: Sabah için bir uçuş. Her iki dünyanın da en iyisini elde edersiniz.

Ben: Bir şeyler bulmuş olabilirsin. Ne yapabileceğime bir bakayım.

Kalabalıkta yolumu bulmaya çalışırken Smith'in fikrini düşündüm. Yarın yola çıkarsam, planladığımız iki haftalık seyahatin sadece birkaç gününü kaybetmiş olacaktım. Asistanım gitmemi bekliyordu ve şu anda programımı doldurma sürecindeydi. Çok ileri gitmeden buna bir son vermem gerekiyordu.

Birkaç tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürerek asistanımın "İyi günler Bay Hunt" demesini dinledim.

"Betsy, bana yarın için Dubai'ye en erken uçuşu ayarlayıp programımı boşaltabilir misin?" On beş metreden daha az bir mesafede olan bitiş çizgisini en iyi şekilde görebilmek için kaldırımın kenarına doğru manevra yaptım.

"Elbette, Bay Hunt. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Caddeyi kapatan metal bariyerlere çok yakındım; koşucular geçerken rüzgârı hissedebiliyordum. Etrafımdaki ve kutlamalar, havada dalgalanan uluslararası bayraklar, Smith'in metninde bahsettiği gibi bir enerji yaratıyordu. Daha önce benzer bir şeyi sadece paraşütle atladığım ya da parasailing yaptığım zaman hissetmiştim.

Parmak uçlarımda bile hissedebildiğim bir adrenalin. "Hayır, Betsy, hepsi bu kadar-"

Hayatımda duyduğum en yüksek ses kulaklarımda patladığında sesim kesildi. Vücuduma yakıcı bir acı yayıldı, her şey kararmadan önce hemen ardından sessizlik geldi.

İki

"C Bana adını söyler misin?" dedi biri kulağıma, titrememi durduramadığım bir anda battaniye gibi bir ses.

Gözlerim bir açıldı, beyaz başımın üzerinde bir film makarası gibi yanıp sönüyordu.

Göz
kııptım.
Bekledim

.

Ve tekrar göz kııptı.

"Ben Whitney," dedi aynı ses. "Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ama bana adını söylemelisin."

Benim adım mı?

Göz kapaklarımı lens takar gibi açık tuttum. Beyaz kareler gitmiş, yerlerine annemin çocukken her beni sarmaladığı battaniyenin rengi olan koyu gözler gelmişti.

Afgan kahverengisi.

Daha fazla hareket vardı, beyaz kareler şimdi battaniyenin başının üzerindeydi, iki yanımdan onun sesinde olmayan kelimeler bağırılıyordu.

Başımı kaldırmaya çalıştım ve acı hemen beni vurdu. O kadar şiddetli bir kemirmeydi ki, ıııılık doğrudan içimden geldi.

"Sadece birkaç dakika sonra acı geçecek," diye söz verdi battaniye. Aniden bir durgunluk oldu, mavilikler dalgalanıyordu, kulaklarıma uğultular gelip gidiyordu.

"Hayır," diye bağırdım, arkasını dönmeye çalıştığında elini sıkıca kavradım. "Beni bırakma."

Üzerime örtülen battaniyeye ihtiyacım vardı. Daha fazla söze ihtiyacım vardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Kahverengi gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar gözlerime takıldı. "Caleb, bacaklarına dokunacağım. Bir şey hissedersen bana söyle, tamam mı?"

Bekledim.

Nefes almaya çalıştım, kan tadı öncekinden daha da fazlaydı.

"Başladın mı?" Yalvardım. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Endişelenme; çok iyi gidiyorsun," dedi sakince. "Diğer elimde bir makas var ve seni serbest bırakacağım, böylece bacaklarındaki yaraları değerlendirmek için kot pantolonunu kesebilirim."

Parmakları gitmişti, kahverengi de öyle, şimdi sadece üzerimde yanıp sönen beyaz fayanslar vardı.

Acının her an yeniden bastırmasını, ağzımı bir çığlğın doldurmasını bekliyordum.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece gözlerimin kenarlarından daha fazla mavi ve kıyafetlerimin parçaları alınırken soğukluk.

"Bana ne oluyor böyle?" Bağırdım.

Kahverengi geri döndü, battaniye yavaşça üzerime yayıldı, şimdi yüzüme nazik bir şey bastırıyordu. "Dünyanın en yetenekli doktorlarından bazılarına sahibiz. Sana söz veriyorum en iyi bakımı alacaksın."

Kolumun kıvrımına bir keskinlik saplandı.

"Uyandığında neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında daha iyi bir fikrimiz olacak." Kahverengi yaklaştı, etrafımda sıkılaştı. "Kıyafetlerinin hiçbir yerinde cep telefonu bulamadık. Arayabileceğim biri var mı? Karın? Kız arkadaşın? Ebeveynin?"

Sislerin arasından uzandım ve aklıma gelen ilk şeyi kavradım. "Hunt Financial." Yutkundum ve ağzımdan tükürükten daha fazlası çıktı. "Betsy."

"Şimdi onu arayacağım," dedi ve kahverengi bir anda kayboldu, battaniye üzerimden kalktı ve beni titrer halde bıraktı.

"Gel ba-" diye bağırdım karanlık bir kez daha beni ele geçirmeden önce.

"Caleb, tatlım, buradayız," diye duydum iyi tanıdığım bir sestem. "Lütfen gözlerini aç."

Annemin adımı defalarca tekrarlayıp emin değildim, ama kafamın duvarlarında yankılanıyordu, ses durgun bir gölün üzerindeki titreşim gibiydi. Her seferinde biraz daha yumuşuyordu.

"Tatlım, benim için uyanmayı deneyebilir misin?" diye ekleyene kadar.

Boğazım aşırı derecede ağrıyordu, ağzım o kadar kuruydu ki zar zor ayırabiliyordum. Dilim kayarak dudaklarımın arasından geçerken ağırlığı çimento gibiydi. Göz kapaklarım yavaşça kalktı, ışık önce beni kör etti. Annemin yüzü belirdiğinde birkaç kez gözlerimi kırptım, yüzünde endişe okunuyordu.

"Oh, Tanrıya şükür." "Miles, uyandı," demeden önce başı bir saniyeliğine eğildi, çok yüksek sesle.

Babam diğer yanımda belirdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu otururken. "Ağrın mı var? Hemşireyi çağıracağım-"

"Miles, cevap vermesi için ona biraz zaman ver lütfen."

Annem sandalyesini yaklaştırdı, elleri benimkileri sardı; tenim sanki uyuyormuş gibi rahatsızdı.

"I-" Kuruluk şimdi daha kötüydü, kelimeler yapış yapıştı. "Canım çok yanıyor."

Annemin diğer eli y z mdeydi, her vuruşunda sanki bir kabuk koparıyormuş gibi hissediyordum. "Cerrah bunun olabileceğini söyledi. Sana ağrı pompası taktı."

Babamın yanındaki serum askısına birkaç torba asılmıştı ve arkamdaki ma- kineler şimdi zihnimde yankılanan bir ses çıkarıyordu.

"Ne ameliyatı?"  ks rd m ve acı beni boğdu. "Lanet olsun!" Dondum kaldım, dalgaların sakinleşmesini, bıçak darbelerinin beni boğmayı bırakmasını bekledim.

"Tatlım, nefes almaya  alış."

"O bombacı pi ler. Oğluma ne yaptıklarına bak!"

"Miles, şu anda ihtiyacı olan son şey bu. Sakin olmalısın."

"Sessiz olun!" Onlara bağırdım.

Yanmayla başa  ıkabildiğimde, gözlerim açıldı, onunkilerle birleşti ve bir zamanlar yaptığı afgan gibi kahverengi olmalarını diledim. Neden kulağa bu kadar hoş geldiğini bilmiyordum ama istiyordum.

"Benim neyim var böyle?" Ona sordum.

Göğsü sanki koşuyormuş gibi hareket ediyordu. "Doktorlar omuriliğinde birkaç kırık tespit etti, tatlım, g ğs kafesinden başlayıp beline kadar uzanıyor." Arkasını döndü ve ortasından beline doğru işaret etti. "T9'dan L2'ye kadar dedikleri bölgede çok sayıda omur ezilmiş."

Acı yutkunmamı zorlaştırıyordu, sanki her nefes alışımda lanet bir kaya parçası saplanıyor ve sıyrınıyordu. "Peki bu ne

ne demek?"

"Bu, omurganın bir çubuk tarafından bir arada tutulduğu anlamına geliyor," dedi babam. "Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer o orospu çocuklarını elime geçirirsem, öldüreceğim-"

"Tanrı , Miles," diye tükürdü annem.

Ona baktıkça etrafımdaki sis yoğunlaşıyordu. Beni ayakta tutan tek şey vücudumdaki ateşin bir nebze bile sönmemiş olmasıydı.

"Ameliyat çok kapsamlı, on saatten fazla sürdü," diye devam etti, sesi ihtiyacım olan battaniye değildi. "Yapmanız gereken çok büyük bir iyileşme var ve bunun bir kısmı burada, Mass General'da gerçekleşecek."

Yatağın ucuna baktım, ayak parmaklarım üzerimdeki beyaz örtüye doğru uzanıyordu. Onları hafifçe kıpırdattım ve sanki ayaklarımın altında bir pürmüz varmış gibi vücuduma bir elektrik akımı yayıldı.

"Tekrar yürüyebilecek miyim?"

Bulutlar yoğun olsa da bu cevaba ihtiyacım vardı. O kelimenin rüzgârda çınlamasına ve suyun üzerinde asılı kalmasına ihtiyacım vardı.

"Evet, tatlım, elbette."

"Ne zaman?"

"Fizik tedavi yarın gelip sizi bir programa başlatacak."

Başımı salladım; beni duymuyordu. "Hayatım ne zaman normale dönecek?"

"Miles," diye tehdit etti annem, babam cevap vermeye gittiğinde, refleksleri elimi daha da sert bir şekilde sıktı. "Bu biraz zaman alacak, Caleb. Doktor her vakanın farklı koşulları olduğunu söyledi. Her şey ağrına bağlı."

Şu anda hissettiğim miktara bakılırsa, bu yıllar alacaktı.

Gözlerim ona çevrilene kadar bekledi. "Sadece otuz üç yaşındasın, bir at kadar sağlıklısın ve mükemmel bir formdasın; bunların hepsi sana fayda sağlayacak." Gülümsedi ama gülümsemesi sadece dudaklarına ulaşabildi. "Kendini toparlayacağından ve her zamankinden daha güçlü olacağından hiç şüphem yok."

Korkusunu gizlemeye çalışıyordu.

Kafamdaki havaya rağmen, onun içini görebiliyordum. "kahretsin."

Kolumu gözlerimin üzerine koydum, görmek istemiyordum.

Kendisinin de saklamaya çalıştığı acıma duygusu, serumun hareketten çekilmesi.

"Biraz suya ne dersin?" diye sordu. Bana yakın tuttuğu buz şıngırdadı. "Sadece bir yudum?"

"Onu benden uzak tut."

Bardağı tekrar yerine koydu ve makinelerin bip sesleri odayı dolduran tek sestti, ta ki ben "Nasıl hissediyor? Anesteziden dolayı mide bulantısı var mı?"

Kolumdaki küçük bir kayma bana bir hemşirenin içeri girdiğini gösterdi.

"Çok acı çekiyor," diye cevap verdi annem. "Lütfen ona başka bir şey verin. Şu anda ona ne veriyorsanız işe yaramıyor."

"Doktora haber veririm." Hemşire yatağın yanına geldiğinde ayakkabılarının lastikleri gıcırdadı. Serum ayarlarırken cildimdeki çekiştirme azalmıştı. "Eğer kendini iyi hissediyorsan sana biraz çorba getirebilirim. Belki birkaç kraker?"

"Caleb?" diye sordu annem ben cevap vermeyince. "Bunu ister miydin?"

"Aç değilim."

"Tatlım, biraz güç kazanmalısın-"

"Ben aç değilim!"

Hemşire, "Ona biraz zaman verelim," dedi. "Anestezinin etkisinin geçmesi biraz zaman alacak. Biraz uyku ona çok iyi gelecektir ve ben de ağrı kesici ilaçları artırmaya çalışacağım."

Hemşire odadan çıkarken taban sesleri kesildi ve annem "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet." Bu kelime göğsümde uğuldadı, zaten tutuşmuş olan alevlere eklendi, diğer elimle battaniyeyi sıkmama neden olan bir zonklama. "Bana biraz sessizlik verebilirsin."

"Pamela, hadi gidip kahve alalım," dedi babam. "Geri geleceğiz, oğlum."

Onlar gittikten sonra geriye sadece bip sesi kaldı. Bir de kafamdaki lanet düşünceler.

Ama bunlar herhangi bir çığlık kadar gürültülüydü.

ÜÇ

"H Ağrınız nasıl?" diye sordu başucumdaki hemşire.

Odama giren herkesin sorduğu ilk şey buydu ve bunu çok daha istilacı bir dizi soru takip ediyordu. Artık mahremiyet diye bir şey kalmamıştı. Kateteri henüz çıkarmadıkları için kendi başıma işeyemiyordum bile.

"Bu tahammül edilemez," diye .

Tek hissedebildiğim acıydı. Acının durduğu tek an ilaçların beni bayılttığı andı ve sonra acı beni tekrar uyandırıyor.

"Bir ile on arasında bir ölçekte-

" "On."

"Anlıyorum," dedi ve serumuma doğru ilerledi. "Umarım bu konuda biraz yardımcı olabilirim." Serumla oynamaya başladı. "Dosyanızda fizik tedavinin geldiğini ve ayağa kalkabildiğinizi gördüm."

"Bir saniye kadar durdum."

Yanmanın şiddeti yatağa kusmama neden olmadan önce dayanabildiğim tek şey buydu.

"Düşündüğünden daha iyi gidiyorsun." Kolumdaki iğneyi tutan bandı kontrol ederken gülümsedi.

"Daha iyi mi?" Zonklama öfkemi daha da artırdı. "Maraton sabahı, sırf bu yüzden beş mil koştum. Şimdi belimde bir yürüme kemeri ve önümde bir yürüteçle ayakta durmak günün en büyük başarısı."

Yanımda durarak ellerini kalçalarına götürdü. "Bebek adımları, tüm hastalarım söylediğim şey bu. İyileşme uzun bir süreçtir. Bunu başaracaksın."

"Öyle mi?" İçimden elektriksel bir ısı dalgası geçerken dişlerim birbirine çarptı, çenem o kadar gergindi ki başımı fena halde ağrıtıyordu. "Günde beş mil koşacak mıyım?" Sesim yükseliyordu ve kontrol edemiyordum. "Ve bu kış teknemin arkasından su kayağı yapıp yamaçlardan aşağı kaymaya mı gideceğim?"

Bu hastanedeki tek bir kişi bile sorduğum bu cevap veremedi. Kimse hareket kabiliyetimin ne olacağını ya da ileride nasıl acı çekeceğimi bilmiyordu.

Nazıkçe omzumu okşadı. "Unutma, yavaş ve istikrarlı."

Yavaş kelimesi beni sadece .

Bakışlarımı kaçırmadan önce gözlerini inceledim, odama biri girdiğinde yaptığım bir şeydi bu. Kahverengi, battaniye gibi bir ses aradığımı biliyordum ama başka bir şey hatırlamıyordum.

"Hey," dedim gitmek için döndüğünde ve tekrar benimle yüzleşmesini bekledim. "Geldiğimde bana yardım eden hemşireyi tanıyor musun? Kahverengi gözleri vardı..." Beynimde daha fazlasını aradım, her koridoru didik didik ettim ama bir şey bulamadım.

Yaşlı, kırışık göz kapaklarını kısarak mavi gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Canım, tüm personelimiz hazır bekliyor. tüm acil durumları karşılamak için şehir dışındaki hastanelerden hemşireler çağırmak zorunda kaldık. Korkarım kim olabileceğini bilemeyiz."

Başımı salladım ve o giderken pencereye doğru baktım. Camlardan ikisi panjurla kapatılmış olsa da biri açıktı. Manzara, güneş ışığı altında parıltıdayan koyu tuğlalı ve aynalı camlı başka bir kanattı. Şu anda bakıyor olmam gereken Dubai manzaralarına hiç benzemiyordu. Ama her şey beyaz duvarlardan ya da bombalamayı sadece tekrar gösteren televizyondan daha iyiydi.

Tekrar izlemek için kendimi zorlayamazdım.

Bip sesi dışında odam sessizdi. Önümüzdeki bir saat içinde, asistanım acil ilgilenmem gereken konuları görüşmek için geldiğinde her şey değişecek ve ardından Joe işten kaçabildiğinde ailem de onunla birlikte gelecekti. Bu yatakta bana bakarken yüzleri acıma ile dolacaktı.

O da en az bu yaralanma kadar eziyetliydi.

Kapım turnike gibiydi, bu da fazla uyumamı imkânsız hale . Kişisel ziyaretçilerimin yanı sıra, hastane personeli de sürekli rotasyon halindeydi. Biri ciğerlerimi kontrol ediyor, diğeri kanımı alıyor, doktorlar benimle konuşmak için geliyor, mutfak yemek dağıtıyordu. Her kesintide sabrım biraz daha azalıyordu.

Acı hiç gitmeyen tek şeydi.

Çubuk vücudumun geri kalanının sertleşmesine neden oldu, kığım ağrıyordu ve bacaklarımda sönmeyen bir ateş vardı, dizlerimden aşağı bir uyuşukluk.

Geceleri daha da kötüleşiyordu.

Işıklar kapalıyken, koridor odamı zar zor aydınlatıyordu ve birkaç saniyede bir ayakkabı gıcırtısı duyuyordum, her seferinde mavi bir parıltı. Lanet derimden sürünerek çıkmak istedim.

Artık benimmiş gibi bile hissetmediğim bir ten.

Bir saniye daha dayanamayınca yatağa bağı dahili telefona uzandım ve arama düğmesine bastım.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bir kadın hoparlörden.

"Hemşireme ihtiyacım var."

"Ona haber veririm. Mümkün olan en kısa sürede orada olacak," dedi ve ardından aramayı sonlandırdı.

Lastik tabanların sesi her yükseldiğinde, hemşiremin yakında seruma bir şey takacağına ve acının bir süreliğine dineceğine dair bir umut göğsümü doldurdu. Ama her seferinde ses odamın önünden geçmeye devam ediyor, burada hiç durmuyordu.

Sakatlanmadan önce sükûnet üzerinde çalıştığım bir şey değildi. Şimdi bu yatakta yatarken geleceğimden başka bir şey düşünmüyor, onun neye benzeyeceğinden korkuyordum. Sırt üstü, lanet olası bir yatağa bağı, sürekli acı içinde çığlık atarak mı geçecekti?

Yaşamak için risk aldım, müşterilerimin finansal danışmanı olarak paralarıyla kumar oynadım, tanıdığım herkesten daha aktif bir yaşam tarzı sürdürdüm.

Hiçbir şeyden
korkmuyordum. Ta ki buna
kadar.

Ta ki en küçük bir vardiya bile zayıflatıcı bir işkenceyi beraberinde getirene kadar.

"Merhaba," dedi bir kadın kapımın eşiğinden ve beni düşüncelerimden kopardı. "Hemşireniz başka bir hastaya yardım ediyor ama bir saniyem boş. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

İçeri girdi, sanki cevabı orada bulabilecekmış gibi makineleri kontrol etti.

Battaniyeyi yumruklarımın arasında sıkarak pencereye doğru baktım. "Gidip onu getirebilirsin, yapabileceğin şey bu."

Hareket ettirmeye çalışırken yastığımın arkasına baskı uyguladı. "Benim için başını kaldır."

"tercih ederim."

"Boynunuzun sizi rahatsız ettiğini söyleyebilirim ve sizi biraz rahatlatabilirim."

Sesinde bir sakinlik vardı, bu odada bulunduğum süre boyunca duymadığım bir ton, başımı kaldırmama neden olacak kadar. Hemen eliyle sırtımı kavradı ve eşyaları ayarlarken boynumdaki ağırlığı aldı.

"Bu nasıl?" diye sordu beni tekrar yatırırken.

Başımdaki ağrı aniden geçmişti. "Daha iyi." "Başka ne yapabilirim?"

Cevap vermeyince yatağın üzerindeki düğmelere basmaya başladı, üst bedenimi birkaç santim kaldırdı, aynı şeyi alt tarafa da yaptı, böylece bacaklarım şimdi biraz daha yukarı kalktı.

"Bu pozisyon belinizdeki baskının bir kısmını azaltacaktır."

Aradaki fark küçüktü ama fark etmek için yeterliydi. "Kesinlikle perişan haldesin, değil mi?"

İçimi çektim, acı sadece bu kadarını serbest bırakmama izin veriyordu. "Hiçbir fikrin yok." Halüsinasyon gördüğümde hatırlatma yine oradaydı ve bana bir mutfak dolusu bıçak sapladı. "Buna daha fazla dayanamayacağım." Ellerimi uyluğumun etrafına doladım, emin olmanın elektriği biraz hafifleteceğini umuyordum. "Bana ilaç verip bayılmamı sağlıyorlar ama bir saat geçmeden uyanıyorum, kemirme eskisinden daha şiddetli. Bir şeyler yapmak zorundasınız. Burada aklımı kaybediyorum."

Cebinden bir şey çıkardı ve kulağına götürdü. "Hey, ben Whitney. Rebecca'ya 614 numaralı odadaki hastasına yardım ettiğimi söyleyip, hasta bakıcıma da benimkini kontrol etmesini söyler misin lütfen? Teşekkür ederim."

Telefon tekrar cebine girdi ve sonra eli benimkinin üzerindeydi. "Bana sadece birkaç saniye ver. Söz veriyorum seni daha iyi hissettireceğim."

Hızla etrafta dolaşıyor, banyoya girmeden önce tezgahdan bir şeyler alıyordu. Işığı açtığında kapı aralığı aydınlandı, su sesi sessizliği doldurdu. Döndüğünde yanımdaki masanın üzerine bir leğen koydu.

"Beni uyuşturacak bir şeyle dolu değilse, şimdi dursan iyi olur. Koksam da umurumda değil."

Suyun içine bir bez bıraktı. "Bana güvenmek zorundasın. Bunu yapabilir misin?"

Çenem gerildi, nefes verirken burun deliklerim genişledi; bu dayanılmaz hisler beni en öfkeli orospu çocuğu yaptı.

"Bana siktir demektense sessizliği tercih ederim," dedi ve örtüyü vücudumdan sıyrıp yataktan kaldırarak sandalyeye yerleştirdi.

Soğuk hava beni sıktı, önlük beni sıcak tutmak için çok az şey yapıyordu. Çok geçmeden o da kompresyon çoraplarımla birlikte çıktı ve kasıklarımın üzerindeki havlu dışında beni çıplak bıraktı. Leğendeki el bezini çıkardı ve alnıma bastırdı. Eli her iki yanağımda dolaşırken ılık, sabunlu su yüzümden aşağı damladı.

"Benim için derin bir nefes al," dedi, bez şimdi boğazımdaydı ve yavaşça göğsüme doğru iniyordu.

Sesindeki yumuşaklık ciğerlerimi doldurmama neden oldu.

"Ve bir tane daha- büyük olsun," diye ekledi, karın kaslarıma doğru gitti, beni saklayan havlunun bariyerini izledi. "Bu nasıl bir his?"

Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim. "Şaşırtıcı derecede... rahatlatıcı."

"Küçük bir banyonun sizi nasıl hissettirdiği inanılmaz. Harikalar yarattığını gördüm."

Önce yanağıma, sonra diğer yanağıma, ardından da ağzıma ve boğazıma geldi. Bir düzen yoktu, sadece yavaş ve sürekli bir tempo vardı, birkaç vuruşta bir suya dalıyordu, böylece bez asla soğumuyordu.

"Bu işte iyisin."

Güldü, sesi rüzgârda sürüklenen bir müzik gibiydi. Güzel, yatıştırıcı - buraya gelmeden önce olanlara hiç benzemiyordu.

"Bunu çok sık yapamıyorum - normalde CNA'lar yapıyor - ama dürüst olacağım ..." Bezi tekrar ıslatmadan önce derin bir nefes verdi. "Burada işler çok stresliydi ve bu molaya en az senin rahatlamaya ihtiyacın olduğu kadar benim de ihtiyacım vardı."

"İşlerin pek de iyi gitmediğini tahmin ediyorum."

"Çoğumuz hastaneden çıkmadık." Bacağıma sıyırdı ve anında gerildim, elektrik hızla başladı, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Acıdığını biliyorum. Merak etme; çok dikkatliyimdir."

Ayak parmaklarıma kadar devam edip her birinin üzerinden nazikçe geçerek topuğuma doğru ilerlerken, verdiği söz beni sarıp sarmaladı.

Göz kapaklarım tekrar kapandı, başım yastığın derinliklerine gömüldü. "Bombalar patladığında burada mıydın?"

"Evet." Bezi sıktı ve uyluğumdan başlayarak diğer bacağıma geçti. "Sana epeyce morfin verdiğimiz için hatırlamadığına eminim ama ambulansla geldiğinde oradaydım."

Göz kapaklarım açıldı, karanlıkta yüzünü incelemek için başımı kaldırdım. "Işığı aç."

Arkamdan uzanıp küçük ışığın ipini çekerken masaj yapmayı bıraktı. Parıltı sadece beni yakalayacak kadar parlaktı.

Bakışları, kahverengi bir örtü gibi bana bakıyordu.

Afgan kahverengisi.

", " diye fısıldadım.

Ben onu incelerken hareketsiz kaldı. "Ameliyatımdan öncesine dair gözlerin dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Beni bir battaniye gibi sarmışlardı.

... Beni bırakmalarını istemedim."

Leğene geri dönüp bezi kaldırarak göğsüme koyduğunda, onu gerçekten içime çekebildim. Koyu renk saçları yüzünden çekilmişti; zeytin rengi teni, küçük burnu, dolgun dudakları ve ruhunu çerçeveleyen kalın kirpikleri görünüyordu.

Maceralarım bana havanın asla yalan söylemediğini öğretmişti, Whitney'in güzelliği de öyle.

Muhteşemdi.

"Çok rahatsızdın. Röntgen çektirene kadar seninle kaldım," dedi. "O zamana kadar morfin gerçekten etkisini göstermişti ve sen çoktan derin bir uykuya dalmıştın."

"Gördüğün onca hastadan sonra hatırlamana şaşırdım." Çikolata rengi saçlarından küçük bir parça kulağının üzerine düşmüştü ve bana bakarken onu geri topladı. Kahverengi beni sadece bir battaniye gibi sarmadı; beni buradan çok uzaklara götürdü. Acı bedenimi parçalamıyordu.

"Bana televizyonda izlediğim bir diziyi ya da okuduğum bir kitabı sorarsanız, size konusu hakkında pek bir şey söyleyemem. Ama değer verdiğim birini asla unutmam." Sıcaklığını bacağımın üst kısmına yaydı, dokunuşu bir gıdıklama gibiydi. "Hastalar sonsuza dek saklayacağım anılardır, her biri hayatımı şekillendiren özel anlardır."

"Whitney," dedim rozetini okuyarak, "sana bir şey soracağım ve bana karşı gerçekçi olmanı istiyorum. Buradaki herkesin beni bir sürü saçmalıkla doldurduğunu hissediyorum ve gerçeğe ihtiyacım var."

Hareketlerini durdurdu, bakışları bana döndü.

"Hayatım neye benzeyecek? Daha önce olduğum kişi mi olacağım?"

Bez parçasını yere bıraktı ve ellerini kol demirinin üzerinde kavuşturdu. "Sırtınız artık önceliğiniz olacak ve geçirdiğiniz sakatlık nedeniyle ona iyi bakmanızı, hareket kabiliyetinizi tehlikeye atacak aptalca şeyler yaparak sağlığını riske atmamanızı tavsiye ederim. Hareket açıklığınız farklı olacaktır; duruşunuz büyük olasılıkla değişecektir. Ağrılarınıza gelince, kesinlikle azalacak -şu anda en kötüsünü yaşıyorsunuz-. Ama hiç ağrısız yaşayacak mısınız?" Durakladı ve o söylemeden önce cevabı gördüm. "Muhtemelen hayır." Başımın doğru yerde olduğundan emin olmak için yastığı biraz oynattı. "Önünde uzun bir yol var. Kolay olmayacak; kendini hiç zorlamadığın kadar zorlaman gerekecek. Açık konuşmak gerekirse, hayır, eskiden olduğun kişi olmayacaksın."

Göğsüme bir ağrı saplandı, sanki lanet bir mezar kazıyormuş gibi. "Hiç tanımadığım bir insanı hayal ediyorum."

"Belki de onu şu anda olduğun adamdan daha çok seveceksin."

Öfke geri dönmüştü, fokurduyor, leğeni kaldırıp odanın öbür ucuna fırlatmak istememe neden oluyordu.

"Caleb, sende muazzam bir mücadele görüyorum. Sadece vücudunda değil, de." Parmağı kalbime yaklaştı ama tenime dokunmadı. "Bunu yapabilecek güce sahip olduğunu biliyorum."

Beni havluyla kurulamaya başladığında tavana baktım, verdiği cevabın gerçekliği içime yerleşmişti. İş dışında katıldığım her aktivite fizikseldi. Şimdi, hesaplamaya bile başlamadığım sınırlamalardan başka bir şey yoktu.

Avuçlarına losyon sıktı ve göğsüme sürdü. "Zihninin çok yoğun olduğunu biliyorum; fu- ture'unu düşünüyor ve her senaryoyu oynuyorsun, ama senden sadece şunu düşünmeni istiyorum

Bu gece. Ağrını kontrol altına almaya ve biraz dinlenmeye odaklan." Yeni bir çift kompresyon çorabı giydirmeden önce kollarıma ve bacaklarıma doğru ilerledi. "İyileşmen gün be gün olacak. Yarın, gelecek hafta ya da kışın nasıl olacağına dair stres yapmak yok. Sadece bugün."

Kollarım temiz bir önlüğün deliklerinden geçti.

"Her sabah yeni bir hedefle uyanacak ve geceleri bu kilometre taşını tamamlamış olarak yatağa gireceksiniz."

Örtüyü boynuma kadar çektikten sonra elini benimkinin üzerine koydu. Koyu kahverengiye baktım, her nefes alışımında rüzgâr beni tokatlıyormuş gibi .

"O adamın yasını tutmayın; o ne gitti ne de bir yabancı. Sadece artık biraz daha farklı olacak."

Cebinden bir zil sesi geldi ve ekrana bakmak için telefonu çıkardı.

"Gitmen gerek," dedim, verdiğim cevaba şaşırılmışım ve başını salladığında hayal kırıklığına uğradım. "Geri dönecek misin?"

Neden sorduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim battaniyenin yırtılıp atılmasına hazır olmadığımı.

Losyonu ve leğeni kollarının arasına aldı. "Rebecca sizin için görevlendirilmiş hemşire ve vardiyası bitene kadar sizinle ilgilenmeye devam edecek. Gerçi son iki gündür vardiyalar biraz karışık."

"Hemşireleri değiştirmek istiyorum."

Gözlerimi bir saniye daha tuttu ve sonra banyoya gitti. Döndüğünde elleri serbestti. "Rebecca yanlış bir şey mi yaptı?"

"O sen değilsin."

Bir kez daha kol demirinin yanında durdu ve ellerini ona doladı. "geldiğince seni kontrol edeceğime söz vermeme ne dersin?" Telefonu çalmaya başladı. Mesajı okuduktan sonra devam etti

cihazı tutmak için. "Rebecca ile uzun süre çalıştım. Harika biri olduğuna söz veriyorum, sadece bunu kanıtlaması için ona bir şans verin." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, dişleri yeterince mükemmeldi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

Sırtışı büyüdü. "Bu beni çok mutlu ediyor." Omzuma dokundu ve parmaklarını orada bıraktı. "Unutma, kafanı boşalt ve dinlen; bu geceki hedeflerimiz bunlar."

Sonra ışık söndü, kahverengiyi koyu bir siyaha çevirdi, giderken önlüğünün sesi duyuluyordu.

Geriye kalan tek şey rüzgârı ve sessizliğiydi.

DÖRT

Sosyal hizmet görevlisi yatağımın yanında durmuş, elindeki birkaç broşür ve klasörle, "Bundan sonraki bakımınızı konuşmanın zamanı geldi," dedi.

Eller.

Annem diğer tarafımdaydı, elinde bir defter ve kalem vardı, işlemeye bile başlayamadığım notlar alıyordu.

"Taburcu olmanıza daha birkaç gün olsa da, yakında bir karar vermeniz gerekecek. Pek çok hasta, çoğu hastanın evinde sahip olmadığı fizik tedaviye ve günün her saati bakıma erişebilecekleri bir rehabilitasyon tesisine giriyor."

"Orada ne kadar kalması gerekiyor?" diye sordu annem.

"Bunu söylemek zor; her vaka çok farklı." Bize broşürler uzattı, ön yüzünde tekerlekli sandalyede egzersiz yapan yaşlı bir çiftin resmi vardı. "Bazıları haftalar, bazıları aylar sürüyor."

"Asla olmaz." Broşürü ona geri uzattım. "Bir seçenek bile değil."

Bu yatak kadar rahatsız başka bir yatakta yatmak, daha fazla beyaz duvarla çevrili olmak ve daha fazla yenmez yemek servis etmek iyileşmeme yardımcı olmazdı. Bu beni delirtirdi.

"Herkes için değil," diye cevap verdi sosyal hizmet uzmanı, kağıdı dosyasına yerleştirirken.

"Diğer seçenekler neler?" diye sordu annem.

Ağırlığını değiştirerek evrakları kalçasına doğru taşıdı. "Bir eş, kız arkadaş" -anneme doğru başını salladı- "anne-birisi- sen ayağa kalkana kadar sürekli yanında olacak. Ama sizi uyarmalıyım, nöropatiniz nedeniyle düşme riskiniz yüksek." Kıvrırcık beyaz saçlarını kaşıdı. "Bu iyileşmen için son derece zararlı olabilir, bu yüzden bu konuda çok dikkatli olman ve PT'yi buna göre planlaman gerekecek."

"Bu kadar mı?" Ona sordum. "Başka seçenek yok mu?"

"Şey, özel bakım var," dedi. "O her zaman mevcut." Annemin yazdığını duydum. "Bu ne anlama ?" diye sordu.

Sosyal hizmet uzmanı, "Parasını cebinizden ödeyeceğiniz bir hemşire tutarsınız," diye cevap verdi. "Onları günde bir saat ya da yirmi dört saat tutabilirsiniz; bu tamamen sizin ihtiyaçlarınıza ve bütçenize bağlı." Elini dosyaya attı ve bize üzerinde birkaç isim yazılı bir sayfa uzattı. "Bunlar hastaneye bağlı şirketler, ancak şehirde çok sayıda var; herhangi birini kullanabilirsiniz."

Kağıdı masanın üzerine koydum. "Burada daha ne kadar kalacağım?"

Elindeki dosyaya bir göz attı. "Cerrahınız taburcu işlemlerini Cuma günü için planladı - tabii bir değişiklik olmazsa."

İki gün daha.

"Görünüşe göre kateteriniz bu sabah çıkmış," diye devam etti. "Fizik tedavideki ilerlemeniz yavaş oldu, ancak ayrılma zamanınız gelene kadar ağrınızı yönetmeye ve sizi yürütmeye devam edeceğiz."

Her denemede, acıya daha fazla dayanamadan önce sadece birkaç adım atıyordum. Oturmak bile dayanılmazdı. Şimdiye kadar dayanabildiğim tek pozisyon sırtüstü yatmaktı ve o bile beni perişan ediyordu.

"Tüm hastalarımın bunun bir maraton değil, bir emekleme olduğunu söyledim..." Omuz silkti. "Şimdi, ne kadar doğru olsalar da bu sözleri söylemek acı veriyor."

Rüzgârın onu lanet koridora geri itmesini diledim.

Annemle benim aramda bir bakış attı. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Müşterim neden toplantımızı iptal etti de o gün yarışta olmak zorunda kaldım?" ya da *"Bu dünyada neden bu kadar kötü, aşağılık insanlar var?"* gibi pek çok sorum vardı. Bombacıların yüzleri kafama kazınmış görüntülerdi.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Bu seçeneklerden herhangi biri hakkında daha fazla konuşmak isterseniz, üzerinde doğrudan hattımın bulunduğu kartımı bırakacağım."

Elimi uzatmadığımda, küçük kartı masanın üzerine koydu ve gitti.

Anneme dönerek, "Umarım o benzetmeyi ateşe verir," dedim.

"Tatlım, bu düşünülecek çok şey var ve zaten senin görüşlerini bildiğim için bu sabah babanla konuştum."

"Ve?"

"Rehabilitasyonun gerçekten gereken bir şey olduğunu düşünüyoruz." Sözünü kesmek istediğimde parmağını kaldırdı. "Ağrını yönetebilecekler, hemşirelere ve doktorlara erişimin olacak ve orada düşme ihtimalinin o kadar yüksek olmayacağını bildiğimiz için hepimiz çok daha iyi hissedeceğiz." Bacak bacak üstüne attı ve not defterini çantasına yerleştirdi. "Sizi temin ederim, Boston'daki en iyi tesisi bulacağım ve sizi oraya sokmak için gerekirse torpil yapacağım."

"Hayır." Başımı salladım. "Başka bir hastaneye gitmeyeceğim. Ne kadar güzel olduğu umurumda değil."

Elini bacağıma doğru hareket ettirdi ve en hassas noktama dokunmadan önce tutarak onu havada durdurdum.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi onu serbest bırakırken. "Günü değerlendir ama sabaha kadar bir plan yapmamız gerek."

Kapı çalındığında hemen rahatladım, Joe ve Smith içeri girerken dikkatim o yöne kaydı.

"Boston'da ne yapıyorsun?" Smith'e seyahatinin bitmesine bir haftadan fazla zaman kaldığını bildiğimi söyledim.

"En iyi arkadaşım hastaneye kaldırıldığında dünyanın öbür ucunda kalacağımı mı sandın?" Yakınıma eğildi, dikkatle omzumu sıktı. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim. Seni gülümserken görmek güzel, dostum."

Joe omuzlarıma sarılırken, "Onu Logan'dan yeni aldım," dedi.

Joe'nun karısından gelen telefon onu yaralanmaktan kurtarmıştı. Şanslı piçin kaldırımıma düştüğü için yüzünde sadece birkaç çizik vardı.

Oğullarımın ikisi de anneme merhaba dedi ve sonunda yatağın yanında yerlerini aldılar.

"Bugün nasıl gidiyor?" diye sordu Smith. "Joe beni bilgilendiriyor. Telefonunu kaybettiğini biliyorum."

Asistanım bana çoktan yeni bir tane almıştı ama onu pek kontrol etmiyordum; bildirimler ve mesajlar hissettiklerimle pek uyuşmuyordu.

"Acı kolay değil," diye itiraf ettim. "Sadece birkaç kısa adım attım ama iyi olduğumu söylüyorlar."

," dedi Smith, acıma duygusu yüzünü kaplamıştı. "Hâlâ inanamıyorum."

"Hiçbirimiz yapamayız," diye yanıtladı annem.

"Seyahatiniz nasıldı - ya da geri dönmeden önce seyahatinizden ne kadar keyif alabildiniz?" O günkü hassasiyetimin sonuna gelmişken Smith'e sordum.

"Kendini iyi hissettiğin anda gidiyoruz," diye yanıt verdi ve mesaj ya da Instagram aracılığıyla görmediğim birçok ayrıntıyı anlattı.

Ama tek düşünebildiğim, o kadar uzun süre uçabilecek kadar rahat olmamın ne kadar zaman alacağı, kendimi ne zaman -eğer olursa- bir ATV'nin arkasında bulacağımı. Dün gece Whitney'le yaptığım konuşma aklımdan hiç çıkmıyordu. Gerçeklik bir kasırga gibi dönüyor, sınırlarım ortaya çıktıkça rüzgâr saçlarımın yükselmesine neden oluyordu.

Ellerim örtüye uzandı, kahverengi bir battaniye olmasını dileyerek ince malzemeyi avuçlarımın içine sıkıştırdım.

Etrafımda arkadaşlarımın ve ailemin olması bile bunu kolaylaştırmadı. Çünkü onların sandalyelerinden kalkıp koridordan asansöre doğru yürümelerinin ve dışarıda bir arabaya binmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum. Ama ben bu yatağa yapışmış, ağrı kesici ilaçların daha da etkisini göstermesini umuyor, bir zamanlar olduğum adamın geri dönmesini bekliyordum.

Whitney bana hayatım için yas tutmamamı, sadece artık biraz daha farklı görüneceğini söylemişti.

Ama bu yutulması imkânsız bir haptı.

BEŞ

"Hey," dedi Whitney odamın kapısından, eli çerçeveye yapışmış bir halde. "Arkadaş ister misin?"

Tabletimi kapattım ve başımı sallayarak masanın üzerine koydum. "Lütfen."

İçeri girdiğinde, bol önlüklerinin arasından vücudunun ipuçlarını gördüm, bir çift zayıf bacak ve dar bir bel, avuçlarıma tam olarak sığacak göğüsler. Seksiliği kesinlikle yüzünde bitmiyordu.

Yatağa en yakın sandalyeyi seçerek, "Bu gece nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Beni yıkadığı zamanki ellerinin yumuşaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Annem ve arkadaşlarım gittikten sonra kafamı dolduran diğer gürültüleri bastırmak için odaklanmaya çalıştığım düşünceler bunlardı. Whitney bu hapishaneyi ve onun sürekli işkencesini daha katlanılabilir kılıyordu.

"Dün geceki kadar kötü değil," diye itiraf ettim. "Ama oturmak ve ayakta durmak hiç eğlenceli değil."

Bacak bacak üstüne atmış, ellerini dizlerinin üzerinde tutuyordu. "Bu pozisyonlar insanın nefesini kesiyor, değil mi?"

Kalçalarımı çevirip bacaklarımı birkaç santim yana salladığımda nasıl hissedeceğimi düşünerek dişlerimi birbirine geçirdim. "Bir daha asla hareketi hafife almayacağım."

Yatağının arkasındaki ışık gözlerinin altındaki torbaları gösterdi ve kolunu kaldırarak dirseğinin kıvrımına doğru esnedi.

"En son ne zaman uyudun?"

Kolunu indirdiğinde, sanki onu koltuktan düşmekten alıkoyan tek şey buymuş gibi göbeğine doğru sardı. "Birkaç saat önce biraz kestirdim. Ama gerçek bir yatakta? Bu maratondan önceki gece olurdu."

Bunun tam olarak ne kadar zaman önce olduğunu biliyordum. Kaç saat. Dakikalara bile bölebilirdim.

"Burada hasta olanın ben olduğumun ve size tavsiyede bulunmamam gerektiğinin farkındayım, ama umarım en azından yiyecek bir şeyler almışsınızdır."

Gülümsedi ve omurgamdaki ağrı aniden biraz azaldı. "En iyi arkadaşım bana en sevdiğimiz fırından kurabiye getirdi." Kaşları kalktı, parmağı havaya kalktı. "Bir saniye. Hemen döneceğim." Hızla odadan çıktı ve aynı hızla elinde küçük bir kutuyla geri döndü. "Bir tane almalısın. Bunlar gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi şeyler."

İçinde birkaç farklı tat vardı, bir tanesinin üzerindeki Oreo parçası beni hemen cezbetti ve büyük kurabiyeyi kapıp bir ısırık aldım.

"Kahretsin," diye inledim. "Şaka yapmıyormuşsun."

"Nasıl hâlâ yapış yapış olduklarını anlamıyorum; saatler önce ." Aynı koltukta oturuyor, çiğnerken elinin arkasından konuşuyordu. "Emily bunun büyücülükle ilgili olduğunu söylerdi."

Onun taklidine, sesinin nasıl Boston aksanına dönüştüğüne güldüm. "Nasıl bilmiyorum," dedim yutkunarak, "ama Oreo'yu bile eritmişler." Çikolata bazlı kurabiye, hastanenin servis ettiği korkunç akşam yemeğini yavaş yavaş silip süpürüyordu. Elimde kalan küçük miktarı havaya kaldırdım ve "Bunun için teşekkür ederim" diye ekledim.

"Seni gülümsetebildiğim için mutluyum."

Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmemiştim ama yemeğimi bitirdikten sonra bile devam ettiğini hissettim.

Kapağı açtı ve kutuyu bana tuttu. "Bir tane daha mı?" "Hayır."

Başımı salladım. "Ben böyle iyiyim."

Son lokmayı alırken yatağa geldi, yastığımı ayarladı, boynumun yerini değiştirdi. Baş ağrım geri gelmemiş olsa da hâlâ rahat edemiyordum ve etrafta dönüp farklı noktaları denemek bir seçenek değildi.

"Bu nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi."

Yatağın üst kısmının yüksekliğini bot- tomla birlikte değerlendirdi, birini kaldırıp diğerini indirdikten sonra tekrar oturdu.

Bacak bacak üstüne attığında aklıma bir fikir gelmişti, daha önce düşünmediğime inanmadığım bir fikir.

"Whitney, sana bir teklifim var."

"Öyle mi?" diye cevap verdiğinde bir kurabiye daha yemiş ve çiğnemenin ortasındaydı.

"Sosyal hizmet görevlisi bu sabah tedavi sonrası hakkında konuşmak için geldi. Bir rehabilitasyon merkezine gitmemin imkanı yok. Burası cehennem gibi ve başka bir hastane ortamı aklımı kaçırmama neden olur." Bunun nasıl anlaşılabileceğini fark ederek durakladım. "Bunu kişisel olarak algılama."

Sırıttı. "İnan bana, "

"Evde, kendi yatağında, kendi eşyalarımınla olmam gerekiyor ve bu da özel bakım anlamına geliyor." Durakladım, gözlerini okudum, sanki o bir müşteriydi ve ben de hizmetimi pazarlık konusu yapıyordum.

"Hemşirem olman için seni işe almak istiyorum."

"Ben mi?" Ağzından birkaç kırıntı döküldü.

"Eminim buradaki işinizin inanılmaz avantajları vardır, ama benim teklif ettiğim de öyle. Onlar sana ne ödüyorsa, ben üç katını ödeyeceğim. Sigortanı ve sağladıkları diğer avantajları ben karşılayacağım."

Dinlerken kıpırdamadı, kurabiyenin yarısı hâlâ elindeydi.

"Yirmi dört/yedi bakıma ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bunu sizden beklemiyorum. Belirli gün ve saatlerin olurdu ve ben de senin olmadığın zamanlar için bir yer bulurdum." Gerçekler dilimin üzerine bir sis gibi çökerken, battaniyeyi iki elimle kavradım ve ambulans beni getirdiğinden beri sahip olduğum tek umut kırıntısını içime çektim. "Hayatımın farklı görüneceğini biliyorum, ama yeniden dönme ihtimali varsa, en küçük bir yüzde bile olsa" -ağrı boğazıma doğru ilerlerken başımı salladım- "onu geri getirecek tek kişi sensin."

Kurabiyeyi kaldırdı ve dikkatlice yatağın kenarına oturdu. "Caleb, onur duydum. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz hazırlıksız yakalandım. Tam olarak ne diyeceğimi bilemiyorum." Ellerini birbirine kenetlemiş, odanın içinde etrafına bakınıyordu. "Biliyorsun, dışarıda olan her şey beni sürekli şoke ediyor" -başıyla pencereyi işaret etti- "ama bu hastanede, bu gece hariç her şeyi gayet iyi idare ediyorum. Beni resmen şaşırttın."

Kahverengi bana geri döndü ve yorgunlukla birlikte tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey gördüm, sanki içimde bir savaş sürüyordu.

"Sizden neyi bırakmanızı istediğimi ve bunun kolay bir karar olmadığını biliyorum."

Tekrar uzaklara baktı, benim ofisimi incelediğim gibi odayı inceliyordu. "Hemşirelik okulundan beri sahip olduğum tek iş bu. Aynı bölümde altı yıl çalıştım." Nefes aldığı anda, yüzünde başka bir duygunun hareket ettiğini gördüm ve bunun ne hala emin değildim. "Milyonlarca kez ayrılmayı düşündüm ama hiç cesaret edemedim."

Gözlerimiz kilitlendi. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum. Sanırım seninle konuşmayı kolay buluyorum."

"Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

Dinlemek en iyi özelliğim değildi - bu özellikle sakatlığımdan önce geçerliydi. İşim, yaşam tarzım, benim liderlik etmemi ve konuşmamı gerektiriyordu. Ama buraya geldiğimden beri, artık her şeyi içine alan bendim.

Değişimler dışarıda yağan yağmurdan daha hızlı gerçekleşiyordu.

"Yarın buradaki son gecem," dedim ona. "Keşke bunu düşünmen için sana daha fazla zaman tanıyabilseydim."

Ayağa kalktı, tatlı kutusu elinde duruyordu. "Size çok yakında bir cevap vereceğim."

Başımı salladım, o kapıya doğru birkaç adım atarken oda soğumaya başladı.

Yarı yolda durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Teşekkür ederim, Caleb."

Acaba sadece kibarlık mı yapıyordu, yoksa alışkanlıktan mı söylemişti ya da nedeni tanımlayamadığım duyguyla eşleşiyor muydu? "Ne için?"

İç çekti. "Nereden başlayacağımı bile bilemezdim."

O gitmeden önce duyduğum son ses, önlüğünün şingirtisiydi.

Tabletimi elime almadım ya da televizyonu açmadım. Bunun yerine gözlerimi kapadım, önümüzdeki birkaç ayın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım, açık gri duvarlarıma baktım, parke zeminimde tekerlekli sandalyemle gezindim. Dairem bir hapishaneye dönüşüyor, dışarıdaki dünya sürekli bir alay konusu oluyordu.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama gözlerim açıldığında güneş panjurların arasından yeni yeni gelmeye başlamıştı, havada yoğun bir kahve kokusu vardı.

Bu, hastaneye yattığımdan beri aldığım en uzun istirahatti.

Biraz kafam karışmıştı, gözlerimi ovuşturdum, kollarımı hafifçe gerdim ve işte o zaman notu fark ettim. Whitney'nin yanında götürdüğünü gördüğüm kutunun yanında duran katlanmış kâğıt parçasının üzerinde adım yazıyordu. İçine baktığımda, dibinde iki tane Oreo aromalı kurabiye vardı.

Onun düzgün yazısını okurken, açık pencereden içeri giren bir esinti gülümsememin daha da büyümesine neden oldu.

BİR ANLAŞMAMIZ VAR.

-W

P.S. BENİ KURTARDIĞIN İÇİN.

ALTI

W Hitney yatağıma doğru yürüdü, elinde komodinin üzerine koyduğu büyük bir çiçek vazosu vardı. "Umarım sakıncası yoktur. I

Bunların odanızı biraz aydınlatacağını düşündüm." Yapraklardan birkaçını parmakladı ve onlara bakarken gülümsedi.

"Buranın karanlık olduğunu mu söylüyorsun?"

Kahverengi gözleri benimkilerle birleşince güldü. "Diyorum ki, burası şimdiye kadar bulunduğum en güzel ev ve son derece erkeksi."

Evimin tamamı gri ve siyah renklerle dekore edilmişti, bu yüzden pembe ve mavi tomurcuklar kesinlikle göze çarpıyordu.

"Artık göre, size ne getirebilirim?"

Şoförüm Alfred bizi bir saat kadar önce hastaneden eve götürmüştü. Mesafe olarak uzun olmayan ama saatler sürmüş gibi hissettiren bir yolculuktu bu. Her tümsek, durak ve dönüş dayanılmazdı. Yüksek binanın görüntüsü küçük bir rahatlamaydı, içeri girdiğimiz anda mutfak buketlerle dolup taşmıştı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Tabii bu acıyı ."

Kolumun üst kısmını hafifçe ovaladı. "Bunu yapabilmeyi her şeyden çok isterdim." Önlüğünün cebine uzandı,

bir yığın kart çıkardı. "Unutmadan, bunlar düzenlemelere eklenmişti. Kimlerin gönderdiğini ve söyledikleri güzel sözleri görmek istersin diye düşündüm. Belki biraz olsun kafanı dağıtır."

Bacaklarım yanıyordu, elektrik kalçalarım ve dizlerime kadar yayılıyordu, belim sertlikten çığlık atıyordu. İlaçlar gerginliğimi zar zor azaltıyordu. Her nefes verişimden sonra "*Siktir*" diye bağırmadan nefes almanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Şu anda konsantre olabildiğim tek şey buydu. Vazonun yanındaki bir noktayı işaret ettim. "Onları oraya bırak."

Dediğimi yaptı ve "Asistanınız bana mesaj attı ve bir saat içinde geleceğini söyledi. Öncesinde bir şeyler yemeye ne dersiniz? Biraz çorba ısıtabilirim ve-"

"Aç değilim." Kendimi birkaç santim yukarı ittim ve etrafımdaki yastıklardan biri yataktan düştü.

Whitney onu kaptı ve gövdem üzerine sıkıştırmaya başladı, diğer tarafımdaki farklı bir yastıkla yerleşimi yansıttı, tüm bunlar hareketimi minimumda tutarken.

Saçlarını ilk kez açık görüyordum ve üzerimde gezinirken uzun buklelerinden biri yüzüme değdi. Kokusu hafifti ama yaklaştıkça hindistan cevizi kokusu güçlendi ve tatlı aromayı içime çekerken gözlerim kapandı.

"Bu parfüm sende inanılmaz kokuyor."

Boynumu ayarlarken hemen yanımda diz çökmüştü, pozisyonumdan memnun kaldığında yatağın ucundan sürünerek indi. "Özür dilerim. Yanlışlıkla hafta sonu losyonumu sürmüş olmalıyım."

"Hafta sonu losyonun mu?"

Yanıma gelip, hizmetçimin Whitney için buraya yerleştirdiği deri koltuğa otururken güldü. "Biz

Hastanede kokulu bir şey giymek yasaktı, bu yüzden Emily - en iyi arkadaşım - oda arkadaşım - her zaman kokusuzun hafta içi, kokulunun ise hafta sonu için olduğu şakasını yapardı. Gerçi genellikle hafta sonları çalıştığım için bu pek mantıklı değildi."

"Çok yazık. Orada sadece kokladığım antibakteriyel jel yerine hindistan cevizi losyonunu tercih ederdim." Yanakları biraz kızardı ve devam ettim, "Burada hafta sonu sürmekte özgürsün." Vücuduna hızlı bir bakış attım, beni izlediğini biliyordum, bu yüzden zamanımı almadım. "Ayrıca önlük giymek zorunda değilsin."

"Oh, ama istiyorum." Pantolonunun bolluğunu çekti. "Bir kere önlük giymeye başladın mı, bir daha asla geri dönmezsin. Yoga pantolonu gibidir, icat edilmiş en rahat şeydir."

En azından yoga pantolonları dardı, en seksi kıvrımları ve bir kadının bacaklarının arasındaki o güzel çukuru gösteriyordu. Önlükler arzulanan çok şey bırakıyordu.

Koltuğunun kenarına kaydı. "Buzdolabınız tıka basa dolu ve büyük bir kısmı sadece ısıtılması gereken önceden hazırlanmış yemeklerle dolu. Hizmetçiniz bana ailenizin hepsini bu sabah gönderdiğini söyledi." "Teslimatlar durduğunda ne olacak?" diye eklediğinde dudağının kenarını çiğniyordu.

"Ne sorduğunuzdan emin değilim."

"Serumlar, ilaçlar, yara bakımı; bunları uykumda bile yapabilirim. Ama yemek pişirmek beni korkutuyor."

Yüzüne yayılan utanç ifadesine kıkırdadım, daha önce onda görmediğim bir ifadeydi bu. "Whitney, mutfakta ne yapacağını bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yulaf ezmesi ve peynirli makarna; bilgim bu kadar."

İçimi çektim, başım yastığa daha da gömüldü, bombalamadan birkaç gece önce mükemmel bir şekilde pişirdiğim yemeği hatırlayınca gözlerim kapandı - Parmesanlı risotto ve kavrulmuş sebzeli kuzu incik. "Bu benim tutkularımdan biri."

"Öyle mi? O zaman bu bir hedef haline gelecek."

Kartların bulunduğu yerden küçük bir not defteri ve kalem alırken gözlerimi açtım. Yazmayı bitirdiğinde bana doğru çevirdi.

"*Ailem için bir yemek pişir,*" diye yüksek sesle okudum. Hastanede yaptığımız konuşmayı, her gece uyumadan önce bir kilometre taşına ulaşılması gerektiğini hatırladım. "Gerçekten günlük hedeflerimiz mi olacak?"

"Bunu böyle atlatacağız Caleb ve bunu birlikte yapacağız."

Bacaklarıma baktım, etkileyici bir ağrı sürekli mevcuttu; en ufak bir kıpırdanma bile içimde dayanılmaz bir acıya yol açıyordu. "Tuvalete bile zor yürürken saatlerdir ayakta duruyorum." Ve bu da ellerimin doksan yaşındaymışım gibi kavradığı bir yürüteç yardımıyla olmuştu. "Bu çok agresif bir hedef."

"Oraya varacaksın, söz veriyorum." Panjurlara gitti, açabildiği kadar açtı, oda anında aydınlandı, güneş artık göğsümün üzerinde parlıyordu. Geri döndüğünde yatağın ayak ucunda durdu. "Bugünkü programın istediğimden daha yoğun. Asistanının geleceğini biliyorsun, sonra annen mesaj attı ve öğle yemeği getireceğini söyledi. Fizyoterapistin öğleden sonra gelecek. Çalışanlarınızdan ikisi akşamüstü gelecek, ardından Smith akşam yemeği getirecek."

Müşterilerimin bana ihtiyacı vardı. Meslektaşlarım benim yokluğumda ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı, ama sonuçta yapması gereken bendim.

alışanlarım isteklerimi yerine getirirken kararları ben veriyordum. Kafam bu sorumluluk yükünün üstesinden gelmek için doğru yerde değildi.

"Orada başka ne var?" Önlüğünün cebini işaret ederek söyledim. "Belki de buzlu bir martini? şu anda onlardan birini kullanabilirim."

Bana acıyarak değil, anlayışla bakıyordu. Koyu kahverengi bir battaniye yatağın üzerine yerleşmiş, boynuma kadar çekilmişti.

"Annem ve PT hariç herkesi iptal edebilir miyim?" Dizini yatağa dayadı, elleriyle dar belini kavradı. "Bırak da senin için en iyisine ben karar . Lütfen Caleb."

"Whitney, bu yüzden buradasın."

Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Tamamdır." Gülümsemesi gördüğümünden biraz daha şeytaniydi. "Kötü biri olmak istemem ama bu senin evdeki ilk günün ve tüm enerjini tüketmek iyileşmene yardımcı olmayacak."

"İstersen annemi iptal edebilirsin."

Gözleri büyüdü. "İşte burada sınırı çiziyorum. Benim işimde anneler korkutucu olabilir."

"Ve benimkinin öyle olduğunu mu söylüyorsun?"

Sanki ona silah doğrultmuşum gibi ellerini havaya kaldırdı. "Beşinci maddeyi savunuyorum."

Güldüm, çok uzun zaman geçtiği için bu duygu neredeyse yabancıydı.

Annem şirketimizi bir arada tutan tutkaldı; tanıdığım herkesten daha zeki ve gerektiğinde acımasızdı.

"Bunu aldığımı sanıyorsun?"

"Ben seni hiç de öyle tanımlamazdım."

"Beni ofiste görmedin."

DeFTERini tekrar çıkardı ve yazmayı bitirdiğinde deFTERi evirip çevirdi.

"*Korkutucu tarafınızın ortaya çıkmasına yetecek kadar çalışın,*" diye okudum ve ona baktım. "Bir başka ulaşılabilir hedef gibi görünüyor."

"Hiçbir şey ulaşılabilir değildir, bunu çok yakında öğreneceksin." Koyu renk saçlarını topladı ve omzunun üzerinden sarkıttı, uçları memesiyle flört ediyordu.

Hay .

"Benim de korkutucu bir yanıma olduğunu öğreneceksin," dedi. "Ve bana aç olmadığını söylemeye devam bunu göreceksin. Günde üç öğün yemek ve arada atıştırmalıklar, istisna yok. Bununla savaşmak için olabildiğince güçlü olmana ihtiyacım var. Peki, ne yemek istersin?"

Aç olamayacak kadar çok acı çekiyordum. "Milkshake'e ne dersin?"

"Google bunu başarmamda bana yardımcı olabilir, umarım."

Kapıya doğru yürüdü ve varmadan önce bana dönerek gülümsedi.

"Ama şunu söylemeliyim ki, kahvaltıda tatlı yemek tamamen desteklediğim bir tarz."

O gittikten sonra komodinin üzerinde cep telefonumu buldum ve Whitney onları iptal ettiğinde iş arkadaşlarımın ve asistanımın gönderdiği mesajları hayal ettim. O kadar çok mesaj vardı ki, her birine tek tek bakacak halim yoktu ama Smith'ten gelen bir mesaj dikkatimi çekti.

Smith: Ne ? Yemek yok mu? Her şey mi?

Ben: Her şey yolunda, dostum. Whitney sadece bugün biraz ağırdan almamı istiyor.

Smith: Yarın uğrayabilir miyim?

Ben: Önce patronla görüşmen gerekecek, lol.

Smith: Lanet olsun.

İyi bir sünger banyosu yaparsa, bekar olduğumu bilsin.

Hiç şansın yok.

Smith: Ahhh, gerçek sonunda ortaya çıkıyor. Yine de içimde bir his vardı. Joe dün gece hastaneye geldiğinde tanıştığını söyledi, çok seksi olduğunu söyledi.

Cehennem.

Ben: O bundan çok daha fazlası.

"Oreo mu çilekli cheesecake mi?" Whitney kapı aralığından sordu.

Telefonumdan başımı kaldırdım, elinde her aromadan bir bardak tutarken gözlerindeki sıcaklığı hissettim. "Bunun cevabını biliyorsun."

Sırıttı. "O lezzetli fırından biraz kurabiye getirdim. bir tane ister misin?"

"Bu teklifi geri çevirebileceğimi sanmıyorum."

Dışarı çıkarken uzun tişörtü poposunu saklıyordu ama bacaklarının ipuçları benimle alay ediyordu. Gözden kaybolana kadar izledim ve sonra telefonuma baktım.

Patrona ulaşip yarını soracağım. Bugün iyi bir hasta olun... tabii ceza almayı ummuyorsanız.

Beni çok iyi tanıyorsun.

YEDİ

"A Duş almaya hazır mısınız?" Whitney ertesi sabah odama girerken sordu. Ben daha cevap vermeden, o tekerlekli sandalyeyi getirip yatağın yanına koymaya başlamıştı bile. "Dün öğleden sonra yapamayacak kadar yorgun olduğun için bugün ilk iş bunu yapmamız gerektiğini düşündüm."

Sabunlu ellerini tekrar vücudumda görmek istiyordum ama mavi vinil koltuğa -her kemiğimi sızlatan bir alet- bakarken bunun benim geleceğim olmasından korktum ve öfkem de sinirlerim kadar yüksek sesle kaynadı. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Hastanede seni yıkadıktan sonra nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Bu daha da iyi hissettirecek."

Artık kendi yatağıma döndüğüme göre, dün gece uykunun bana böyle hissettireceğini düşünmüştüm. Son model bir yatak bile beni rahat ettirememişti ve gözlerimi birkaç saatten fazla kapatmamıştım.

"Tekerlekli sandalyeden inmenize bile gerek yok," dedi. "Duş kapınız bizim sığabileceğimiz kadar geniş." Eliyle omzumu ovuşturdu, bunu amacına ulaşmak için kullanıyordu. "Oturmanın en sevmediğin pozisyon olduğunu biliyorum. Söz veriyorum çabuk olacak."

İçimi çektim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Gülümsedi ve yorganı üzerimden kaldırdı. "Hazır olduğunda vücudunu bana doğru çevir ve PT'nin seni eğittiği gibi bacaklarını yatağın kenarından yere doğru salla."

Talimatları ezbere biliyordum. Ameliyatımın ertesi gününden beri aynı hareketler bana tekrarlanıyordu. Bu hareketlerde kolay olan hiçbir şey yoktu. Ve şimdiye kadar çalıştığım fizyoterapistler benimle aynı boydaydı. Whitney daha çok yarım gibiydi.

"İki yüz kilonun üzerindeyim." Bir şey göğsümü sıkıyordu ve her vuruştan sonra bu his ısıyor ve acıtiyordu. "Ya düşersen?"

Yatağın üzerine oturdu, kalçama yakındı ama dokunmuyordu. "Benim gözetimimde düşmeyeceksin." Eli tekrar omzuma gitti. "Beni bir sebepten dolayı işe aldın. Ne yaptığımı biliyorum; sadece bana güvenmelisin ve bunu birlikte atlatacağız." Bakışları benimkilere kaydı. "Şimdi, hadi yapalım şu işi."

Birkaç saniye sonra başımı salladım.

İşte o zaman ayağa kalktı ve "Yavaş gitmeni ve aldığın her santimi düşünmeni istiyorum, ani bir şey yapma" dedi.

Hızlı ve umursamaz bir hayat artık beni tanımlamıyordu.

Ağrı boğazıma düğümlendi ve başımı yastıklardan dikkatlice kaldırdım.

Eli geçti. "İşte bu . Harika gidiyorsun. Şimdi bacaklarını kaydır." Yüz ifadesi de bir o kadar cesaret vericiydi.

Ayak parmaklarımla zemin altlarına gelene kadar uzandım. Kıçım anında alev aldı ve ağırlığımın çoğunu kollarımın almasına neden oldu.

"Bu nasıl bir his?"

"Sert." Yutkundum. "Sefil."

"Bacaklarınla kaldıracaksın, sırtınla değil. Ayağa kalktığında arkayı dön, tekerlekli sandalyeyi arkana koyacağım."

Kalçalarım sıkılaştı, topuklarımın üzerine basarken titriyordum.

Whitney'nin kolu sırtıma dolandı, diğeri beni önümden tuttu. Üçten geriye doğru saydı ve bire geldiğimde yavaş yavaş yükseldim.

Omurgam dikleşirken "Kahretsin," diye tısladım. Yanma o kadar gergindi ki başım dönüyordu. Beni çevirmeye kalktı, ben de bağırdım, "!"

"Nefes , Caleb."

"Siktir!" Tekrar çığlık attım, elektrik ayağıma vurdu ve belimi yumruklayarak dizlerimi çıkarmakla tehdit etti.

"Uzun, derin nefesler. Bunu yapabilirsin."

Bacaklarım ağırlığımı bir saniye daha kaldıramadı. "Getir şu lanet tekerlekli sandalyeyi!"

Kolu sırtımda kaldı ve sandalyeyi yerleştirmesi için yeterince kaydım.

"Yavaş ol," diye hatırlattı bana.

Kolçakları buldum, tüm gücümle kavradım ve kendimi vinilin üzerine indirdim. Koltuğa oturduğumda tüm vücudum gerildi, işkence en keskin dişleriyle içimi kemiriyordu. Hangi yanımın daha çok acıdığını bilmiyordum.

"Allah kahretsin!" Yumruklarımı sıktım, çektiğim eziyet dayanılacak gibi değildi. "Durdur şunu!"

Önümde diz çöktü, elleri ellerimi sıkıyordu. "Daha derin nefes al. Hadi; birlikte yapacağız." Burnundan nefes aldı.

"Whitney, bunu daha fazla yapamam!"

Parmaklarımı sıktı. "Evet, yapabilirsin." Elini yanağıma götürüp kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı. "Burnundan nefes almanı istiyorum." Durakladı. "Şimdi yap, Caleb." Ciğerlerimi doldurduğumda, "Nefesini ağzından vereceksin" dedi.

Hava çıktı ama zonklama devam etti. "Bir kez daha."

Onun talimatlarına uydum.

"Ve yine." Eli yüzümde sıkılaştı, başparmağı enseme okşadı. "Acın azalacak. Sadece sırtının alışması için bir dakika vermelisin."

Gözlerini tuttum, bekliyordum. Battaniye sonunda üzerime yayıldı, fırtınanın rüzgârı nihayet dinmeye başlamıştı.

Başım düştü, enerjim tükendi. "Sik beni."

"Hey." Bakışlarımız kilitlenene kadar çenemi kaldırdı. "Benden neredeyse hiç yardım almadan başardığın şeye bak." Dudaklarında bir sıcaklık belirdi. "Ve temizlendiğinde kendini çok iyi hissedeceksin; göreceksin."

Tekerlekli sandalyeyi banyoya itmeden önce birkaç nefes daha almamı bekledi ve suyu açarken beni makyaj masasının önünde bıraktı.

Bardak buharlaşmaya başladığında tişörtümü çıkardı ve "Şortunu çıkarmayacağım ve o bölgeleri kendin yıkaman için sana biraz mahremiyet vereceğim" dedi.

Söylediklerine zar zor odaklanabildim ve kendimi cam kapıdan içeri yuvarlanırken buldum.

El başlığını tutucusundan kaldırdı ve bana ulaşmak için kablosunu uzattı. "Bu banyo bir rüya gibi. Kim tasarladıysa harika bir iş çıkarmış."

"O ben oluyorum."

"Öyle mi?"

Sırtımı incitmeyecek bir yer bulmak için ağırlığımı değiştirerek yer değiştirdim. "Müteahhidime lavaboları yeniden düzenlediğimde ve duşu ekstra büyük yapmak için küvetin yerini değiştirdiğimde, onu bunun için kullanacağımı hiç düşünmemiştim." Kucağıma baktım.

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek, Caleb." Kollarıma ve göğsüme sprey sıktı, en son saçlarımı ıslattı. "Bombalamadan sonra baktığım hastalardan bazıları uzuvlarını kaybetti. Birinin belden aşağısı felç oldu. Sen şanslı olanlardan birisin."

"Şanslı mı?" Ofladım, neredeyse gülecektim. "Bununla ilgili hiçbir şey şanslı değil.

Cehennem gibi."

"Daha iyi olacak, söz veriyorum." Eline şampuan döktü, bir el bezini köpürtmeden önce kafa derime masaj yaptı. Boynumdan başladı, aşağı yukarı ovdu ve omuzlarıma doğru ilerledi. "Benim için biraz öne eğil."

Sıkışma anında vurdu, ardından batma tetiklendi. Parmaklarımı kolçaklara saplayarak nefes almaya çalıştım.

"Bandajlarını çıkaracağım ve kesiğini temizleyeceğim." Bant çekilmesin diye derimi tuttu ve her iki tarafı da çıkardı. "Harika görünüyor." Bezi nazıkçe bölgeye bastırdı. "Enfeksiyon belirtisi yok. Mükemmel iyileşiyorsun." Temizlemeye devam etti. "Görebilmeniz için bir ayna getirmemi ister misiniz?"

"Hayır."

Hareketleri durdu. "Kesiğini gördün mü?" Başımı salladım. "Görmeyi de düşünmüyorum."

"Neden olmasın? Bunda korkulacak bir şey yok."

Hayal kırıklığım patlak verdi. "Çünkü bu lanet tekerlekli sandalye, kullanmak zorunda olduğum yürüteç ve bu amansız acı yeterince hatırlatıcı. Yara izini de görmeme gerek yok."

Ön tarafa geldi, yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde eğildi. "Bu artık senin bir parçan. Bir bombardımana ve on saatlik bir ameliyata dayandığının ve diğer taraftan inanılmaz derecede trajik bir olaydan kurtulan bir kahraman olarak çıktığının işareti."

"Peki bu bana ne bıraktı? Eskiden olduğum adamın yarısı ve ben ölene kadar acıyla yaşamak. Bu bir kahramanı değil, Whitney; bu bir

handikap." Duygularım ellerimde ve boğazımdaydı. "Belki bir gün yüzleşirim. Şu anda midem bile ."

Bacaklarımı ovdu, bezi ayaklarıma doğru sürükledi. "Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görseydin." Kollarımı temizledi ve bezi bana . "Keşke ne kadar ilerlediğini görebilseydin."

Bu güzel kadının gözlerinden umut ve cesaret fışkırıyordu.

Ama bana ulaşmadı. İçimde hiçbir şey hissetmiyordum. Beni yıkarken aldığım zevki bile hissetmedim.

"Ben . Seni yıkamak için bir dakika döneceğim."

Elimdeki köpüklü beze baktım ve onu lanet olası cama fırlatmak, hapsoldüğüm bu bedenden çıkmam gerektiğini haykırmak istedim. Ama bu sadece onun koşarak banyoya geri gelmesine neden olacaktı ve ben onun bu kadar hızlı ve özgürce hareket edebilmesini kıskanacaktım ve sonra ben bunu kendim yapamadığım için bezi almak zorunda kalacaktı.

Bunun yerine, taşaklarımı yıkadım ve onun dönüşünü bekledim, böylece hortumla yıkanabilecek ve kafesime geri konulabilecektim, tıpkı lanet olası bir hapisane erine dönüştüğüm gibi.

SEKİZ

W Hitney ve ben akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve o temizlik yaparken ben de tabletimden *Boston Globe*'u okuyordum. bombalama olayı hala ilk birkaç sayfanın tekelindeydi. Aklımı olaydan ve bana bıraktıklarından ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da başaramadım. Bombalama baktığım her yerdeydi.

Ama ekrandan başımı kaldırıp içeri girmesini ve yanımdaki sandalyeye oturmasını izlediğimde Whitney'nin yüzünde bu ifade yoktu.

"Bu gece ağrın nasıl?"

"Sabit."

Duştan çıktığımdan beri saçlarını örmüştü, uzun kuyruğu omzunun üzerinden sarkıyordu. "Gece için ayrılmadan önce biraz egzersiz yapmak ister misin?" diye sorduğunda uçlarıyla oynuyordu.

Bu işi kabul ettiğinden beri içimde bir sıkıntı vardı. Şimdi en savunmasız anlarımdan birini gördüğüne göre, bu konuyu açmak için doğru zamanlama olduğunu düşündüm.

"Önce sana bir şey sormak istiyorum." Konuşurken yüzünü inceledim, her tepkisini aldım. "Hastanede bana bıraktığın notta seni kurtardığımdan bahsetmiştin. Bununla ne demek istedin?"

İç çekti. "Oh oğlum, derinlere iniyoruz."

"Çok yapmak zorunda değiliz."

Vazodaki küçük çiçeklerden birini kopardı ve burnuna götürdü. "Sanırım onlar hakkında konuşmaya açık olmasaydım bu kelimeleri yazmazdım." Kısa sapı döndürerek beyaz yapraklara baktı. "Benden on sekiz ay küçük David adında bir erkek kardeşim vardı. Birbirimize çok yakın doğduğumuz için bize İrlandalı ikizler derlerdi. Kısa bir süre için saç kesimimiz bile aynıydı, benimkine bulaşan bir sakız yüzünden annem benim uzun saçlarımı kesmek zorunda kalmıştı."

Gözlerimiz nihayet birleştğinde, onunkiler duygu patlaması yaşıyordu; hastanedeyken anlamadığım ama şimdi çok açık olan bir bakıştı bu.

"O zaman on iki yaşındaydım ve evimizden çok uzak olmayan bir çocuk parkındaydık. Vermont'ta büyüdüm; kışın ortasıydı ve biz hala her gün o parka giderdik." Çiçeği saçının kıvrımlarının arasına sıkıştırdı, elleri artık serbestti ve kıpır kıpırdı. "Diğer iki kardeşimle buluşup saklambaç oynamak için mahallenin çocuklarına katılmamız gerekiyordu. David orman jimnastiğinin tepesinde duruyordu, ben de parmaklıklardan birinden sarkıyordum. Hızlandım ve bir kar yığınının içine savruldu."

Bakışları sanki kaçmaya ihtiyacı gibi açık panjurlara doğru kaydı. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Ona geç kalacağımızı ve bu yüzden bir tur kaybedeceğimizi bağıırıyordum. Bilirsiniz, çocukken dünyanın sonu gelirdi. Benim dırdırımı dinlemekten yoruldu ve dizlerini bükerek atlamaya hazırlandı. ..." Kendini sandalyeden kaldırdı ve pencerelere gitti, sonunda bana dönene kadar camlardan baktı. "Ayağı kaydı ve geriye doğru parmaklıklara düştü, boynunu çarptı, yere kadar düştü, taş ve çakıllarla dolu bir yerdi, kar yoktu. Ona cevap veremeyince yüksek sesle bağırdım ama

Kimse beni duymadı, ben de yardım için en yakın eve koştum." Nefes alamıyormuş gibi göğsü kıpırdadı, zihni onu oyun parkına götürdü - muhtemelen zihinsel olarak hiç terk etmediği bir yere.

"Ameliyattan çıkmasını beklediğimi, koridorda volta attığımı, dua ettiğimi, canlı çıkarsa her şeyi yapacağıma dair sessizce söz verdiğimi hatırlıyorum."

Dışarıda güneş batmaya başladığında, yanaklarında gözyaşlarını gördüm.

"On dört saat sonra doktor bize David'in boynundan aşağısının felç olduğunu ve bir daha asla yürüyemeyeceğini söyledi. Yaklaşık bir ay sonra taburcu edildi. Okula gidiyordum ama onun yanından bir tek o zaman ayrıldım; onu besledim, yıkadım, onun için her şeyi yaptım."

Hikayenin geri kalanını gözlerinde görebiliyordum, acısı göğsümü tokatlıyordu.

"On altıncı doğum gününden bir ay önce sepsise yakalandı ve vefat etti."

"Whitney..."

Başını sallayarak düşüncemi onayladı. "Hemşire olmak hiçbir zaman hayalim değildi ama David'i kaybetmek beni hemşirelik okuluna ve ardından Mass General'a, onun gibi hastalara bakmaya itti.

... ve sen." Yanaklarını sildi, gözleri hemen tekrar . "Bu sabah hatırlatıcılardan bahsettiniz. Bende de var, David'inki gibi vakalar, gün be gün. Acıtıyor, Caleb. Şiddetli bir şekilde acıtıyor ve tüm bunlar olurken bir ara kendimi kaybettim." Başımın arkasındaki yastığı düzeltiltim. Yardım etmek için yanıma gelmeye çalıştığında elimi havaya kaldırdım ve onu durdurdum.

dikkatler onun üzerindeydi. "Bu işi neden kabul ettin Whitney?"

Cevap vermeden önce yüzünü tekrar temizledi, "Onu kaybettiğimden beri değişimden korkuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyor. Ama eğer onu terk etmemiş olsaydım

Hastanede olsaydım sonsuza kadar orada kalır, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar yontulurdum."

"Ama ben başka bir hatırlatıcıyım."

Yatağın ucuna oturdu ve birkaç saniye ellerine baktı. "Teknik olarak evet, ama bu iş sona erdiğinde -ki yakında bir gün sona ereceğini biliyorum- bütün bu apartman dairesini yardım almadan yürüyerek geçmeni izleyeceğim." Duygular geri döndü - bu sefer çok daha sıcaktı ve gözyaşı yoktu. "Caleb, sen benim başarı öyküm olacaksın. Uğruna çok dua ettiğim ama David'in asla sahip olamadığı kişi."

Ona ulaşamıyordum, bu yüzden elimi uzattım. Yaklaştı ve ben de onun parmaklarını sıktım, tıpkı bu sabah bana yaptığı gibi. Acı hâlâ yüzündeydi ama azalıyor, yeniden kalbinde sürekli yaşadığı yere dönüyordu.

Bu sabah acı içinde çığlık atarken, onun sessizce kendi işkencesini çektiğini asla bilemezdim. Hayatlarımızda iki farklı yerdeydik, rüzgâr ve current ile savaşıyor, o güzel ufku hedefliyorduk. Ve bir şekilde birbirimizi bulmuştuk ve onun da daha önce defalarca söylediği gibi, bu mücadeleyi birlikte verecektik.

"Whitney," diye başladım, o muhteşem kahverengiyi içime çekerek, üzerine bir battaniye örtmeye çalışarak, "David'in kazası senin hatan değildi. Bunu sana söyleyen ilk kişi olmadığımın eminim ama taşıdığın suçluluk duygusunu görebiliyorum ve bu kadar ağır bir yükün altında ezilirken benim sözlerimle neler hissettiğini değiştiremeyeceğimi biliyorum."

Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim, bunu sadece duymasını değil hissetmesini de istiyordum. "Karşımda hayran olduğum ve büyük saygı duyduğum biri oturuyor, herkesi kendinden önce düşünen bir kadın. Burada bulunmaktan bir şey öğreneceksen, umarım mutluluğunun önemini ve bunun her şeyden önce gelmesi gerektiğini, suçluluk duygusu da dahil olmak üzere diğer her şeyin önüne geçmesi gerektiğini öğrenirsin."

Teninden gelen sıcaklık, daha önce hissettiğim buz gibi havanın yerini .

"Ne zaman senin yanında olsam, içimi kemiren korkuyu tespit ediyorsun ve beni bunun üstesinden gelmeye itiyorsun, içimi muazzam bir cesaretle dolduruyorsun. Fizyoterapistlerim, diğer hemşireler ve doktorlar, hiçbiri böyle bir yeteneğe sahip değil ya da beni bu kadar zorlamadı." Onu sıktım. "Sadece sen."

Gözleri nihayet başlamıştı.

"Neyin doğru olduğunu ve nerede olacağınızı sorguladığınızı biliyorum, ancak hemşire olmanız gerektiğine dair hiçbir şüphem yok. Belki pozisyonun farklı görünecek; belki odak noktan değişecek. Belki de bir Üçüncü Dünya ülkesinde çocuklara bakıyor olacaksın. Ama sende öğretilmeyecek bir yetenek var; bu senin doğuştan sahip olduğun bir şey ve ben bunu deneyimlediğim için çok şanslıyım."

Ellerimizi yavaşça yatağa vurdum. "Bana hayat verdin, Whitney. Bunu her zaman dile getirmiyorum ama kesinlikle hissediyorum."

Nefes verirken yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Teşekkür ederim." Tutuşu değişti. Artık sıkı tek kişi ben değildim; o da beni aynı sıkılıkta tutuyordu. "Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Aramızda sessizlik geçti ve ben onun çarpıcı bakışlarını içime çekerken, göğsümdeki acı kayboldu, yerini sıcaklık almaya başladı.

Bunun sonuçları olacağını biliyordum ama umurumda değildi. İstesem de bu anı durduramazdım.

Parmaklarımı kaydırarak onunkilerin arasında birleştirdim. "Bana bir iyilik yap, Whitney."

Başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa." "Not defterini çıkar."

Cebinden kâğıt ve kalemi almak için boştaki elini kullandı.

"Bana hedef listemizi gösterin." Defteri kucağına koydu ve aynı anda görmemizi sağladı.

Akşam yemeği pişirmekten bahseden satırı buldum ve onu işaret ettim. "*Ailenin* üstünü çizmeni istiyorum."

Açık mavi mürekkebiyle kelimenin üzerini çizdi.

"Ve yerine adını yaz."

Yavaşça bana baktı; göğsümdeki hava şimdi gözlerindeydi. "*Benim için...* yemek yapmak ister misin?"

Başımı salladım. "Ve mesaide olduğun zamanlardaki gibi önlük giymeni istemiyorum. Seni burada misafirim olarak görmek istiyorum."

"Randevu gibi mi?"

"İstedığınızı söyleyebilirsiniz."

Dudakları ayrıldı ve alttakini ağzına aldı, dişleri o hassas noktayı ısırdı.

Tam cevap vermek üzereyken, odamın kapısından konuşan gece hemşiresinin "İyi akşamlar Caleb ve Whitney," dediğini duyduk.

Yine de bakışlarım o zengin çikolatadan hiç ve Whitney'ninkiler de benimkilerden ayrılmadı, ellerimiz birlikte daha da sağlamlaştı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Whitney. Onun isteksizliğini hissettim ve sonra yavaş yavaş tutuşlarımızı serbest bıraktı. "Gitmeden önce sana bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır." Ve sonra eklemeye karar verdim, "İzninin tadını çıkar."

Sözleşmemi imzaladığında, çalışmak istediği beş günü seçmesine izin vermiştim ve izin günleri için seçtiği iki gün birbirini takip ediyordu.

Yavaşça yataktan kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece bir mesaj uzağındayım." Ağzına utangaç bir gülümseme yayıldı ve döndü,

kapıya doğru gidiyor.

Her adımını izledim, bu önlükle kışının hatları biraz daha belirginleşmişti. Başımı yastığa gömdüm, tangayla nasıl görüneceğini hayal ettikçe inliyordum.

DOKUZ

Diğer hemşirem Veronica, komodininin üzerine bir tabak Oreos
I koyarken, "Tatlı bir şeyler istersiniz diye düşündüm," dedi.

Ona teşekkür ettim ve ayarlamama yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmadığı yastığımı düzelttim.

Yeterliydi ama onu işe aldığımdan beri geçen haftalarda Whitney olmadığını öğrenmiştim.

İki günlük izninden dönmesine daha bir gün vardı ve bu bana sonsuzluk gibi geliyordu.

"Duş almak istersen ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

O dışarı çıkmadan hemen önce başımı salladım ve kurabiyelerden birini ağızma attım. Kuruluk beni hemen çarptı, kremalı merkezi bile bir fark yaratmadı.

Telefonumu elime aldım ve tabağın fotoğrafını çekerek Whitney'e gönderdiğim bir mesaja ekledim ve yazmaya başladım.

Bir daha Oreo yememi engelledin.

Çiğnemeyi bitirdim ve komodinin üzerindeki su şişesini kaldırıyordum ki telefonum titredi, ekranda bir mesaj belirdi

Ekran.

Bağımlılar Kulübü'ne hoş geldin. Yarın biraz getirmeme ne dersin? Ya da gerçekten istiyorsan, bu gece uğrayabilirim.

Ben: Çok cazip bir teklif yapıyorsun.

Whitney: Yedi gibi görüşürüz, akşam yemeği de getireceğim, aç olun.

:)

Ben: Umarım bu planlarını bozmaz?

Caleb, hiçbir şeyi mahvetmiyorsun.

Telefonumu kaldırdım ve Veronica'yı çağırdım. Kapıda belirdiğinde, "Biraz egzersiz yapalım, sonra seni duşa götüreceğim" dedim.

"Hey," dedi Whitney yediye birkaç dakika kala odama girerken.

Yatağımın karşısındaki elektrikli şömine yanıyor, sıcak ışıyla yüzünü aydınlatıyordu. Buradan bile, neredeyse hiç makyaj söyleyebilirdim, sadece dudaklarında parlak bir şey vardı, bu da içler acısı güzellikte doğal bir görünüm yaratıyordu. Dar bir kot pantolon ve omuzlarından düşen, narin boynunu ve seksi köprücük kemiğini gösteren bir kazak giymişti.

"Kendine bir bak." Gözlerimi göğsünün üzerinde tutmak için kendimi zor tuttum.

Sırıışını gizlemeye çalışarak, "Veronica'ya birkaç saat izin almasını söyledim. Umarım sorun olmaz?"

O yaklaştıkça bakışlarımın tekrar dalmasına engel olamadım, uzun siyah saçlarının dalgalandığı zeytin tenine baktım.

belinin darlığı, bacaklarının arasındaki boşluk. "Mükemmel."

"Senin masanda yiyebileceğimizi düşünmüştüm." Tekerlekli sandalye yataktan çok uzakta değildi ve onu ters çevirdi. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Whitney'nin izin gününde gelmesiyle birlikte, zamanımızı sadece birimiz yataktayken geçirmek istemedim.

Son bir hafta içinde, acım çok fazla olsa bile, ayağa kalkma konusunda daha fazla pratik yapmıştım. Yorganı geri çektim, bacaklarımı yatağın kenarından kaydurdım ve ayak parmaklarımın altındaki zemini hissettim.

"Vay canına," diye haykırdı, "şu gelişimine bak."

Ayağa kalktığımda kolu bana dolandı, bana rehberlik etti ve döndüğümde sandalyeyi arkama koydu. Kolçaklara uzandım, dikkatlice oturmadan önce bacaklarımdaki zonklamadan nefes almak için birkaç saniye ayırdım.

"Bana bir saniye ver," dedim ona, yanma sırtımdan aşağı, kışıma ve dizlerime doğru ilerliyordu.

Bana bakarken başını salladı. "İnanılmaz derecede iyiydin."

Acım yeterince dinene kadar konuşmak için bekledim. "Bacaklarımı koparmak istemeden bunu yapabildiğim zaman inanılmaz olacak."

Gülümsedi ve arkama geçerek kulağıma fısıldadı: "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

Beni mutfığa götürdü, orada adanın üzerinde birkaç kağıt torba ve büyük bir fırın kutusu gördüm.

"Bütün bunlar da ne?"

Gülüştü, evimin hoparlörlerinden tekrar tekrar çalmak istediğim bir sestti. "Akşam yemeği için malzemeleri getirdim."

"Ve benden yemek yapmamı mı istiyorsun?"

Beni ocakla adanın arasına park etti ve karşıma geçip tezgahın diğer tarafına geçti. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini ve senin için yemek yapabileceğimi umuyordum."

Dudaklarımın arasından hava fışkırdı. "Whitney, bu bir randevuya benziyor."

"Ne istersen onu diyebilirsin," diye şaka yaptı, benim kelimelerimi kullanarak.

Poşetlere uzandı ve birkaç farklı peynir çeşidi, bir kutu lazanya eriştesi, sos, soğan, biber ve lapa odalarının yanı sıra sosis ve kıyma çıkardı. Ayrıca bir somun Fransız ekmeği ve bir şişe şarap da vardı.

"Google bana malzemeleri verdi. Umarım hepsini ne yapacağınızı biliyorsunuzdur, yoksa aşırı miktarda peynirle saçma sapan kalınlıkta nohutlar yiyeceğiz."

Onun sevimli tarafı. Bunun ipuçlarını görmüştüm ama hiçbir zaman şimdiki kadar belirgin olmamıştı.

Doyamadım.

Elimi uzattım. "Buraya gel."

Poşetler boşaldıktan sonra onları geri dönüşüm sepetine koydu ve yanıma geldi.

Parmakları benimkilere kenetlendiğinde, "Teşekkür ," dedim.

"Hayır, , hayır." Başını iki yana salladı. "Buraya hemşireniz olarak gelmedim. Seninle vakit geçirmek ve bunun bir his olduğunu görmek için buradayım." "Ve?"

"Şimdiye kadar gerçekten hoşuma gitti." Bir zamanlar ısırıldığını gördüğüm dudağını yaladı. "Bölünmemiş olsaydık sana misafirin olmayı çok istediğimi söyleyecektim ama bir şartla."

"Ben hazırım."

Diğer eli kalçasına gitti. "Bu senin imajını hiçbir şekilde etkilemez. Önlüklerimi giydiğimde, beni dinleyeceksin.

verdiğim her talimata ve emre uyacaksınız. O saatler boyunca seni yeni Caleb Hunt'ın en sağlıklı versiyonu yapmak için buradayım. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle evet." Güldüm.

Beni bırakmadan önce parmaklarımı sıktı ve sebzelerin bulunduğu şeffaf torbaların gitti. "Şimdi beni yönlendir, çünkü fena halde kayboldum."

Ben ona talimatları verirken Whitney de bana hayatı hakkında biraz daha bilgi verdi. Benim için çalıştığı süre boyunca temel konuları ele almıştık, ancak bu konuşma bana ayrıntılar hakkında daha derin bir bilgi verdi. Stowe'da geniş bir ailede büyümenin ve Boston Üniversitesi'nde Emily ile oda arkadaşı olduktan sonra son beş yıldır yaşadıkları daireyi kiralamanın onun için nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Hepsinin hâlâ yaşadığı Ver- mont'taki ailesini istediği kadar ziyaret edememişti. Tam seyahat etme arzusunu anlatmaya başlamıştı ki zamanlayıcı durdu.

Elini indirdi ve lazanyayı fırından çıkardı. "Yaptığın şu bak," dedi lazanyayı tezgâhın üzerine koyarken.

"Bütün işi sen ; hiçbir övgüyü kabul etmiyorum."

"Ödülü kimin alacağına denedikten sonra karar verelim." İki parça ve birkaç dilim ekmek hazırladı ve masaya getirdi.

Kendimi dikkatlice o yöne doğru yuvarladım, vücudum hareketten dolayı sıkıştı ve beni yarı yolda karşıladı, beni koltuğunun karşısına yerleştirdi.

"Şarap almaya gidiyorum. Hemen dönerim."

Döndüğünde kışına bir göz attım, kot pantolon o kusursuz kalp şeklini sarıyordu, hayal ettiğimden bile daha sıkı ve kusursuzdu. Elinde kadehlerimize doldurduğu bir şişe kırmızıyla döndüğünde hâlâ ona bakıyordum.

"Bu kadeh kaldırmayı hak ediyor." Ben de benimkini havaya kaldırdım. "Olağanüstü kokan ilk ev yemeğinize ve birlikte daha nicelerine."

Sırtışı her kelimeyle da arttı. "Bu hoşuma gitti."

Yudumladık ve ben çatalıma uzanıp kat kat makarnanın köşesini kestim. "Mmm," diye inledim. "Bu çok lezzetli."

"Gerçekten mi?" Şarabını bıraktı ve lazanyanın tadına baktı. "Şaka yapmıyormuşsun; gerçekten öyle." Çiğnedi, hatta bir lokma daha ekledi.

"Bana nereye seyahat söyle."

"Çoğunlukla sadece New England. Emily ve ben bir keresinde Chicago'ya hızlı bir gezi yaptık ve üniversitedeyken bahar tatilinde Cancun'a gittik." Çatalın dolgun dudaklarının arasından kayışını izledim. "Yatağımın yanında gitmek istediğim yerleri yazdığım bir defter tutuyorum ama bu liste şu anda ulaşılamaz durumda. Caleb, yirmi sekiz yaşındayım ve hiçbir şey görmedim."

"Bu doğru değil. İşiniz gereği pek çok kişiden daha fazlasını gördünüz ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Seyahat etmek hayatımın büyük bir parçası oldu. Maratonun olduğu gün Smith'le birlikte Dubai'de olmam gerekiyordu."

"Listemde üst sıralarda yer alan bir şehir," diye iç geçirdi. "Sen neden gitmedin?" "İş yüzünden."

Ekmeği kemirdi. "Boston'ı seviyorum; çocukluğumdan beri seviyorum. Her zaman şehirde yaşamak istemiştım ama burada bir iş bulur bulmaz hastaneye zincirlendim ve seyahat daha fazlasını görme fırsatı hiç olmadı."

"Kelepçeler çıktı." Gülümsedim ve farkına gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dünya artık senin."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve şarabını yudumladı. "Bu büyük bir özgürlük."

"İlk yer neresi?"

Omuz silkti ve yemeğinden son bir ısırık aldı. "Herhangi bir önerin var mı?"

Ekmeğimi kalan sosun içine daldırdım ve yutmayı bitirdim. "Beni ofisime götür, sana göstereyim."

Şarabını tutmam için bana vererek, beni dairenin diğer tarafına, misafir odalarının ve ev ofisimin bulunduğu yere doğru yuvarladı. Kapı aralığından ışığı yaktım, uzak duvarda çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir kolaj görünüyordu.

"Bunlar şimdiye kadar yaptığım en iyi seyahatler." "Kahretsin Caleb, her yere gitmişsin."

Bizi yaklaştırdı ve ben de sağ tarafı göstererek başladım. "Bu Kahiredeki Büyük Giza Piramidi'nin önü," dedim ve bir aşağısını hedefledim. "Bu Kudüs'teki Batı Duvarı." Fotoğrafların bazıları arkadaşlarla çekilmişti, bazılarında tek başımaydım, bazıları ise sadece mekânlara aitti. "İtalyan Rivierası'ndaki Cinque Terre," dedim tekrar yer değiştirerek. "Su daha önce hiç tanık olmadığım bir mavi. Oraya bayılırsın."

"Buna ne ?"

"St. Petersburg, Rusya. Orası da cehennem gibi bir yerdi." Sol tarafa doğru başımı salladım. "Moskova da öyleydi." Amsterdam ve Bangkok, Caracas ve Montreal'in resimlerini anlatmaya devam ettim. Sonuna geldiğimizde, "Muhtemelen otuz eyalette bulundum ama o resimler burada yok" diye ekledim.

Smith ve benim İsviçre Alplerinde kayak yaparken çekilmiş fotoğraflarımızı incelerken gözlerinde şaşkınlık vardı ve "Hep arkadaşlarınla mı seyahat edersin?" diye sordu.

"Çoğu zaman tek başıma ." "Sessizliğe aldırıyor musun?"

Bu soruyu hiç düşünmemiştim. "Aslında bunu tercih ederim."

"Bu beni şaşırttı."

Sandalyemi ona doğru çevirdim, bu hafif hareket bana hala çok fazla acı olduğunu hatırlattı. "Ben tek çocuğum Whitney. Sessizliğe alışkınım."

Omuz silkti. "Bunu başka biriyle deneyimlemenin daha kolay, belki de daha ödüllendirici olduğunu düşünürdüm."

"Yalnız olduğunuzda, bu artık uyumla ilgili bir gezi olmaktan çıkıyor." Japonya'nın resmine baktım, karşıma çıkan zorlukları ve dil engelini hatırladım. "Sizi yönlendirmesi için başka birine güvenemediğinizde, içinde bir güven oluşuyor ve duyularınızı daha fazla kullanmayı öğreniyorsunuz. İşte o zaman gerçekten kendinizi bulursunuz."

Şarabından bir yudum aldı. "Caleb, daha önce hiç tek başıma bir restoranda yemek yemedim."

"Bunu denemelisin. Kendini uyanık tutmak için gevezeliğe ihtiyacın yok. Sadece odanın size ne anlatmaya çalıştığını dinleyin. Bu deneyim sizi gerçekten şaşırtacak."

Masamın kenarına doğru eğildi. "Maceracı yönün çok ilham verici."

Hâlâ alışık olmadığım bir görüntüyle bacaklarıma baktım. "Kendini rahatsız edici durumlara sokmalısın. Büyümenin tek yolu bu. Bunu biliyorsun Whitney; bana bile sen öğrettin." Ben o karanlık umut havuzlarına bakarken, kelimeler kendiliğinden çıkmaya başladı. "Örneğin, eğer bu tekerlekli sandalyede olmasaydım, seni şu masanın üzerine kaldırır, ellerimi yanaklarına koyar ve dudaklarının ırzına geçerdim. Bu bir risk -bir şey ya da biri müdahale edebilir- ama ben bu riski almaya çok istekliyim." Ben devam ederken yüzüne bir sıcaklık yayıldı, "Hayata böyle davranmalısın. O seyahati ayarlayın; o maceraya atılın. O öpücüğe uzan-"

Tahtayı itti, şarabını bıraktı ve boşluğu kapattı. Elleri hemen enseme sardı,

dudakları dudaklarıma yapıştı. Şefkatli ağzını içime çekerken homurdandım, dilindeki şarapla karışan hindistan cevizi kokusunu tattım. Şehvetli ve lezzetli kombinasyondur ve beni daha fazla arzulamama neden oluyordu. Bu yüzden beline sarıldım ve onu olabildiğince yakınımaya çektim.

Bir rüya gibiydi ve sikim daha da sertleşip şortumun içinde zonklarken, "Whitney," diye nefes aldım.

"Tanrım, çok iyi öpüşüyorsun." Ağzı yine benimkinin üzerindeydi, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. Tenimi sıkıca kavırıyor, dili içeri kayıyor, alay ediyordu.

Her nefes alışımında daha da derine iniyor, kalçalarının eğildiği yerleri, sırtının kavisini, benimkilerin arasında dururken bacaklarındaki kasları hissediyordum. Üzerindeki kıyafetleri parçalamak ve her noktasını dilimle kaplamak istiyordum. Ağzı benimkinin üzerinde kaldıkça bu isteğim daha da arttı.

Sonunda bizi ayırdığında, tehlikeli bir şekilde yakınımada kaldı, rüzgârı hâlâ içimden geçiyordu.

"Çok kaybolmuştum..." diye fısıldadı. "Burada seninle birlikteyken kendimi bulmayı hiç beklemiyordum."

İtirafı beni çok etkiledi. Omurgamdaki işkence güçlü bir şey kemiriyordu.

Bileğinin arka tarafını öptüm ve "Sana bir şey daha göstermek istiyorum. Beni balkona çıkarır mısın?"

"Tabii ki."

Dudaklarına bir kez daha dokunmak için başımı kaldırdım ve sonra içkisini alıp bizi oturma odasından geçirdi ve sürgülü cam kapıdan dışarı çıkardı.

"Yüce Tanrım," diye homurdanarak tırabzana çıktı. "Bu manzarayı içeriden hayranlıkla izliyordum. Yakından ve gece görmek kesinlikle başka bir seviyeye getiriyor."

Kalçasının arkasını tutuyordum, gözlerim sadece ondaydı. "Kendimi bildim bileli, şu dışarıdaki şehir çalışmayı temsil ediyordu - hayatımda her zaman ilk sırada yer alan bir şeyi. Buraya gelmek için hiç zaman ayırmadım. Ya ofisteydim ya da seyahat ediyordum, o kadar hızlı hareket ediyordum ki nasıl duracağımı bilmiyordum."

Bakışları benimkileri arıyordu.

"Hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermedim ve kimsenin içeri girmesine izin vermedim."

Eli saçlarımı taradı. "Sen de benim kadar kaybolmuştun."

"Belki bu sandalyeden kalktığımda, her şey farklı görünse bile, o prangaları biraz gevşetebilirim."

Parmakları yüzüme doğru indi, başparmağı öptüğü yeri okşadı.

"Caleb, bu an daha mükemmel olamazdı."

"Bunun gibi çok daha fazlası olacak. Bunun sözünü verebilirim."

ON

"H "Bu sabahki favori hastam kim?" Whitney odama girerken sordu, üzerinde bir çift mor önlük vardı, saçları yüksek bir at kuyruğu, dün gecedен çok daha farklı bir görünüm.

Veronica yatağımın ayak ucundaydı ve son egzersiz setimi denetliyordu.

"Harika gidiyorum," diye cevap verdim.

Whitney'nin gülümsemesi bol kıyafetini telafi etti.

Veronica ona, "Bugün biraz ağrıyor ve biraz daha sert," dedi.

Whitney yanıma geldi ve etrafımı saran yastıkları düzeltti. "Yağmur yağıyor; bununla bir ilgisi olabilir. Neyse ki birkaç saat içinde hava açacak." Bacağımı havaya kaldırmamı izledi, sonra bileğimi düzelttim ve ayağımı yatağa indirmeden önce bir daire çizdim. "Kaç set yaptın?"

"Üç," diye cevap verdi Veronica. "Dün gece sen gittikten sonra altı yaptı."

Whitney yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bu da bu kadar ağırlı olmanın bir başka nedeni." Veronica'ya baktı. "Kahvaltıya ne dersin?"

"Ona bir smoothie ve birkaç yumurta yaptım."

Whitney bana ne kadar memnun olduğunu gösteren bir sırıtma daha yaptı.

Bulduğu her fırsatta yemek yemekten bahsediyordu. İştahım geri gelmemiş olsa da -ağrı açlığı tetiklemiyordu- kendimi beslemek için elimden geleni yapıyordum.

Veronica son bacak kaldırışımı tamamladıktan sonra saatini kontrol etti. "Gitmeden önce bir şey almamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "Teşekkür ."

O odadan çıktıktan sonra Whitney yatağa doğru ilerledi ve battaniyeyi aşağıya doğru kaydırıldı. "Benim için eğil. Bandajlarını kontrol etmek istiyorum." Birkaç santim yükseldim ve o da nazıkçe gömleğimi kaldırdı. "Mükemmel. Tekrar uzanabilirsin." Kalçamı ve uyluğumu inceledi, ayağıma kadar gitti. "Sadece her şeyin yolunda görüldüğünden emin olmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Çok endişe verici bir şey görmüyorum." Göz kırptı ve tekrar yatağın üzerine oturarak üzerimi örttü. "Bana bir söz verir misin?"

Başımı salladım.

"Güçlendikçe, nasıl hissettiğin konusunda bana karşı dürüst olmaya devam edeceksin. Eğer acı çekiyorsan ve çok fazla şey yapıyorsan bana söyleyeceksin." Elini benimkinin üzerine koydu, parmakları birleşti. "Caleb, bu yataktan ve tekerlekli sandalyeden kurtulmayı ne kadar çok istediğini biliyorum ama vücudunun kaldırabileceği bir hızda hareket etmelisin."

"Söz veriyorum." Diğer elim başının arkasına gitti, saçlarını tuttu ve yüzünü ön koluma sürttü. "Beni daha iyi hissettirecek ne var biliyor musun?"

Gülümsemesi büyüdü ve hindistan cevizi kokusu tropikal bir rüzgâr gibi üzerime tırmandı. Beni öptü ve sabah dudaklarının tadı en az dün geceki kadar şehvetliydi.

Yanlarına gidip geldim, her geçişte nefesi değişiyordu, teni ince kumaştan çok sıcaktı. "Whitney, kendini çok iyi hissediyorsun."

"Ve sen bela gibi hissediyorsun."

Onu tuttum, böylece hareket etmedi. "Duş isteyene kadar bekle."

"Veronica sana vermedi mi?"

Başımı salladım ve onu ağzımdan yaladım. "Ona izin vermezdim."

Güldü. "Oh oğlum, düşündüğümünden de kötüymüşsün." Beni bir kez daha öptü ve çekilene kadar omuzlarımı kavradı. "Fizyoterapistin otuz dakika içinde burada olacak, sonra da öğle yemeğinden sonrası için bir şeyler planladım - tabii sen kendini iyi hissedersen."

Arkasına yaslandığında ne kadar çarpıcı olduğunu fark ettim, randevumuzdakinden bile daha az makyaj yapmıştı ve aynı derecede muhteşem görünüyordu. "Öyle mi?" Cevap verdim. "Yine yemek mi yapıyorsun?"

"Bu bir sürpriz." Kollarımdan çözüldü ve yataktan kalktı. "Bu arada, rahatlamanı ve tüm enerjini PT için ayırmanı istiyorum." Kıyafetlerini düzeltti ve komodininin üzerindeki boş su şişesini aldı. "Birkaç dakika içinde bunlardan yeni bir tane" -plastığı salladı- "ve bir Oreo kurabiyesiyle döneceğim."

"Tam kalbimin üstüne."

Dışarı çıkarken kıkırdadı ve istemeden de olsa bana kıcının tam görüntüsünü verdi.

Fizyoterapistim birkaç saat önce seansımızdan sonra beni kanepeye yatırmış, minderlerin üzerine uzanmamı sağlamıştı. Yatak odamdan güzel bir değişiklikti ve televizyonda haberler çalışıyordu. Kanal bombacılarla ilgili son gelişmeleri gösteriyordu; biri polis tarafından vurularak öldürülmüştü, diğeri ise gözaltındaydı, her ikisinin de resimleri ekranı dolduruyordu.

Henüz affetme aşamasında değildim.

O orospu çocuğunun acı çekmesini istedim.

Düz ekran karardı, uzaktan kumanda Whitney'nin elindeydi ama Whitney onu sehpa'ya geri koydu. "Bu kadar yeter. Aklını olanlardan uzaklaştırmanı istiyorum, ona odaklanmanı değil." Yanıma oturdu ve bana bir içki daha uzattı. "Nasıl hissediyorsun?"

Birkaç yudum yuttum. "İyi." "Ne kadar iyi?"

Parmaklarım kalçasının etrafından dolanarak nazikçe dizine doğru ilerledi. "Planladığın her şeyi yapabilecek kadar iyi."

"Caleb..."

Sonunda gözlerim o seksi bacaklardan yukarı baktı ve o da benim bakışlarıma odaklandı, bakışlarımdan içini görebildiğinden emindim. "Spordan sonra kendini güçlü hissettiğine söz veriyor musun?"

"Eğer planladığınız şey çok fazla olursa, bunu bileceksiniz."

"O zaman gidelim buradan."

"Bu kulağa hoş geliyor."

Sırttı ve tekerlekli sandalyeyi getirdi. Ona suyu geri verdim ve yavaş yavaş doğruldum. Bu açığı benim yatağımdan daha alçaktı ama ateşli karıncalanmalar beni aynı sıklıkta kavırıyordu. Her santimde yavaşça ilerledim, kolu beni ayaklarıma kadar götürdü ve dönüp sert vinilin oturdum.

Anında bir parmağımı kaldırdım ve acıyla nefes verirken "Bekle" diye tısladım. diz çöktü. "Sırtın için bir yastık ister misin?"

Lanet olası bacaklarımı kesmek, yanma boğazıma kadar yükselip beni boğmadan hareket edebilmek istedim.

Başımı salladım, sırtımın yeni pozisyona alışması için geçen saniyeler boyunca nefes aldım, onun ilavesi biraz rahatlamama yardımcı oldu.

", " dedim sonunda, ". "

"Bir saniye." Yatak odama doğru koştı ve kolçağın üzerine koyduğu bir sweatshirt ile geri döndü. "İhtiyacın olursa diye." Sonra beni doğrudan fuayeme açılan asansöre götürdü.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Kulağıma eğildi. "Biraz temiz hava alabilirsin diye düşündüm."

Gözlerim kapandı, sanki esinti çoktan yüzümü okşamaya başlamıştı. "Kahretsin, beni mutlu ediyorsun."

"Gülüşün bana da aynı hissettiriyor."

Dışarı çıktığımız anda göz kapaklarım tekrar kapandı ve ciğerlerimi baharla doldurdum. "Bunu özlemişim."

"Bunu her gün yapacağız - sen istediğin sürece," dedi beni kaldırımın üzerinde yuvarlayarak.

Tekerlekli sandalyede otururken şehri bu açıdan görmeye alışık değildim. Bu sokaklar normalde dışarı çıktığımda yürüdüğüm, sabahları egzersiz için aynı sokakları koştuğum, etrafımdaki ayrıntılara pek dikkat etmediğim sokaklardı. Ama şimdi, sanki ilk kez görüyormuşum gibi manzarayı inceliyor, mimariyi ve arazi yapısını takdir ediyordum. Renkler daha parlaktı. Sesler daha yüksekti. Havanın kokusu bile aynı değildi.

"Farklı görünüyor mu?" Onu duyabilmem için yakınımaya eğilmişti. "David hastanede uzun süre kaldıktan sonra onu yürüyüşe çıkardığımda hep bunu söylerdi."

"Bu tamamen yeni bir Boston."

Omzumu ovdu ve sonra "Acıktın mı?" diye sordu. "Bunun için de bir planın var mı?"

"Her zaman."

"Ne teklif ettiğinize bağlı."

Aynı noktayı sıkıştırdı ve beni birkaç blok daha götürdü, ilerideki sokağa girdi ve muhtemelen her gün önünden geçtiğim ama hiç fark etmediğim bir fırına girdi. Çikolatanın kokusu

Geç saatlerde burnum hemen doldu ve beni akla gelebilecek her çeşit kekin sergilendiği tezgâha götürdü.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu genç bir kadın camın diğer tarafından.

"Bir Oreo kekimiz ve bir de fıstık ezmeli kekimiz olacak. Ayrıca biri sade, diğeri vanilyalı ve kremalı olmak üzere iki kahve alacağız."

İlk kez bir kadın benim için sipariş veriyordu ve Whitney her şeyi doğru yapmıştı.

Sandalyenin üzerinden uzandım ve parmaklarını bulduğumda kavradım. "Cüzdanım yanımda değil."

"Saçmalama." Güldü. "Bu benim ikramım."

Parayı ödedi ve kutuyu fincan taşıyıcısıyla birlikte kucağıma koydu ve bizi dışarıdaki bir banka iterek sandalyemin yanındaki kenara oturdu.

"*Mmm*," diye inledim ilk ısırdıktan sonra. "Bu mükemmel."

"Biraz araştırma yaptım ve burası Back Bay'deki en yüksek puanlı fırın."

"Tatlılarınıza hasta gibi davranıyorsunuz."

Güldü, dudağındaki krema parçasını yaladı. "Tanrım, bunu denemelisin; cennet gibi bir şey."

Keki koydu, ben de ısırarak için öne doğru eğildim.

o.

"Şaka yapmıyormuşsun." Fıstık ezmesinin zenginliği ağzım sulandı. "Senin sıran."

Dudakları Oreo'yu çevreledi, tadını alırken gözleri büyüdü. "Vay canına, iyi yapmışım."

Koyu kavurmadan bir yudum aldım ve karşıımızdaki dallarda dans eden yaprakları, güneşten parıldayan yüksek binaların cam cephelerini yakaladım. Önceden olsa, evime zincirlenmiş olurum.

masamda, toplantılar arasında öğle yemeğini içime çekerken, telefonum durmadan çalarken, çalışanlarım ofisime girip çıkarken. Buraya gelmek için zaman ayıramazdım.

Cupcake randevularının hayatta bir yeri yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Güzel, sıcak bir duş gibi. Açık hava insana yeniden yaşadığını hissettiriyor."

Profiline baktım, rüzgâr küçük saç parçalarını yüzüne doğru sürüklüyordu. "Bu seni kimin yıkadığına bağlı." Kolçağın üzerinden uzandım ve elimi bacağına koydum. "Ve yanında kimin oturduğuna."

Gülümsedi. "Bu da önemli tabii ki." Yemeğimizi bitirdiğimiz için çöplerimizi attı ve arkama geçerek beni binamın aksi yönüne doğru götürdü. "Biliyor musun, dün geceki konuşmamız hakkında çok düşündüm."

"Ve?"

"Hayatımda olmasaydı hemşireliği özlerdim. İnsanlarla seviyorum ama işimin eskisi gibi olmasını istemiyorum. Değişime ihtiyacım var ve bunu kucaklamanın zamanı geldi."

Sırtım tam olarak dönmeme izin vermiyordu, bu yüzden omzumun üzerinden bakabildiğim kadar baktım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Bana o kadar güvenmeyin. Henüz bir şey bulmuş değilim ama aklıma takılan birkaç fikir var."

"Parçaları birleştireceksin."

"Umarım..." Sesi kesildi, tekerlekli sandalye durdu. "Kahretsin! Caleb, çok özür dilerim. Nereye gittiğimin farkında bile değildim. Bizi hemen eve götüreceğim."

Dümdüz önüme baktım, gözlerim tanıdık yer işaretlerine takılana kadar konumumuz aklıma gelmedi.

Bitiş çizgisi.

Sanki eller boğazıma dolanmış gibi hissediyordum, bu duygu tüm vücudumu ağrıtıyor, ellerim kolçakların etrafında dönerken titriyordu.

"Hayır, yapma." Etrafı tararken aklım 15 Nisan'a, Dubai düşünceleri kafamı doldururken aynı kaldırımda özgürce yürüdüğüm güne gitti. "Beni daha yakına götürmeni istiyorum."

"Emin misin?"

Olayın gerçekleştiği yerden sadece iki blok ötedeydik. Kurulum çoktan bitmiş olsa da, her şeyi zihnimde çok canlı bir şekilde görebiliyordum.

"Evet."

Hâlâ hareket etmiyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir gün tekrar gelebiliriz ve-"

"Sorun yok." Tekrar elini buldum, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım. "Bununla yüzleşmek güçlenmemi engellemeyecek."

Dudakları yanağıma yaklaştı ve öptü. "Bilge bir adam bir keresinde bana kendini rahatsız edici durumlara sokman gerektiğini söylemişti. Büyümenin tek yolu budur."

Parmaklarını sallayarak hazır olduğumu bildirdim ve bizi yaklaştıırken beynim o günkü anları canlandırdı. Yürürken bacaklarımda hissettiğim ağırlıksızlık, aralarından geçtiğim kalabalık, kolumu havaya kaldırarak Smith için çektiğim fotoğraf.

Bacaklarım karıncalandı.

Sırtım zonkluyordu.

Gözlerim çılgınca hayatımı değiştiren o noktayı aradı.

Parlak kırmızı bir tente görüldü, bu rengi hatırlıyordum çünkü bitiş çizgisinde dalgalanan uluslararası bayraklardan birine çok benziyordu.

O anının ardından hiçbir şey gelmedi, sadece karanlık.

"İşte," dedim, bulunduğumuz yerden çok da uzak olmayan kaldırımını işaret ederek. "Sanırım sağlık görevlileri beni orada buldu."

Ben yere bakarken sandalyenin tekerlekleri kaldırımın kenarına tutunuyordu; basit, sıradan bir kömür grisi.

"Havadaki acıyı hissedebiliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Her nefes alışımında bunu hissettim, patlamanın gürültüsü bana geri geldiğinde kulaklarım çatladı.

Yanımda durdu, kavrayışının sıcaklığı üzerimde bir yerlerdeydi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ses." Kulak zarımın etrafındaki pençelerini hissettim. "Silah sesi gibiydi ama bin kat daha yüksekti." Yutkundum, asit mideme kadar ulaştı. "Ve hastanede uyandığımda beni tüketen korku, neyim olduğunu bilmemek, ölçülemez acı."

"İnanılmaz derecede cesursun. Umarım bunu biliyorsundur."

"Değilim... Çok kızgınım." Çenem gerildi, ellerim vinil kolları sıkarken kayganlaştı. "Kaç kez hastanenin penceresinden bir şey fırlatıp bombanın sırtıma yaptığı gibi camı kırmak istediğimi biliyor musun? Ya da bir saniye daha acı çekmeye dayanamadığım için avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi durdurmak zorunda kaldığım onca zamanı? Ya da o orospu çocuğunun boynuna parmaklarımı dolamak ve bana yaşattığı cehennem için ona nasıl işkence etmek istediğimi?"

"İçinde bulundukları koşullar sizinkinden farklı olsa bile, aynı şeyleri hissetmeyen tek bir hastaya bile bakmadım. Öfke seni insan yapar, Caleb."

Ona doğru baktığımda yüzüne bir sıcaklık geldi.

"Ve hayatınızı akıl almaz şekillerde değiştiren bir yere geri dönebildiğinizde, bu da sizi son derece cesur yapar."

Tam dikkatimi tekrar yola çevirmiştim ki, en nazik sesiyle "Affedersiniz," dediğini duydum.

Whitney'nin yanında benim yaşlarımda bir kadın ve kadının belinden daha uzun olmayan genç bir kız duruyordu.

Rahatsız etmek istemem ama sormak zorundayım, bombalamadan kurtulanlardan biri misiniz?" dedi.

Survivor.

almadığı bir kelime.

Ben cevap vermeyince Whitney, "Evet, öyle." dedi.

"Sokağa bakış şeklinden, içimde bir his vardı." Kızın küçük elini tuttu ve hamile karnına bastırdı. "Babaları -kocam- şanslı olanlardan biri değildi." Dudağını öyle sert çiğnedi ki, kan akmış olması gerektiğinden emindim. "Char- lie'im hayatta kalamadı."

Bir sızı kalbimi bıçakladı, boğazıma kadar sokuldu. "Çok özür dilerim."

Küçük kız kollarını annesinin bacağına doladı, ip gibi sarıldı.

"O sırada görevde olan bir polisti." Gözlerinde yaşlar vardı. "Her gün buraya geliyorduk." Yola doğru baktı, çenesi titriyordu, gözlerinden hiçbir şeyin düşmesine izin vermiyordu. Kızı ve yolda doğurduğu çocuğu için bir güç . "Neden bilmiyorum; sadece kendimizi ona tekrar yakın hissetmemizi sağlıyor."

"Baban bir kahraman," dedim başı kara buklelerle dolu, gözleri en koyu mavi olan genç kıza.

"Sen de öylesin," diye cevap verdi küçük, tiz bir sesle.

Whitney'nin eli benimkini buldu ve parmaklarımın titremesini engelledi. "Gracie, bebeğim, hayır-" diye bağırdı annesi kız onu serbest bırakırken ve bana doğru koştu.

Gracie bacaklarımın arasına sıkışıp küçük kollarını boynuma dolamak için parmak uçlarında yükselirken anneye "Sorun yok," dedim. "Bebeğim..." diye ağladı anne, kızının bana sarılışını izlerken yuvarlak karnını okşadı. Sonunda gözyaşları döküldü ve onları hızla sildi.

Gracie'nin sırtını okşadım, kendi sırtımı olabildiğince dik tuttum, acı içinde bağırmadan daha fazla hareket edemiyordum ama onun için de güçlü olmam gerektiğini biliyordum. "Sen çok cesur bir kızsın, bunu biliyor musun?" Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Baban burada olduğun için seninle çok gurur duyardı."

Sürünerek aşağı indi ve koşarak annesinin yanına döndü.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı anne, yüzünü küçük kızın boynuna gömmeden önce kızına sarıldı.

Başımı salladım ve Whitney beni daireme doğru itmeye başladı. Bir blok kadar gittikten sonra bizi bir vitrinin altına çekti ve önümde diz çöktü. Gözlerindeki duygu göğsümdeki kalınlıkla eşleşti.

"Bu sonsuza dek hatırlayacağım bir an," diye fısıldadı.

"Ben de." Whitney'nin yanağındaki ıslaklığı silerken, tatlı kızın sarılışını, kollarındaki sevgiyi hâlâ hissedebiliyordum. "Biliyor musun, geçen her gün, Joe ile yarışta değil de Dubai'de olmayı her şeyden çok diledim." Sokağa doğru baktım, anne ve kız hala birbirlerine sarılmışlardı. "Artık bunu dilemiyorum." Gözlerim tekrar Whitney'e kaydı. "Ben de

Kim olacağımı biliyorum ama eskiden olduğum adam olmayacağım ve olmak da istemiyorum." Ellerimizi kavuşturdum. "şanslı olanlardan olduğumu biliyorum; o bu konuda haklıydı, sen de öyle."

"Seni tanıdığım için gurur duyuyorum Caleb Hunt," dediğinde birkaç damla daha gözyaşı damladı. Hayatımda olduğun için daha da gururluyum."

ON BİR

A sessizlik bizi daireme kadar takip etti ve eleva- yukarı yolculuk sırasında hala hissettiğim sürekli bir duygu esintisi de öyle. ve fuayeme girdiğimizde. Whitney beni otomatik olarak yatak odama doğru itti. Dışarıda kaldıktan sonra, o zindana dönmeye hazır değildim.

Oturma odasına varmadan önce "Kanepe," dedim. Yaklaşık on beş metre uzaktayken, "Ve oraya yürümek istiyorum," diye ekledim.

"Yürütecikle," diye düzeltti.

Henüz onsuz bir adım bile atmamıştım ve "Evet" dedim.

Cihazı duvardan aldı ve bana getirdi. "Bu sabah çok ağrın vardı ve bir saat PT yaptın, ardından uzun ve çok zorlu bir öğleden sonra geçirdin. Yorgun olduğunu biliyorum, bu yüzden lütfen dikkatli ol... benim için."

Güç ve bağımsızlık benim hedeflerimdi. Oraya ulaşmak için savaşmaya devam etmeliydim. Bugün bana bir şey öğrettiyse, o da buydu.

Kendimi ayağa kalkmaya hazırladım, ayaklarımı yere basarak sadece bacaklarımla yükseldim. Hemen yürütecik kollarını kavradım ve Whitney'nin eli ben daha nefes almadan üzerimdeydi.

Daha ilk adımda günün ağırlığını hissettim. Kemiklerim ağrıyor, kaslarım sertleşiyordu. Yorgunluk beni umursamaz yapmakla tehdit ediyordu-

daha az, ama kendimi odaklanmaya zorladım.

Oturma alanının önünden geçerken "Çok iyi gidiyorsun," diye beni kutladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kararlı."

Beni daha uzağa gitmeye, doğrudan koltuğuma yönelmek yerine geniş bölümün etrafında bir tur daha atmaya iten şey de buydu. Ateş bacaklarıma fazla geldiğinde durakladım ve devam etmeden önce sakinleşmesi için birkaç saniye verdim. Adımlarımı daha önce alışık olduğum uzunlukta değil, kısa tuttum. Sonunda onlara ulaştığımda minderlerin görüntüsü beni yeniden rahatlattı. Oturduğumda nefes nefese kalmıştım, vücudum az miktarda egzersizden dolayı çılgılık atıyordu.

Whitney'nin gülümseyen yüzünü yanımda bulmadan önce işkencenin azalmasını bekledim.

"Seninle tekrar inanılmaz gurur duyuyorum." "Bu Gracie içindi."

Elini enseme gezdirdi. "Biliyorum." Bana eğildi, öpücüğünü yumuşak bir şekilde başladı, ta ki dili dudaklarımı ayırıp beni tatmak için içeri girene kadar.

Onu daha da yakınımaya çektim, önlüğünün belini kavradım ve her şeyden çok onu çıkarmak istedim. "Bu gece kal. Sakın gitme."

Onu yönlendirdim ve kucağıma oturdu ama ağırlığını bana vermedi.

"Veronica'yı iptal etsem sorun olur mu?" tuttu, burnu benimkinin ucunu okşuyordu. "Senin yanında uyanmak istiyorum.

..." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Ama burada başka bir hemşire olsaydı rahat edemezdim."

Yüzündeki sıcaklığı avuçladım ve güldüm. "Yeni gariplik dünyama hoş geldin. İlk karşılaşmamız sünger banyosu olduğu ve kateterimi çıkarmaktan sen sorumlu olmadığın için şanslıyım."

" diye söylüyorum, çok nazik biriyimdir."

Dudaklarındaki gülümsemeyi öptüm ve hissedebildiğim tek şey o olmasına rağmen, yine de bu muhteşem kadına doyamadım. O bir enerji, bir his, bırakıp gitmek istemediğim bir umut ışığıydı.

"Whitney, sende çok özel bir şey var."

Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı, nefesinin sıcaklığı hindistan cevizinin tatlılığıyla doluydu.

Bakışlarımı bir ileri bir geri taradı ve "Seninleyken ayaklarımın altındaki zeminden korkmuyorum ve düşmekten korkmuyorum" dedi.

Benim gibi, onun da dönüşmekte olduğu kişiyi tanımadığından emindim.

Ama onu daha da sıkı kavradığımda ve "Sen düşme yeteneğine sahip değilsin. Tökezleyemezsin bile. Yapacağın tek şey bebeğim, uçmak."

Kollarını dikkatlice bana doladı, göğsü benimkiyle aynı hizadaydı, nefes alışları boynuma çarpıyordu.

O anda, geleceğim nasıl olursa olsun, iyi olacağımı biliyordum.

Sipariş ettiğim pizzayı yedikten sonra uzun süre balkonda kaldık, ilk şişe şarabımız bitmişti ve şimdi ikincisini içiyorduk. Üzerimize battaniye örtmesine rağmen hava serinlemeye başlamıştı ve saatlerce ayakta kalmak istememe rağmen vücudum günün sertliğini ve bu tekerlekli sandalyenin ne kadar acımasız olabileceğini hissedebiliyordum.

"Yatma vakti geldi, değil mi?" diye sordu, düşüncelerim onu her zaman çok ilgilendirirdi.

Elimi bacağından kaldırdım ve başının arkasını tutarak başparmağımla boynunu ovdum. "Biraz uzanmam gerek; çok fazla oturdum."

"Harika iş çıkardın." Ayağa kalktı ve beni içeri itmeye başladı. "Seni yerleştireyim, sonra da dışarı çıkıp ortalığı temizleyeceğim."

Arkama uzandım ve bileğini yakaladım. "Cehenneme kadar yolun var. Hizmetçim sabah halleder. Bu gece gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Beni benimkinden daha şefkatli bir şekilde kucakladı ve beni lavabonun önüne park ettiği ana süite götürdü.

Tezgâhtan diş fırçamı aldım, aynadan ona bakarken, "Dolabımdan ne giymek istiyorsan al," dedim.

Çıktığım kadınların hiçbirini evime getirmemiştim. Sadece onların evlerinde ve otellerinde kalmıştım; ilişkilerimin çoğu sadece birkaç ay sürdüğü için bunu yapmayı erken öğrenmişim. Bu nedenle sürecin bu aşamasına alışkın değildim.

Başka neye ihtiyacı olabileceğini düşündüm ve "Şurada bir sürü fazladan diş fırçası var," diye ekledim, bir sonraki dolapları göstererek. "İstediğinizi alabilirsiniz."

O üzerini değiştirmek için ortadan kaybolurken ben de dişlerimi fırçaladım, elimi yüzümü yıkadım ve sonra kendimi yatak odasına attım. Köşeyi döndüğümde, belinden düğümlediği, göbek deliğinin ipuçlarını gösteren bir tişört ve bir çift boxer'ımla dolabımdan çıkıyordu.

"Kesinlikle evet," dedim, zayıf karnını ve biçimli bacaklarını inceleyerek. "Çok seksi görünüyorsun."

Şortun bol paçalarını çekti. "Biraz büyükler."

"Ama sende inanılmaz seksi duruyor."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Yatağa girmene yardım edeyim."

Bunu kendi başıma yapabileceğimi biliyordum, fizyoterapistimle pratik yapmıştım ama Whitney'nin ellerinin üzerimde olmasını, yardım ederken vücudunun yakınlığını kesinlikle es geçemezdim. Beni yorganın altına soktuktan sonra banyoya gitti ve suyun sesini duydum.

İşini bitirip dışarı çıktığında tabletin düğmelerine basıyor, ışığı kısıyordum. Teni sanki ıslakmış gibi parlıyordu. Bana doğru yürüdü, göğüsleri zıplıyordu, gömleğimin içinde sütyensizdi.

Hay.

Yatağımın diğer tarafına tırmandı ve başı çıplak göğsüme yaslanana kadar kayarak yattı.

Saçlarına uzandım, buklelerinin yumuşaklığı üzerime düşüyordu. "Buna alışabilirim."

Kafa derisine masaj yapmakta acele etmedim, yavaş yavaş yüzüne geçtim ve dudaklarında gezindim. Bana baktı, gözlerinde derin bir açlık vardı.

"Whitney... Sınırlarımı nasıl aşacağımı bilmiyorum. Eski ben şu anda seni çırılçıplak duvara yapıştırmış olurdu."

"İstediğin bu mu?" Dirseğine yaslandı. "Beni çıplak bırakmak mı?" Gömleğinin alt kısmındaki düğümü sanki gevşetmek üzereymiş gibi tutuyordu.

"Evet."

"Kısıtlamalarınızı biliyorum ve sanırım ikimiz de ne kadar dikkatli ve nazik olabileceğimi biliyoruz."

Dizlerinin üzerine çöktü ve pamuğu yavaşça başının üzerine kaldırdı.

"Siktir," diye inledim ellerimi sarabileceğim kadar büyük olan güzel göğüslerine bakarken.

Başparmağım göğüs ucunun sertliğini okşadı ve ucunu çimdiklediğimde inledi ve diğer tarafa geçip aynısını yaptığımda tekrar inledi. Göbeğinin düzlüğüne kadar indim, kıvrımlarıyla, hayalini kurduğum çukurlarla, pürüzsüz teniyle zaman geçirdim.

Boxerının altıyla oynamaya başladığımda üzerime çıktı ve beni öperken yatak başlığını tuttu. Bu, dudaklarının üzerimde olduğu önceki tüm durumlardan farklıydı. Daha aç görünüyordu. Ama dudakları göğsüme değdiğinde bile beni hiç kıpırdatmamaya özen gösteriyordu.

"Bunun tüm hemşirelik kurallarına aykırı olduğunu biliyorum ama özellikle bunları gördükten sonra vücudunuza hayran kaldım..." Karın kaslarımı öptü.

Etime her değdiğinde içimdeki hava tıslayarak dışarı çıkıyor, başım lanet yastığa gömülüyordu.

Boxer külotumun üzerinde durdu, bacaklarımdan aşağı çekerek belimden bana baktı. "Tanrım, Caleb. Bunu benden nasıl sakladın?"

Açlığım vahşileşti ve ağzı ucuma doğru inerken başının arkasını kavradım.

"Evet," diye inledim, zevk beni ele geçirdi ve içime yayıldı.

Dili tepemi çevreledi, eli şaftımın altını kavradı ve yumruğuna ve tekrar başıma doğru sallandı.

"İşte bu kadar," diye nefes aldım, zorlanmasına gerek olmamasına rağmen üzerinde.

Beni pipetmişim gibi emiyor, sıkı parmaklarıyla pompalıyordu, her kaplıyor.

Kamburlaşamadım ya da kayamadım.

Tek yapabildiğim onu almaktı.

Ve kesinlikle nasıl vereceğini biliyordu.

Ama çok iyi hissettirmeye başlamıştı ve uzun saçlarını yumruğumun etrafına sardım ve "Buraya gel" diye homurdandım. Sikim ağzından fırladı ve ekledim, "Gel yüzüme otur."

Şortunu çıkarırken gülümsedi ve amı dudaklarımın üzerinde gezinene kadar vücudumda süründü.

"Muhteşem." Burnumu gömüp içime çekmeden önce sadece bir an baktım. "Mmm." Dilimle onu yaladım, ıslaklığını, kokusu kadar güzel tadını da hissettim. "Lanet olsun, mükemmelsin."

"Caleb," diye yüksek sesle nefes aldı, ben klitorisini yalamaya başladığımda, bana neredeyse istediğim her şeyi verdi - geriye kalan tek şey onun boşalmasını izlemektir. "Bu... harika hissettiriyor."

Onu nasıl daha da iyi hissettireceğimi biliyordum ve parmağım ıslaklığı boyunca kayarak öne doğru kıvrıldı, amına girip çıktı. Kulaklarımı iniltiyle doldururken, elimi ve dilimi aynı anda çalıştırdım ve yüzüne yayılan zevki izledim.

Benim sahip olmadığım bir özgürlükle hareket ediyor, sırtı dönüyor, kalçaları öne doğru sallanıyordu. Ağzımdan çıkan her okşama sesinin daha da yükselmesine neden oluyordu. Onu çok kolay okuyabiliyordum, ihtiyacı olduğunda daha sert, geliştiğinde daha hızlı yalıyordum.

"Aman Tanrım," diye çığlık atıp parmağımın etrafında sıkılaştığında, klitorisini ağzıma çektim ve sadece ucunu fiskeleyerek ona daha önce kullanmadığım bir hız verdim.

"Caleb!" diye bağırdı, bu kez zirveye ulaşmıştı çünkü. Göbeği titriyor, kalçaları yavaşlıyordu. "Fuuuck."

Duyguların onun içinden geçtiğini anlayana kadar yalamayı bırakmadım, sonunda parmağımı çektim, yeni

Dilimdeki ıslaklık.

Tüm bu süre boyunca yüzünü izledikten sonra, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi" diye itiraf ettim.

"Bu konuda çok iyisin."

Vücudumda aşağı doğru hareket etti ve beni öptü. Kendi tadını alabildiğini bilmek beni daha da sertleştirdi, onun içinde olmak için zonkluyordum. İhtiyacımı hissetmiş olmalıydı çünkü sertliğimin üzerine sürtünmeye başladı.

Ağzımı geri çektim. "Dolabımda prezervatifler var, üst rafta, takım elbiselerimin yanında."

"Kan tahlillerini gördüm, temiz olduğunu biliyorum ve doğum kontrol hapı kullanıyorum." Kendini benim ucumun üzerinde konumlandırı. "Tabii hâlâ kullanmak istemiyorsan?"

"Beni ikna etmek zorunda değilsiniz, Hemşire Whitney."

Kısa bir kahkaha attı. "Sakın kıpırdamaya kalkma," uyardı, hep sırtıma odaklanmıştı.

Ben tamamen içine girene kadar alçaldı, amı etrafımda titreşiyordu.

"Tanrım, çok sıkısın" diye inledim.

Birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonunda kalçaları ileri geri sallanmaya başladı. Ve ben yatağa kilitlenmişken, gözlerim meme uçlarından başlayarak vücudunu taradı. Her zıplayışında yuvarlaklıklarını sıyırıyor, parmaklarımın arasında sıkıyordum.

Tekrar eğildim, manzarayı seyrederken onun kıvrımlarını tuttum. "Whitney," diye homurdandım, ne kadar şanslı olduğumu takdir ediyordum. Onun güzelliğine, vücuduna, beni içten içe sıkarken nasıl hissettiğine hayran kalmıştım. "Çok ıslak," diye nefes nefese kaldım. "Ve büyüleyici."

Her hamlesinde beni daha da yaklaşıtıyordu ve ben de az önce yaladığım noktaya bastırdım, elimin en yumuşak kısmını kullanarak ovaladım.

"Yesss," diye iç geçirdi, başı geriye doğru eğildi ve en seduktif boğazını ortaya çıkardı.

Hızı belirliyor, kontrolü elinde tutuyor, bir yandan da kendi ağırlığını koruyarak hiçbirinin üzerime düşmediğinden emin oluyordu.

"Caleb ..." Onun kalçalar vardı bucking İleri, onu inlemeler uzuyor.

Çenem sıkılaştı, kendi yapım artıyordu. "Siktir... beni."

Bir gerginlik sikimi kavradı, içinde bir kalınlık birikti. "Boşalacağım" cümlesini duymadan önce bile, neredeyse tekrar orada olduğunu biliyordum.

Kendi orgazmım yüzeye çıkmaya başladığında klitorisine baskı uyguladım.

"Ahhh!" diye bağırdı, tepeme doğru yükseldi, tabanıma doğru alçaldı, patlayana kadar kendi tutkumu çekti.

"Whitney," diye kükredim, her mermi içimden çıkarken onu dolduruyordum.

Son selamını verdi ve odadan çıktı, artık odadaki tek ses nefeslerimizdi. Çenesi göğsümün üzerinde dururken, o karanlık gözlere baktım.

"İnanılmazsın." Hareket etmediğinden emin olmak için onu kavradım. "Bunu bilmen gerek."

Gülümsemesi tüm yüzünü kapladı ve parmaklarımızı birleştirerek başını eğdi, vücudunu yatağın yatay olarak konumlandırdı. Bir kez daha başını kaldırıana kadar birkaç dakika geçti. "Bana ne yaptın Caleb?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Yanağını avuçladım ve gözlerim kapanırken parmaklarımın arkasını öptü. "İyi geceler, bebeğim."

ON İKİ

I İyileşmeler küçük adımlarla geldi. Her sabah, omurgamda hala devam eden bir sertlikle uyanıyor, Whitney ve fizyoterapistimin bana öğrettiği tekniklerle kendimi esnemeye ve egzersiz yapmaya zorluyordum. Bu uygulamaları öğleden sonra ve akşam boyunca tekrarladım ve her gün kendimi daha da zorladım. Bedenimi, duruşumu yeniden öğreniyor, zihnimi anlarda rahatlık bulmak için eğitiyordum en acı verici olanıydı.

Gücüm arttıkça tekerlekli sandalyemi daha az kullandım ve yürütecime güvenmeye başladım. Ancak evde hala yardıma ihtiyacım vardı ve Whitney benim evimde daha fazla gece geçirdikçe, Veronica'nın çalışma saatlerini azalttım.

İlişkimiz ve onun sorumlulukları kontrol edemediğimiz bir şekilde çarpışıyordu. Kimsenin profesyonel olarak onun yerini almasını istemiyordum ve aynı zamanda sürekli iş başındaymış gibi hissetmesini de istemiyordum. Ve zamanının başka bir hemşireyle çakışmasını istemediğinden, kendiliğindenlik yoktu; her şey o gelmeden önce planlanmak zorundaydı. Bu durum Whitney'i hiç etkilemiyor gibiydi; tanıdığım en rahat kadındı, ama göğsümde uyuyabileceği ve bunu önceden planlamak zorunda kalmayacağı zamanı kolluyordum.

Yine de o akşamları hiçbir şeye değişmezdim. Nefes alışının derinleştğini duyduğum, yüzünün gevşediğini, hayal kurmaya başladığında vücudunun seğirdiğini gördüğüm zamanları. Kalmadığı gecelerde, kendimi onu özlerken buluyordum.

Bu daha önce deneyimlemediğim bir duyguydu.

Çocuklar buradayken, şu anda olduğu gibi dikkatimi meşgul ederken bile, hala kız arkadaşımı düşünüyordum.

Bugün onun izin günüydü ve çocuklar Red Sox maçına gitmeden önce uğramışlardı, Fenway evimden sadece birkaç blok ötedeydi. İki büyük pizza ve on iki paket bira getirmişlerdi ve Joe kanepede bana katılmadan önce bana bir tabak ve bir bira uzattı.

Smith şişesini benimkiyle tokuşturdu ve "Dostum, seni birkaç gün önce gördüğümünden daha sağlıklı görünüyorsun" dedi.

Joe, "Seks daha hızlı iyileşmenizi sağlar," diye şaka yaptı ve hepimiz güldük.

"Kilolarımın bir kısmını geri alıyorum," dedim onlara. "Çoğunluğu kas olmak üzere 15 kilo aldım." İştahım geri gelmişti; sadece eskisi kadar yiyemiyordum. "Ama çok daha iyiyim."

Smith ağzındaki sucuk yağını sildi ve "İşe gittin mi?" diye sordu.

Çiğnerken başımı salladım. "Asistanım her öğleden sonra birkaç saat uğramaya başladı, ben de e-postaları yanıtlıyorum." Fiziksel olarak, yürüteçimi binanın içinde itebilirdim. Sadece çalışanlarımın beni bu şekilde görmesine hazır değildim. "Belki gelecek hafta gelirim."

"Ailen geri dönmen için can atıyor olmalı," dedi Joe.

"Hiçbir fikrin yok." Bir içki daha aldım. "Bana zaman veriyorlar ama hiçbir şey olmamış gibi dalmamı istiyorlar."

Ama bir şey olmuştu ve bu beni değiştirmişti; bu sabah babamla yaptığım konuşma bunu kanıtlıyordu. Neden tam zamanlı olarak evden çalışmadığımı anlamıyordu ve ben de anlamıyordum.

Ona eskiden olduğum kişi olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Arkadaşlarım her zaman planladıkları gibi Florida'ya emekli olduklarında işi bana devredeceklerdi. Hayatım boyunca beni hazırladıkları bir roldü bu ama ciddi beklentileri vardı ve ben buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

"İstediğin bu mu?" Smith sordu. "Kendini yeniden eziyetin içine atmak mı?"

"Hayır... lanet olsun, ne istediğimi bilmiyorum." Elimde sıkıttığım şişeye bir göz attım. "Ama yirmi saatlik günler, ofiste uyumak, dünyanın öbür ucuna uçmak, sadece lanet olası masamdan bir mola almak için"- sempati duyabileceklerini bilerek başımı kaldırdım

-"Artık içimde böyle bir şey olmadığını biliyorum."

"Whitney'nin bununla bir ilgisi var mı?" Joe sordu.

Yüksek sesle nefes verdim. "Biliyor musun, o kaldırımda ölebilirdim. Ama buradayım ve altmış yaşına geldiğimde hayatımın en önemli anları olarak bir duvar dolusu fotoğrafım ve işime mükemmel bir şekilde devam etmek istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

"Dostum, bunu anlıyorum," dedi Smith.

Joe'nun yüzü bana hak verdiğini gösteriyordu ve sonra itiraf etti, "Biliyor musun, evliliğim işim yüzünden berbat durumda." Ayağa kalktı ve tezgahıtan bir parça daha alıp bize de verdi.

"Whitney ile aranız iyi olmalı o zaman?" Smith sordu.

Başımı salladım, yeni dilimin ucunu ısırdım ve bir yudum aldım. "Bu akşam yemek için onunla buluşacağım. İlk kez tek başıma dışarı çıkıyorum, oraya tek başıma gidiyorum." Güldüm. "Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler."

Smith nazikçe omzumu tuttu. "Bu büyük bir adım; harika gidiyorsun."

Dudaklarımın sırtıttığını hissettim, dün bana veda öpücüğü verdiğinde ağzının verdiği hissi hatırladım. "O beklenmedik

sürpriz oldu."

" kesilince ne yapacak?" Joe sordu.

Smith'in eli beni terk ederken omuz silktim. "Karar verdiğini sanmıyorum." Ama yakında bu kararı vereceğini hissediyordum, özellikle de artık yürüteçle daha hareketli olduğum için. Ama bu kararı yakında vereceğini hissediyordum.

Ona herhangi bir baskı yapmadım; zaman çizelgesini benden daha iyi biliyordu.

Smith, "Yeteneğiyle bir iş bulması zor olmayacaktır," dedi.

Tabağımı yanımdaki minderin üzerine koydum. "Sadece ne istediğini bulması gerekiyor. Hastanenin öyle olmadığını biliyorum."

"Kendine iyi bir tane bulmuşsun," dedi Joe. "Bana bir iyilik yap ve işi berbat etme."

Smith, "Onu çoktan uyardım," diye bağırdı.

"Dinle," dedim kıkırdayarak, "gelenin en iyisini yapıyorum." Smith'i işaret ettim. "Şimdi sıra sende çünkü kimse beşinci tekerlek olmak istemez."

Joe yumruğumu masaya vurdu. "Gerçek bu değil mi?"

Akşam yemeği için seçtiğim restoran evimden sadece iki blok ötedeydi. Whitney'e benimle orada buluşmasını söylemiştim, böylece bir görevden çok bir randevu hissedecektim. Back Bay'deki en iyi suşi oradaydı ve bir keresinde en sevdiği mutfağın bu olduğunu söylediğini duymak orayı seçmemin nedeniydi.

Veronica duş almama ve giyinmeme yardım etti, ben de kendimi kaldırımdan aşağıya attım. Whitney'i dışarıda bizim için ayırdığım masada gördüm. Yemek odası yerine dışarıyı seçmiştim çünkü yemek yerken şehrin sesinin tadını çıkarmasını istiyordum ve ben de

Saçlarının arasından esen rüzgârı, bitişik binaların ışıklarının teninde parladığını görmek istiyordu.

Beni fark ettiğinde birkaç bina aşağıdaydım ve hemen yanıma geldi. "Gelirken seni almama izin vermediğine inanamıyorum," dedi ağzı benimkini bularak.

Dudaklarımdaki parlatıcıyı yaladım. "Buraya gayet iyi geldim."

Kollarım yandı, parmaklarım yuvarlanmaktan biraz çiğ kaldı. Umurumda değildi; onu görebilmek için şehrin öbür ucuna bile giderdim.

Yolun geri kalanında beni itmekte ısrar etti ve beni masaya park etti.

Gitmeden önce elini tuttum ve arkasından öptüm, teninde ko-konut kokusu o kadar güçlüydü ki. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Uzun mavi elbisesi belinden kıvrılmıştı, tutmaya bayıldığım kıvrımlarını gösteriyordu, üst kısmı göğüs dekoltesini görmemi sağlayacak kadar düşük kesilmişti.

"Teşekkür ederim." Kızardı ve menüye göz atarak yerine oturdu. "Buraya daha önce hiç gelmedim ama yorumlar harika olduğunu söylüyor."

"Öyle. Eskiden müdavimiydim." Eskiden ne sipariş ettiğimi hatırlamaya çalışarak ekmek listesine göz attım. "Ama Japonya ile kıyaslanamaz. Şimdiye kadar yediğim en iyi suşi. Eğer o ülke listenizde yoksa, ekleyin."

"Zaten orada." Sırıttı. "Ve gitmek için can atıyorum."

"Gideceksin, bebeğim."

Masamıza bir garson geldi ve "Size ne içireyim?" diye sordu.

"Sauvignon blanc," diye yanıtladı

Whitney. "Elinizde ne buğday birası varsa."

"Suşinin yanında hiç bira içmemiştim," dedi garson gittikten sonra. "Sake sipariş etmenizi bekliyordum."

Masadaki peçeteyi aldım ve kucağıma yaydım. "Çocuklar öğle yemeği için uğradılar ve Sox maçına gitmeden önce biraz içtik. Başladığım şeye sadık kalıyorum."

"Emily'nin içtiği tek şey bira ve izin günümde duştayken bana hep bir tane getirir." Yüzümü incelerken kaşları kalktı. "Bana bunu denediğini söyle."

" söyleyemem."

"Bunu değiştireceğiz. Bu şimdiye kadarki en iyi şeylerden biri; göreceksiniz."

"Görünüşe göre yarın ne yapacağımızı biliyorum."

Güldü, etrafımızdaki gürültünün içinde kaybolmayan bir ses. Bunun yerine, masanın diğer tarafındaki bana ulaştı ve bir zamanlar battaniyesinin yaptığı gibi göğsümü sardı. Bu his, elini küçük boşlukta kaydırıp benimkini kavradığında daha da yoğunlaştı.

"Beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim."

Onun güzel bakışlarını inceledim. Bu kadın onun fark ettiğinden bile çok daha özeldi. "Daha birçok akşam yemeği olacak Whitney."

"Teşekkürüm burada bitmiyor." Bakışları bana dönmeden önce gökyüzüne doğru hareket etti. "Hiç şeylere gözlerimi açtınız." Derin bir nefes aldı. "Hiç beklemediğim duygulara var."

"Senin için deli oluyorum." Onu sıkıca kavradım ve geçen arabaların farlarının yüzünde dans edişini izledim. "İnanılmazsın."

Son damlasına kadar mütevazı bir şekilde başını salladı. "Hayır, Caleb. Bizim hikâyemizin kahramanı sensin."

ON ÜÇ

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim Whitney'e, cipimin arka koltuğunda .

"Tabii ki." Sırıtarak boynumu okşadı. "Bugünü gerçekten dört gözle bekliyordum."

"Ben de öyle," diye ekledi Alfred direksiyonun arkasından, dikiz aynasından bana bakarak. "Hepimiz senin için endişelendik."

Hunt Financial'da posta odasında çalıştığım gençliğimden beri yaşlanışını izlediğim yaşlı adama gülümsedim. O zamanlar bizim bakım görevlimizdi. Birkaç yıl önce, artriti işine devam edemeyecek kadar ağrılı hale geldiğinde, onu tam zamanlı şoförüm olarak işe almıştım.

"Gönderdiğin tüm mesajlar için minnettarım," dedim ona. "Ve çiçekler için de."

"Memnuniyetle," diye cevap verdi. "Çok yavaş gittiğimden ve tümseklerden kaçındığımdan emin olacağım. Benim gözetimimde bir aksilik çıksın istemem."

"Teşekkürler, Alfred."

Whitney'e baktım, "*O çok* " diye mırıldandı.

Kolum omuzlarına dolandı ve onu daha da yakına çekti. "Tüm ekiple tanışmak üzeresin. Buna hazır mısın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Üst aklın oyun alanını görmek için gizliden gizliye can atıyordum."

Güldüm; yüz ifadesi çok sevimliydi. "Ben tam olarak öyle demezdim."

"Seni Google'da arattım Caleb. Başarılarını gördüm ve kendine yeterince değer vermiyorsun."

"Bu konuda haklı," diye karıştı Alfred. "Yani, onun yerine övünmeyi ben yapacağım." Kırmızı ışıktaki durduğunda bakışları Whitney'nin üzerindeydi. "Caleb dokuz yaşından beri o şirkette çalışıyor, tüm personele zarf götürüyor, daha on altı yaşındayken en iyi danışmanlardan birine asistanlık yapacak kadar yükseliyor. Okuldan sonra her gün gelirdi, üniversitedeyken bile. Bir kat ofisle başladılar, şu anda bulundukları binaya taşındılar ve yavaş yavaş yüksek binanın yirmi altı katının tamamını ele geçirdiler. Caleb bunların her birinin inşasına yardım etti." Gözleri tekrar bana dönmüştü. "Onları kadar etkileyici bir aile görmedim. Bu Hunlar çok azimli, çalışkan ve verici insanlar."

Whitney elini benimkinin içinden geçirdi. "Bunu öğreniyorum."

"Ailesi sadece iyi bir çocuk yetiştirmekle kalmadı, en iyisini yetiştirdi," diye ekledi Al-Fred bana göz kırparak. "Şimdi, meşaleyi devredebilecekleri ve Caleb'in tüm gösteriyi yöneteceği emeklilik için gün sayıyorlar."

"Hunt Financial sana mı gidiyor?" Whitney bana sordu.

Boğazımın arkasında hissiyle uyandım. Alfred konuştuğu daha da kötüleşti. "Evet."

"Vay canına," dedi Whitney. "Şu anda hayranlık içindeyim."

"Olma." Yutkundum, darlığı gevşetmeye çalıştım ve burnumu yanağına sürttüm, sırtım bu hareketten nefret ediyordu. "Senin gibi insanları iyileştirecek ya da hayat kurtaracak yeteneğe değilim." I

Alfred'in koltuğunun arkasını sıvazladı. "Ve bu adam her şeyi tamir edebilir. Henüz yeniden tasarlayamayacağı bir şey bulamadım."

"Caleb, çok nazik davranıyorsun," diye karşılık verdi Alfred.

Şehrin finans binalarının çoğunun bulunduğu Postane Meydanı'na girdiğimizde araba sessizleşti. Bizimki sadece bir blok ötedeydi ve Alfred yaklaştığımızda Whitney'e işaret etti.

"*Hunt Financial*," diye okudu karanlık, aynalı binanın üzerindeki tabeladan. "Tanrım, Caleb. Şuna bak; inanılmaz."

"Öyle değil mi?" Alfred de aynı fikirdeydi. "Arabayla her yaklaştığımda gurur duymaktan kendimi alamıyorum."

Eli benimkini sıktı. *İyi misin?* diye mırıldandı.

Başımı salladım ve yeraltı garajına girip asansörün önüne park ederken ön camdan baktım. Alfred hemen dışarı çıktı, yürütecimi aldı ve kapımı açtı. Whitney, ben aramaya bile vakit bulamadan emniyet kemerimi çözdü.

"Seni arkadan tutacağım," dedi, kolunu bana doladı.

Alfred'in elini ve emniyet çubuğunu tuttum ve dikkatlice dışarı çıktım. Parmaklarım yürütecini etrafında kenetlendiğinde, acıya rağmen nefes almak için birkaç dakika bekledim.

"Eve gitmek istediğinde burada bekliyor olacağım," dedi.

"Uzun sürmesini beklemiyorum," diye cevap verdim. "En fazla birkaç saat."

Whitney yanımdayken yavaşça asansöre doğru ilerledik.

"Biraz sessizsin." Ben kapının yanındaki rakamlara odaklanırken, "Ne kadar yoğun hissettiğin hakkında konuşmak ister misin?" diye ekledi.

İçimi çektim, ondan hiçbir şey saklayamıyordum. "Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım anlamaya başlıyorum." Ben ona bakana kadar çenemi oynattı. "anne baban ve Alfred ile birlikte yirmi altı kat çalışanın var, hepsi senin dönüşün için endişeleniyor. Bu bir

muazzam miktarda basınç." Başparmağı dudaklarımı öpüyormuş gibi dudaklarıma dokundu. "Kimsenin seni hazır olmadığın bir şeye zorlamasına izin verme. İster bir ay, ister üç ay, hatta ister altı ay sürsün, bunların hiçbiri bir yere gitmiyor." Göğsümü dürterek durakladı. "Sakın bana başını sallamaya kalkma. Bana kelimeler söyle ki dinlediğini bileyim."

"Seni duyuyorum. Söz veriyorum."

Ayak parmaklarının üzerine eğildi ve bu kez dudaklarıyla beni öptü. "Re- member, patron sensin, yani gitmek istediğinde buradan gidiyoruz. Bugün kimse senden bir şey beklemiyor; sadece geldiğin için mutlu olacaklar."

İşte burada .

Herkes her şeyi benden bekliyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Asansöre binip en üst katın düğmesine bastığımızda hiçbir şey söylemedim, oda bizi hemen havaya kaldırdı. Kapı açıldığında annem bize doğru yürüyordu ve kulaklarım anında iş doldu - parmaklar klavyelerde yazıyor, telefonlar çalıyor, asistanlar ve danışmanlar alanda hareket ederken topuklar tıkırdıyordu.

"Eve hoş geldin," dedi annem, kollarını iki yana açmış, yürüteçten bana sarılıyordu. "Sonunda tıraş olduğunu görmek harika." Beni daha sıkı sıktı. "Ve giyinmişsin... Keşke bir kravat taksaydın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne."

Hastaneden eve döndüğümünden beri her gün arıyor ve her öğleden sonra ziyaret ediyordu. Ama bu binaya girdiğimde onun oğlu değildim; iş ortağıydım ve yönetici unvanını kazandığımdan beri bana böyle davranılıyordu.

Whitney'i selamlarken babam yaklaştı ve elimi sıktı. "Oğlum, dönme vaktin gelmişti. işler eskisi gibi yürümüyor; sana burada gerçekten ihtiyacımız var."

Meslektaşlarım asistan ekipleriyle birlikte gelmeye başladığında ona başımla selam verdim, benimle konuşmak için sıraya girdiklerinde büyük bir kalabalık oluşmuştu. Nazik sözler paylaşıldı ve hatta bazıları bana sarıldı.

Her şeyi kavramak için elimden geleni yaptım ve nihayet yol açılmaya başladığında Whitney'i ofisime doğru yönlendirdim. İçeri girdiğimizde ona "Lütfen kapıyı kapat," dedim.

Çabucak yetişti ve beni sandalyeme oturttu. Kendimi yaklaştırmak için masanın kenarını kullandım, beynim beni bu koltuğa binlerce kez oturduğum günlere götürdü. Ama şimdi minder hatırladığımdan daha sertti, arkası da fazla yatıktı.

Whitney'nin yüzü bana bakarken yumuşadı. "Orada inanılmaz derecede iyiydin. Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var," diye nefes verdim. "Ve aşırı yüklenmiş." Durakladım. "Bu çok fazlaydı."

Klavyeyi iterek oturmak için yer açtı. "Ama ameliyattan bu yana en uzun süre ayakta durduğunuzu ve kesinlikle en hızlı yürüdüğünüzü biliyorum."

İkimiz de neden kıcıımı kaldırdığımızı biliyorduk; sadece o söylemedi.

"Ve yüzünde bir kez bile acı görmedim. İyi saklamışsın." Eli düğmeli elbiseme gitti ve yakasıyla oynadı. "Belki de bir süreliğine kafanı dağıtmak iyi gelmiştir."

Ağrı oradaydı; sadece ofisime girene ve bacaklarımdaki ağırlığı hafifletmeye ihtiyaç duyana kadar kemirmemişti. Bunun yerine işle ilgili düşünceler bunu yapıyordu, ağırlık hala beni tüketiyordu.

Ben sessiz kalırken o masanın altından bacaklarını sallayarak odaya göz gezdirdi. "Hayal ettiğim kadar muhteşem."

İndi ve geniş alanda dolaştı, Boston'un en iyi sporcularının çerçeveli resimlerine -ki bunlar müşterilerimdi-, topladığım sanat eserlerine ve arkadaki bara, dolabımın ve kişisel tuvaletimin yanına baktı. Turu Tufts Üniversitesi'nden aldığım diplomam ve yıllar içinde kazandığım sertifikalarla bitirdi ve büyük boy pencerelerin önünde donup kaldı.

"Vay canına.
Sadece vay
canına." "Manzara
mı?"

"Hepsi, Caleb." Yüzünü bana döndü. "Ofisiniz -ki benim tüm dairemden daha büyük- bu bina, burada çalışan yüzlerce insan" - fotoğrafları ve sertifika koleksiyonumu işaret etti- "siz." Kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Bu ofis sana verilmedi; dokuz yaşından beri buraya gelmek için canını dişine takarak çalıştın. Kaç kişi bunu söyleyebilir?"

"Yapabilirsin."

Neyi kastettiğimi anladığında gözlerinden geçen duyguyu izledim ve bana doğru geri döndü.

"Umarım bu duvarlara baktığında kendinle gurur duyuyorsundur - Alfred'in, ailenin ve benim sana baktığımızda hissettiğimiz gururun aynısını."

Evimden daha çok zaman geçirdiğim bir ofiste, toplantılar sırasında parmaklarımın uzandığı derisi aşınmış kolçakların üzerinde ellerimi sıktım. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum." Uzun zamandır dikkat etmediğim şeylerin envanterini çıkararak ona baktım

-Ve benim yokluğum yüzünden değil. "Ama o kadar hızlı hareket biliyorum ki çok fazla takdir edecek zamanım olmadı."

"Ve sen kendini kaybettin."

Yine o kelimeler vardı. Her duyduğumda beni can evimden vuran sözler.

Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Hayatında kendini yeniden bulman ve Caleb için en iyisinin ne olduğuna karar vermen gereken bir aşamaya geldin." Kendini koltuğunun ucuna doğru itti, kollarını masama dayadı ve çenesini onların üzerine koydu.

Nefesimi çoktan tutmuştum ama Whitney'nin gözlerindeki gerçek bana bakınca nefes almakta daha da zorlandım. "Haklısın."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Şimdi işinin başına dön ve bana aldırma. Ben sadece burada oturup gülünç derecede yakışıklı patronuma aval aval bakacağım."

ON DÖRT

SHunt Financial'a yaptığım ziyaretin üzerinden birkaç hafta geçmişti. Takip eden her sabah, birkaç saatliğine içeri girdim. İş yükümü hafifletmek, ailem ve personelikle sınırlarımı belirlemek, hayatımın bu yeni evresinde en iyi hissettiğim şeyi aramak. Alfred daha sonra beni Whitney ile buluşacağım eve bırakacaktı. Ofise döndüğümde Veronica'yı da görevinden almıştım, artık gece bakımına ihtiyacım kalmamıştı. Bundan sonra Whitney ile bir konuşma yapmam gerekiyordu ve dün gece telefonda konuşurken onun programını tartışmamız gerektiğinden bahsetmişim. Bunu yeterince ertelemişim ama daha sağlıklı olacağım anlamına gelse bile onu profesyonel olarak bırakma düşüncesinden nefret ediyordum.

Yarım gün sonra eve geldiğimde mutfaktaydı, adada soğutucu hazırlamıştı ve pikniğe gitmek isteyip istemediğimi sordu. Onu nazikçe kollarıma aldım, vücudu alışılmadık derecede sertti ve bunun mükemmel bir fikir olduğunu söyleyerek onu öptüm. Yürütecimin yardımıyla yakındaki bir parka gittik ve güneşin altında bir bank bulduk.

Aramıza zeytin kapları, peynir ve kraker çeşitleri, jambon rosto yerleştirdi. Ben bir lit-

Her birinden bir parça alıp sandviç yaptı, üstüne biraz incir reçeli damlattı ve ilk ısırığı aldı.

"Daha gle yemeği vakti olduğunu biliyorum," dedi soğutucudan bir şişe beyaz şarap çıkarırken, "ama bu yemek suyla iilemeyecek kadar güzel."

Gülümsedim. "Beni gündüz içmeye ikna etmek zorunda değilsin."

Bir fincana biraz döktü ve bana uzattı. Ben de onunkine vurdum ve bir yudum aldım.

"Bu gerçekten çok güzel, Whitney."

Yüzünde okuyamadığım bir duygu vardı, daha önce ona sarıldığımnda hissettiğim ve dün akşam evinden aradığında sesinde duyduğum sertlikle eşleşiyordu. Kızımın canını sıkın bir şeyler vardı; onun bana yapabildiği gibi aklından geçenleri okuyacak yeteneğe sahip değildim.

"Aklında ne var söyle bana," dedim.

Yavaşça bana doğru döndü ve bacak bacak üstüne atarak ahşap panellerin üzerinden geçti. "Artık hemşiren olarak bana ihtiyaın olmadığını biliyorum. Aramızda olanlardan dolayı beni yanında tuttun ve bunun için sana tapıyorum ama çok fazla önemsediğim bir durumdan faydalanıyormuşum gibi geliyor. Artık bunun olmasına izin veremem."

Saçlarını yüzünden çektim, ögle ve öğleden sonraları birlikte geçireceğimiz zamanların sınırlı olacağını acı bir şekilde fark ettim. "Gitmene izin vermek istemedim." "Hâlâ da istemiyorum." diye devam ettiğimde sesim hafifledi.

Gözleri doluyordu. Eğer mali durumuyla ilgili bir korkusu varsa, şimdi buna bir son veriyordum.

"Ayrıca sana bir ay daha ödeme yapacağım," diye araya girmeye çalıştığında "İstisna yok," diye ekledim. Bu hafta başında muhasebecimle bunu teyit ettim ve bunun için tüm belgelerin yerinde olduğundan emin oldum. "Ve sen bir teminat bulana kadar sağlık sigortanı ödemeye devam edeceğim, nasıl olduğu umurumda değil."

ne kadar sürerse sürsün." Teselliye ihtiyacı olduğunu gördüğümde elim yüzüne gitti. "Vazgeçtiğin işi ve beni iyileştirmek için yaptığın her şeyi asla unutmuyacağım. Hayatımın sonuna kadar sana minnettar kalacağım." Başparmağımı gözyaşlarının altında gezdirerek her birini yakalamaya çalıştım.

"Caleb," dedi en yumuşak sesiyle, "teşekkür ederim, ama bunu kabul edemem."

"Başka seçeneğin yok."

Bakışlarımı tuttu, şarabını boşaltmak için yere bakana kadar damlalar daha da hızlandı.

Çenesi titremeye başlayınca, "Whitney, sorun ne?" diye sordum.

Elimi yüzünden çekip kendi elinin arasında tuttu ve parmaklarıma odaklandı. "Seninle geçirdiğim zaman arttıkça, emzirmeye daha çok aşık oluyorum-şimdi bambaşka bir şekilde." Sonunda başını kaldırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Bana verdiğin her tavsiyeyi dinledim, çatlaklar arasında kendimi bulmaya çalıştım, beni en çok neyin mutlu edeceğini aradım. Sonra söylediğin bir şey kafama dank etti ve oldu."

Bardağımı ağızıma götürdüm, kalanları yuttum, o konuştuğuca midem bulanıyordu.

"Sen olmasaydın, bunu yapacak cesareti asla bulamazdım." Başını salladı, çenesinden birkaç damla düştü. "Belki deliyim ama bir şey beni bu yönde zorluyor, denemeye itiyor."

Neyi kastettiğini tam olarak anlayamadım; geçmişte çok fazla konuşma yapmıştık. "Whitney, neden bahsediyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha. "Son bir haftadır sözleşme komodinimin üzerinde, ziyaret etmek istediğim yerleri yazdığım not defterimin altında duruyor." Dudakları şimdi titriyordu. "Ve ne zaman senin eve dönsem, onu ellerimin arasına alıp

ve doğru zamanı bekleyerek tekrar okudum." Yüzgeçlerimi sıktı. "Bana programım hakkında konuşmak istediğini söylediğinde, hazır olduğumu biliyordum."

Cevabı onun gözlerinde bulmaya çalıştım. "Neye hazırsın?" "Gezici hemşire olmaya."

Seyahat ediyorum.

Bu kelime vücudumda titreşti. "Gidiyor musun?"

Başını salladı, ıslaklık tekrar birikmeye başladı. "Peru'da altı ay ve Şili'de altı ay daha. Neredeyse hiç sağlık hizmeti ya da malzemesinin bulunmadığı ve tıbbi yardıma ihtiyaç duyan çok sayıda hastanın olduğu küçük köylerde çalışacağım."

Hay .

Sırtımdan bile daha acı veren bir ağrı göğsüme saplandı.

İstediğim ya da beklediğim bu değildi. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Biliyorum," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Burada güzel bir şeyin ortasındayız ve ben sadece kalkıp gidiyorum, ama..." Elime bir kez daha baktı, parmakları daha önce ondan hiç görmediğim şekilde kıpırdanarak elimin etrafında dönüyordu. "Bu konuda bir şeyler çok doğru geliyor ve bunu kendim için yapmalıyım." Yutkundu. "Hayatım boyunca herkesi ön planda tuttum ve şimdi" -gözlerini sildi- "dışarı çıkıp kendimi yeniden bulmam gerekiyor."

"Whitney..." Doğru bekleyerek birkaç kez nefes verdim ve sonunda kollarımı açarak "Buraya gel," dedim.

Göğsüme yaslandı, beni dikkatle sardı. "Özür dilerim Caleb." Nem gömleğimi ıslattı. "Çok ama çok üzgünüm."

Başının arkasını tuttum. "Olma."

"Sana nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birçok kez söylemek istedim ama içimden gelmedi. Her gün seninle olamayacağım ve o kadar uzakta olacağım düşüncesi beni hasta ediyor."

Yüzümü boynuna gömdüm, hindistan cevizi kokusu artık soluktu, o burada olmasa bile benimle kalacak bir kokuydu. Aklımı oraya koymakta zorlanıyordum, onu bırakma fikri dayanılmaz bir duyguydu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Lanet olsun, seni özleyeceğim."

Sırtı titriyor, tırnakları hafifçe omuzlarıma batıyordu. "Umarım yakında ziyaretime gelebilecek kadar iyileşirsin."

Güney Amerika'da ücra kasabalara seyahat etmiştim; telefonun ne kadar kötü çektiğini ve Wi-Fi'nin orada mevcut olmadığını biliyordum. Eğer varsa bile iletişimimiz son derece sınırlı olacaktı.

"Bir yıl mı?"

"Sonsuzluk gibi, biliyorum." Arkasına yaslandı, eli anında yüzüme gitti. "Bunun bizim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni beklemen beklemiyorum... Bütün bunlardan ne beklediğimi bilmiyorum."

Rüzgâr yanımızdan geçerken, dünyam kararmadan birkaç dakika önce bitiş çizgisinde bayrakların nasıl dalgalandığını hatırladım. Şimdi, tamamen farklı bir nedenden dolayı tekrar oluyormuş gibi hissediyordum.

"Ne zaman ?"

"Bir ay içinde" diye cevap vermeden önce birkaç nefes aldı.

"Siktir." Onu tekrar kendime çektim, dudaklarım başının tepesine bastırdı. "Kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Bu kadının gitmesine izin vermek imkânsız gibi geliyordu. Sonunda gerçekleştiğinde bunun nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyordum.

Uçağa bindiğinde gideceği delik. Onu bir daha ne zaman göreceğim bilinmiyordu.

"Tanrım, Caleb" -gömleğimin arkasını kavradı ve yumruklarıyla sıktı- "hayatımın en büyük hatasını mı yapıyorum?"

Bu kararın zor olduğunu biliyordum. Bu yolculuğa çıkmak zorunda olduğunu da biliyordum. Kalması için ona yalvaran o bencil piç kurusu olamazdım, o zaten suçluluk duygusuyla bu kadar çok fedakârlık yapmışken olmazdı.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve bir yandan kendimi ikna bir yandan da "Hayır" dedim.

"Buna neden inanıyorsun?"

"Çünkü benim sana burada ihtiyacım olduğu kadar, onların sana daha çok ihtiyacı var." Kalan tüm gücümü boğazımdaki kayayı itmek için kullandım. "Ne kadar yetenekli olduğun, hemşirelikte ne kadar iyi olduğun, benimkini değiştirdiğin gibi onların hayatını da nasıl değiştireceğin hakkında hiçbir fikrin yok." Gözyaşları tekrar akmaya başladığında onları durdurdum. "Onlar için savaşacaksın, tıpkı benim için savaştığın gibi."

"Sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Whitney," dedim olabildiğince yüksek sesle, ancak fısıltının üzerinde, "şanslı olan benim."

ON BEŞ

P Bombalamadan önce bir ay, toplantılar ve sıradan görüşmelerle, belki de uzak bir ülkeye yapılacak bir seyahatle dolu otuz monoton günü ifade ederdi. Whitney'nin ayrılışından önceki ay, zamanı saatlere bölebiliyordum, her birini geçtikçe yeniden değerlendiriyordum ama hepsi çok hızlı ilerliyordu. İstedim ki Saatin tik taklarını durdurmak için yüzünü kırmak.

Birlikte olabildiğince çok zaman geçirdik. Öğleden sonraları dışarıda parkta, akşam yemekleri balkonumda, geceleri yatağымda. Bana korkularından, İspanyolca konuşamamasından, hastalara bakmak için uygun alet ve ilaca sahip olmamasından, onları kaynak yetersizliği nedeniyle kaybetmekten korktuğundan bahsetti. İş yerinde bulmaya çalıştığım yeni ritmin zorluklarını itiraf ettim, hala sınırların alanını belirledim, asansörden katıma her adım attığımda yirmili yaşlarımda hissettiğim keyfi aradım.

Birimiz batı rüzgârı, diğerimiz güçlü bir doğu meltemi tarafından çekiliyor, bir duygu denizi tarafından bir arada tutuluyorduk.

Tartışmadığımız tek şey ilişkimizin geleceğiydi. İkimizin de ne olacağını, o uçağa bindiğinde hayatın her iki taraf için de görüneceğini bilmediğimiz açıktı.

Son dört haftamızı senaryoları ve gözyaşları içinde keşkeleri tartışarak geçirmek istemedim. Ona olabildiğince yakın olmak ve kalan zamanımızı kutlamak istiyordum.

Ama ben daha ciğerlerimi tam olarak dolduramadan, bitiş çizgisine geldik. Whitney bana son gecesini Emily ile geçirmek istediğini söyledi, bu yüzden önceki akşam bizim gecemizdi. Öğleden sonra Al-Fred'e bizi şehrin içinde gezdirmesini söyledim, sanki turistlermişiz gibi, güzel Boston'ımıza son bir kez baktık. Arka koltukta bana sarılmıştı, kolum omuzlarına dolanmıştı, hafızasında benim onu tuttuğum kadar sıkı tutabileceği simge yapıların yanından geçerken. Evini düşündüğünde, onu benim gözlerimle, benim betimlemelerimle, benim sesimle hatırlamasını istedim.

Akşam yemeği için bizi evime bıraktı. Yürütecimin yardımı olmadan mutfağında durup yememiz için bir şeyler hazırladığım ilk sefer değildi bu. Ama ev yapımı suşiyi ilk kez deniyordum. Son menüyü kafamda planlarken, ne olacağına dair hiçbir soru işareti yoktu.

Pirinci yaydım, farklı balıkları dilimledim ve rulolar yaptım. Whitney adada oturmuş, sonunda balkonda yiyeceğimiz yemeği gülümseyerek beni izliyordu.

İçeriden şarap şişemizi almak için ayağa kalktığında, ellerimi kalçasının etrafında dolaştırarak bir adım daha atmasını engelledim. Yüzümü göbeğine bastırdım ve teninin kokusunu içime çektim.

Gitme, diye fısıldamak istedim.

Ama ben sessiz kaldım, o muhteşem yüze baktım, aramızda yüzlerce söylenmemiş düşünce geçti.

Yaklaşan belirsizlik onu daha da yakınımaya çekmeme neden oldu; son dört aydır bizi birbirimize bağlayan gücü hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onu havaya kaldırıp taşıyamaz, duvara yaslayamaz ya da bir minder üzerine atamazdım; sırtım hâlâ inanılmaz derecede kırılıyordu.

Ama parmaklarımı onunkilerle kenetleyip onu odama götürebildim ve yatağın kenarına geldiğimde döndüm.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, dudaklarını yalayıp yutarak.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bıraktı, ben de aynısını onun üzerindeki küçük atletle yaptım, şortlarımız ve boxer külotum da onu takip etti. Sütyeninin kancasını açtım ve yatağın ucuna oturarak külotunu o muhteşem bacaklarından aşağı indirdim.

Aradaki mesafeyi kapatmaya çalışırken "Kımıldama," dedim. "Sana bakmak istiyorum."

Vücuduna hayranlıkla bakarken, gözlerim kapalı olsa da her kıvrımını ezberledim. Kalçalarını ve dar belini, ellerimin tutmak için can attığı göğüslerini inceledim. Yüzünü, dolgun yanaklarını ve dudaklarını inceledim. Kahverengi bir battaniyeye benzeyen bakışları beni kaplarken acı veriyordu.

"Nefes kesicisin."

"Caleb," dedi en yumuşak tonda, boynuma sarıldı ve beni öptü.

Kıçını kavrayarak yanlarından aşağı indim, amının ıslaklığına ulaşana kadar alçaldım. Onu bu açıdan okşadığımda inledi, sesleri beni ne kadar çok istediğini söylüyordu, hissi bana hazır olduğunu gösteriyordu.

Yatağa uzanana kadar arkama yaslandım ve "Yüzüme doğru sürün" dedim.

Dizleri yatağa çarptı ve dudakları benimkilerin birkaç santim üstüne gelene kadar üzerimde hareket etti. Anında dilimi ona geçirdim.

"Tanrım" diye inleyerek saçlarımı okşadı.

Tadının boğazımdan aşağı inmesini, olabildiğince uzun süre tadını çıkarmayı istiyordum.

İki parmağımı içine soktum, ağızımla aynı hızı kullanarak içeri ve dışarı sürdüm. Klitorisinin üzerinde gezinirken

vücuduna baktı, sırtının eğilmesini, kalçalarının her vuruşta kaymasını izledi.

Saçları göğüslerinin üzerine dökülüyor, dışarıdan gelen ışıklar teninin güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Asla unutamayacağım bir görüntü.

Amından akan damlaları yuttum, lezzetinin tadını çıkardım ve tam tırmanmaya başladığını hissettiğimde, gövdemden aşağı doğru kayıyordu.

"Şimdi sana ihtiyacım var," diye nefes verdi belime sarılırken, sikim hemen içine daldı.

"Whitney..." Onu kavrayarak tısladım. "Becer beni, çok ıslaksın."

kavradığı sikim, kucağında debelenirken beni sıkıyordu.

Herhangi bir harekette bulunmaya kalkışırsam beni hemen durdururdu, bu yüzden dik oturdum, bakışlarımla gözlerini içine çektim ve bu eski quise kadının benimle sevişmesini izledim.

Tabanımın dibine kadar indi, ucuma kadar yükselmeden önce bir daire çizerek sürtündü. Kollarım etrafını sarmış, onu olabildiğince tutuyor, en derin, en mahrem kısımlarını hissedeceğim şekilde sarıyordu.

"Caleb," diye kükredi, dudakları doğrudan benimkinin önündeydi, her nefeste beni besliyordu. Elim önünden aşağıya indi, klitorisine sürtündü ve "Yesss!" diye ılgık atmasını dinledi.

Kalçaları üzerimde sallanıyor, amcığı her itişte daha da kasılıyordu. Orgazmımla alay ediyor, her dalışta onu yüzeye yaklaştırıyordu.

Sonunda "Boşalacağım" cümlesini duyduğumda patlamaya başladım.

Pompalamaları hızlandı ve "Ahhh!" diye inledi.

İşte o zaman kontrolümü kaybettim, ağzım onunkini bulmadan önce boynunu kemirdim. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, "Bebeğim," diye nefes aldım ve kendimi onun içine boşalttım.

Vücudumuzdan geçen titremeleri atlatırken onu tüm gücümle sıktım, her itiş sadece tutuşlarımızı güçlendirdi

Sonunda sakinleştğinde, üstümde kaldı, göğüslerimiz terle hizalandı, nefeslerimiz senkronize oldu.

"Whitney..."

Hâlâ bana sarılmış halde, "Biliyorum" diye fısıldadı.

Bu basit onaylamalardan, birbirimizin tenini ısırarak parmaklarımızdan duygular akıyordu. Odada sadece sessizlik olmasına rağmen, aramızda daha önce hiç bu kadar yüksek sesle hissetmediğim kelimeler paylaşılıyordu.

ON ALTI

E Whitney dün geceyi Emily ile birlikte Boston'daki son akşamını kutlayarak geçirmiş olsa da onu havaalanına ben götürüyordum. Alfred eşyalarını bagaja yerleştirirken o arka koltuğa tırmandı, kolum belini sararak onu olabildiğince yakınlaştırdı.

Beni öptü ve başını omzuma yasladı, sıcaklığı hemen üzerimi kapladı. "Merhaba."

Onu içime çekmek için bir dakika ayırdım, gözlerim kapandı, dudaklarım saçlarına gömüldü. Şampuanı bile hindistan cevizi kokuyordu. "Bunun için hazır mısın?"

"Her şeyi paketlemeyi unuttuğuma eminim." Bana bakmak için boynunu eğdi. "Evet... ama hayır." Sesinde ağladığını belli eden bir sertlik vardı.

Son dört haftadır bu anı, sonunda burada olduğumuzda nasıl hissedeceğimi, onun gidişini izlemenin ne kadar zor olacağını düşünmüştüm. Artık tarih gelmiş, geri sayım dakikalar sonra başlamıştı ve bu bana akıl almaz geliyordu. Bu gece uyumaya gittiğimde kollarım ona sarılmayacaktı ve onun yerine yatağın soğuk, boş bir tarafı olacaktı.

Ve bu önümüzdeki on iki ay için de geçerli olacaktı.

"Bu çok zor," diye fısıldayarak uzun süren sessizliği bozdu.

Burnumu yanağına bastırdım, gözümün önünde havaalanını işaret ettim.

"Zor olacağını biliyordum ama böyle hissetmeyi beklemiyordum." Sesi tılandı ve gözyaşlarının çok uzakta olmadığıнын sinyalinini verdi. "Önce Emily. Şimdi de sen."

Onu daha sıkı kavradım ve Alfred havaalanına girdi, gerekli dönüşleri yaparak kalkış terminaline doğru ilerledi. Eşyalarını koyduğu kaldırımın kenarına park etti ve sonra Whitney'nin kapısını açıp sürücü koltuğuna geri döndü.

Bana elini uzattı ve yere inmeme yardım etti; çok geçmeden dar kaldırımda duruyorduk, parmaklarım onunkilerle kenetlenmişti.

Muhteşem gözleri doldu, her damla lanet kalbimi kırdı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Caleb." Titreyen dudağını ısırarak durakladı. "Söylemek istediğim hiçbir şey doğru gelmiyor."

Nefes alırken yüzünü çevreledim, dudaklarım dudaklarına değdi, gözyaşları ağzıma düşerken tuzluluğun tadına baktım.

Geri çekildiğimde, gözleri bana kendi hikâyelerini anlatıyordu. "Senin için düştüm. Ayağım takılmadı, ellerimin üzerine düşüp dizimin derisini yüzmedim. Tamamen, tamamen, tepetaklak... düşmekten bahsediyorum."

Onu tekrar öptüm, itirafını yuttum, her hece göğsümü sıkın zincire eklendi.

"Seni ne zaman göreceğim?"

Başımı salladım, cevap o kadar bilinmezdi ki.

O kadar uzak bir uçuşta, bana hala çok acı veren bir pozisyonda seyahat etmek, bu noktada düşünebileceğim bir şey değildi. Ona bir tahmin verdiğem, bunu yerine getirebilmek istiyordum. Onu saçmalıklarla dolduracak ve sözünden dönecek bir adam değildim.

"Ama seni tekrar göreceğime söz veriyor musun?" Hemen yanıt vermeyince ekledi, "Sözlerini söyle Caleb. Onları duymaya ihtiyacım var."

"Evet." Başımı salladım. "Yapacaksın."

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve elleriyle gömleğimin arkasına yapışarak bana sarıldı.

"Orada dikkatli olmalısın," dedim. "O köyler Mass General değil."

"Tabii ki."

Ona o kadar sıkı sarıldım ki nefes alabildiğinden emin değildim. "Eğer seni korumak için yanında olamayacaksam, iyi olacağını bilmem gerek."

"İyi olacağım, buna söz verebilirim."

Dudaklarını yakaladığımda kollarında bir çingirak ve göbeğinde bir titreme hissettim. "Bebeğim, bu ülkeler için inanılmaz şeyler yapacaksın. Seninle şimdiden inanılmaz derecede gurur duyuyorum."

"Sen olmasaydın gitmeye cesaret edemezdim. Ve bunun dışında" - kalbimin üzerindeki noktaya dokundu- "bana verdiğin en büyük hediye bu."

Parmaklarını kaldırdım, her bir boğumunu öptüm. "Alfred'e çantana bir şey koymasını söyledim. Küçük bir şey, abartılı bir şey değil." Elini yüzüme tuttum, teninin yumuşaklığı dudaklarımı okşuyordu. "Günlüğün görmek istediğin şehirlerle dolu için, sana ziyaret edeceğin yerler için bir tane verdim. Deneyimlerini, oradayken gördüğün güzellikleri yaz." Bir şey midemi kemirmeye başladı. "Belki bir gün o kelimeleri okuyabilirim."

"Caleb..." Omuzlarımı kavradı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Gitmene izin vermek istemiyorum." Duygular bedenimi pençeliyordu. "Yarın sabah sen göğsümde uyurken seni öpmek ve uzun saçlarını yanaklarından süpürmek istiyorum." Bu duygu bana ulaştı.

Boğazımı sıkıyor, oraya gömölüyor, daha ileri gitmiyor. "Akşam ikimiz için yemek pişirmek ve yemekten sonra üzerime çıkıp o güzel vücudunu bana vermek istiyorum."

"Aman Tanrım," diye bağırdı.

Tutuşumu gevşettim, gözlerini içine çekebilmek için sırtını yasladım. "Seni seviyorum, Whitney."

Gözyaşları çenesine kadar ulaştı ve yavaşlamadı. "Seni seviyorum." Bana sıkıca sarıldı, artık tüm vücudu titriyordu.

Yüzünü avuçladım, kendiminki kadar iyi tanıdığım bir bakışı inceledim. "Seninle acil serviste tanıştığımda bana umut veren tek şey kahverengi gözlerin oldu." Burnumu onunkine bastırdım. "Ve şimdi sana baktığımda gördüğüm tek şey bu."

"Umudun bizi bu durumdan kurtaracak kadar güçlü olması için dua ediyorum."

Onu son bir kez öptüm ve yanık bir sesle yumuşak bir şekilde, "Hoşça kal Whitney," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu sana geri söyleyemem; çok acı veriyor."

Alfred'in kaldırıma koyduğu eşyalarını topladı ve terminale doğru adım attı. Kapıya sadece birkaç adım kala arkasını döndü ve gözleri yaşararak beni izledi. Elini havaya kaldırdı ve girişe yönelmeden önce bana bir öpücük göndererek el salladı.

"Gitme," diye fısıldadım o içeri girerken. "Whitney, beni bırakma."

Ama o devam etti ve renkli camın arkasından kayboldu.

Cipi arkamda hissedene kadar geri geri gittim, odağım girişten hiç ayrılmadı, onun oradan geçmesini ve tekrar kollarıma atılmasını bekledim. Yanımdan geçen herkesin yüzüne baktım, o olmadıklarını fark edene kadar her seferinde umudum arttı.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama bir noktada arka koltuğa tırmandım ve kapıyı kapattım, gözlerim hala aynı noktadaydı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Alfred sordu. "Bir dakika içinde. Fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek istiyorum."

Bakmaya devam ettim.

Umuyordum.

"Caleb," dedi Alfred, "onun geri geleceğini sanmıyorum."

Elimi vurdum, deriyi kavradım ve salladım. "Ama onu seviyorum Alfred! Onu seviyorum ve o gidiyor!" Yumruğumla koltuğa vurdum. "Lanet olsun!" Duygularım sonunda boğazıma kadar yükseldi, gözlerimden dökülürken yanıyordu.

Alfred kolumu sıktı. "Sanırım koltuğunda sana bir şey bırakmış olabilir."

Önünde adımın yazılı olduğu katlanmış kağıt parçasını fark etmemiştim. Kağıdı açtığımda, hastaneden çıktığımda hazırladığı hedefler listesi karşımdaydı. Her satırı işaretlemiş, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca her birini tamamlamıştık.

Altta benim haberim olmadan eklediği parça hariç.

PERU'DA WHITNEY'İ ZİYARET EDİN.

İşte o an geri gelmeyeceğini anladım. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Alfred sordu.

Yutkundum, birkaç nefes aldım ve yüzümü sildim. "Beni buradan çıkarabilirsin."

". "

Gazeteyi göğsüme bastırdım, arka koltuğun camından Boston'u izledim ve sonunda indirdim. Toplam-

mer havası yüzüme ılık ılık vuruyordu ama bir esinti de vardı.

Tıpkı rüzgar gibi.

Bitiş çizgisinde hissettiğim.

Ama bu sefer karanlığı hatırladım ve bu her şeyden çok canımı yaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

*sevmemiş olmaktansa sevmiş ve kaybetmiş olmanın daha iyi olduğunu söylerler.
Benimki gibi bir acıyı hiç hissetmemiş olmaları dışında...*

YEDİ

WHITNEY

15 Nisan 2013

"Ö İzin günlerinde her şeyi bu kadar sevimli göstermeyi nasıl başarıyorsun?" Emily, en iyi arkadaşım, kapıdan sorduyataak odamın yolunu. "Mesela şu şapka, kulaklarımı bir fil gibi dışarı çıkaracak."

"Oh, kes şunu." Kot pantolonumun alt kısmını bir çift UGG'nin içine soktum, kalın kazağımın yakasını yukarı doğru düzelttim ve boy aynasının önüne geçtim. "Sen şirinlik timsalisin." Dağınık örgümden birkaç saç teli çıkmıştı ve onları pembe Red Sox şapkamdan kaçanlarla birlikte kıvrımlara geri ittim.

"Sarhoş olduğunu biliyorum."

Güldüm ve yanağıma düşen bir rimel tanesini temizledim. "Yakınından bile geçmiyor."

"Neredeyse hazır mısınız?" Başımı salladığımda ekledi, "Çantamı alacağım. Benimle mutfakta buluş."

"İki saniye içinde orada olacağım."

O gitti ve ben de kendime son bir kez daha baktım, üstümün yeterince aşağıya indiğinden ve kot pantolonla aptalca görünmediğinden emin oldum.

Botlar. Memnun bir şekilde çantamı vücuduma geçirdim ve Emily ile mutfakta buluşup kol kola asansöre doğru ilerledik.

Gideceğimiz bar Back Bay'de olduğu ve biz de West End'de, Mass General'daki işime yakın bir yerde yaşadığımız için trene bindik. Tren tamamen doluydu ve Emily ile ben kapılardan birinin yanındaki küçük bir bölmeye tıktık.

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi durağımızda inerken. "Yanımızdaki adamın beni koltukaltıyla yutmaya çalıştığından oldukça eminim. Ve size söyleyeyim, kokusu hiç hoş değildi. Hem de hiç."

"Sana biraz bira getireceğiz ve şeyi unutacaksın."

Tren istasyonunun merdivenlerinden aceleyle çıkıp kalabalık kaldırımdan hızla aşağı inerek bara girerken sarı saçları yüzüme savruldu. Girişte durduk, hastanede birlikte çalıştığım hemşireler Fiona ve Rebecca'yı arıyorduk ve onları odanın ortasındaki bir masada gördüm.

"Tanrım, şehir bugün çok yoğun," dedim Rebecca'ya sarılarak.

"Elbette öyle. Daha azını bekleyemeyiz," diye yanıtladı. "Buraya bir göz attınız mı? Çılgınca."

Emily ve ben, kızlarımız şehrin bu bölgesinde yaşadıkları ve bu bara sürekli geldikleri için şanslıydık ve samimi oldukları garsonlardan birini bize bir masa ayırması için ikna ettik.

Fiona ve ben yanaklarından öptük ve açık taburelerden birine, Emily'nin yanına oturdum, biralar zaten yüksek tepede bizi bekliyordu.

"Çok iyisiniz," dedim ve soğuk şişeyi havaya kaldırarak onların da aynı şeyi yapmasını bekledim.

"Maraton gününe," dedi Rebecca ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturup yudumlarımızı aldık.

"Aman Tanrım," diye inledi Emily, etrafına bakınarak. "Burası berbat bir yer. Bahse girerim bu masayı şu anda bin dolara satabiliriz."

"Satıyor musun?" Bir erkek sesi duydum.

Boynumu sağı doğru çevirdim, Emily ve benim hemen arkamda kıızıl saçlı bir adam duruyordu.

"Satın mı alıyorsun?" Emily cevap verdi.

Kızıl saçlı adam cüzdanını çıkardı ve içindeki paraları saydı. "Üzerimde yaklaşık yedi yüz dolar var." Elini ağzına götürdü ve "Hey, Caleb, üzerinde hiç nakit var mı?" diye bağırdı.

Kızıl saçlı adamın bağırdığı yöne baktım, bar sırasının arkasındaki bir adam adının söylenmesi üzerine dönmüş, bize doğru bakıyordu.

Caleb'in gözleri o kadar parlak bir maviydi ki, onları ta buradan bile görebiliyordum.

Kızıl saçlı adam ona el salladı ve Caleb yaklaşırken cüzdanına baktı, arkadaşına ulaştığında durdu.

"Yaklaşık bin tane var," diye cevap verdi. "Neden?"

Son kelime ağzından çıktığında gözlerimiz birbirinin üzerine düştü, bu yakışıklı adamın inanılmaz seksi bakışları beni esir aldı. Özür dilemeden tüm bedenimi kaplayan bir bakış.

Yüzümde dolaşan ısı dalgasına rağmen donup kalmıştım. Ve aniden, aramızdaki bağlantı Emi-

Kolumu sıktı ve "Bu acımasızca uygunsuz koltukları bin yedi yüz dolara satıyor muyuz?" dedi -gözleri genişledi, bana dönmeden önce kızların her birine doğru hareket ederek tercihinin bu olduğunu gösterdi- "yoksa burada sadece bir saat oturup sonra başından beri planladığımız gibi gidecek miyiz?"

Caleb yaklaştı ve ellerini masanın üzerine koydu. "Bir fikrim var." Gözlerini bana dikmişti. "Sen bunu düşünürken sana bir içki ısmarlamamıza ne dersin?"

"Seni sevdiğimi söylemek için çok mu erken?" Emily alay etti.

Kızıl saçlı adam sol elini kaldırarak önemli parmağının etrafındaki altın bandı gösterdi. "Bunu yapmak için yaklaşık beş yıl geç kaldın.

Bu." Caleb'e doğru başını salladı. "Ama o da geldikleri kadar bekâr." Telefonunun ekranını kontrol etti ve kulağına götürerek, "Smith, Dubai nasıl?" dedi ve masadan uzaklaştı.

"Lütfen Joe'nun kusuruna bakmayın," dedi Caleb, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Biraz agresif olabiliyor." Elini uzattı. "Ben Caleb Hunt."

"Whitney Scott."

"Whitney," diye tekrarladı, sanki dilinde nasıl hissettiğini test ediyormuş gibi, vücudumu ürperten bir sesle. Uzun yüzgeçleri benimkileri sarmaladı, hastalarımı kaldırmam gereken her seferinde onun gücünü ödünç almayı dilediğim bir şeydi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye devam etti, diğer kızlara kendini tanıtmak için beni yavaşça bıraktı ve sonunda "Şimdi, size ne içireyim hanımlar?" diye sordu.

Ona taze biramı gösterdim. "Şimdilik böyle iyiyim."

"Ben almayayım," dedi Emily, şişeyi dudaklarına götürüp boşalana kadar içti. "Ben bir tane daha alacağım."

Rebecca da bir tane istedi.

En son yanıt veren Fiona oldu. "Ben de, hatta size bir garson bile bulacağım." Elini kaldırarak siparişimizi vermesi için birini çağırdı.

"Biz sizin karşı konulmaz teklifinizi düşünüürken," dedi Emily, "bize hakkınızda bilinmesi gereken her şeyi anlatın, Bay Hunt."

Güldü, elini koyu kavrulmuş saçlarının arasında gezdirdi. Gülümsemesi muhteşemdi çünkü dudakları çok dolgundu, dişleri mükemmeldi.

"Boston yerlisiyim," diye başladı, "otuz üç yaşındayım, Tufts'tan mezun oldum ve finans sektöründe çalışıyorum."

"Ve bekâr," diye vurguladı Rebecca.

"O da var," diye kabul etti.

Emily bana doğru eğildi ve "Caleb, bir insanın cüzdanında bu kadar nakit olması için finans alanında ne yapması gerekir?" diye sordu.

Dudaklarını yaladı, çok sıradan bir hareketti ama son derece baştan çıkarıcı görünmesini sağladı. "Ben bir finans danışmanıyım."

"Ne kaçırdım?" Joe araya girdi, bize tekrar katılırken elini Caleb'in omzuna koydu.

"Smith'le her şey yolunda mı?" Caleb sordu.

Joe başıyla onayladı. "Sadece kontrol ediyordu." Sonra her birimize baktı. "Peki, anlaştık mı?"

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye yanıtladı Emily, yüzünde bir sırıtma belirerek. "Arkadaşlarım ve ben burada sadece kısa bir süre kalacağız, yarışı izlemek için dışarı çıkmadan önce biraz taco ve birkaç bira içeceğiz. Size birkaç koltuk ayarlasak, siz de bize katılırsanız ve hesabı ödeseniz nasıl olur? Benim kızlarım içki içebilir ama kesinlikle 1700 dolar etmez."

"Bu çok iyi bir anlaşma," dedi Caleb. "Ben de ."

"Bekle, dostum." Joe'nun dikkati Caleb'dan Emily'ye kaydı. "Merak ediyorum... fazladan iki sandalyeyi nasıl bulacaksın? Fark ettin mi bilmiyorum ama burası sadece ayakta durulabilecek bir yer."

"Aramızda bağlantı denen küçük bir şey var," diye alay etti Fiona. Emily önce Fiona'ya, sonra da Joe'ya gülümsedi. "Bir anlaşmamız var mı?" "Kesinlikle var."

Garson kız elinde büyük bir kova birayla masamıza geldi ve Rebecca ona, "Hey, Jules, bunları getirmeye devam et ve lütfen çocuklar için birkaç koltuk kap." dedi.

"," diye Jules.

Caleb'in gözlerini üzerimde hissettim ve tam "Ben sana biyografimi verdim; şimdi sıra sende" dediği sırada ona doğru kaydım.

"Benim sıram mı?" Aniden hissettiğim utangaçlığı gizlerken kaşlarım kalktı. "Ben senin kadar ilginç değilim."

"Buna ben karar vereyim. Bana senin hakkında asla tahmin edemeyeceğim üç şey söyle."

"*Hmm.*" Beni zorluyordu, dikkati beynimin çalışmasını durdurmasına neden oluyordu, hangi açıdan cevap vereceğimi bilemiyordum. "Ben bir gurmeyim ama tavuktan nefret ederim."

Gülümsedi.

"Seyahat etmek bu dünyada her şeyden çok yapmak istediğim bir şey ama hiçbir yere gitmedim. Ve kedilerden kesinlikle çok korkuyorum."

"Kediler mi?"

Bir elimi kotumun cebine soktum ve ne kadar hissettim. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar sinsi ve kurnazlar. Ben köpeklerin dürüstlüğünden yanayım; onlarla her zaman nerede durduğunuzu bilirsiniz."

"Ve senin bir mizah anlayışın var."

"Gerçekten bilmiyorum; bu Emily olurdu. Beni sürekli yüksek sesle güldürüyor ve bir şekilde bedava bira ve taco için pazarlık yapıyor."

Bakışları daraldığında, anında ne kadar lezzetli olduğunu hatırladım. "Kendine bir iş teklifi kazanmış olabilir."

"O bir öğretmen ve çocuklarını hayattan daha çok seviyor. Onu bundan uzaklaştırmak için çok şey gerekir."

"Seni uzaklaştırmak için ne gerekiyor?"

"Ben mi?" diye kıkırdadım. "Müzakereci değilim ya da mali konularda iyi değilim. Ben bir hemşireyim; beni istemezsiniz."

"Bir işten bahsetmiyorum, Whitney."

Yüzümün kırmızının birçok tonuna dönüştüğünü biliyordum ve bunu saklayamıyordum.

"Şuna ne dersin?" diye başladı. "Sen bardan ayrılmadan önce yaklaşık bir saatim var. Bakalım bu süre içinde seninle bir randevu ayarlayabilecek miyim?"

Şişeyi diğer elimle sıktım, kondensin dibe damladığını hissettim, sırtım şimdi aynı derecede terliydi. "Buna içerim."

Birasını benimkiyle tokuştururken bakışları içime doğru ilerledi. "Şerefe, Whitney."

SEKİZ

"Whitney," diye şarkı söyledi Emily benimkinin yanındaki lavaboda ellerini yıkarken. "Caleb, Ben Affleck kadar lezzetli. Cidden, kızım. Vay canına."

Kendisi de bir Bostonlu olan Emily, tüm erkekleri Boston'da yetişmiş ünlülerle kıyaslıyordu; onun gözünde en çekici olanlar onlardı.

"Katılmıyorum." Aynada yaptığım küçük makyajı kontrol ettim ve saçlarımı şapkamın içine soktum. "Ve her nasılsa, onun numarası benim telefonumda, benimki de onunkinde."

Dispenserden bir havlu çıkardı. "Bir şekilde, ha?"

Ben de bir tanesine uzandım ve ellerimi sert malzemeye sildim. "Bu biranın suçu. O almaya devam ediyor, ben içmeye devam ediyorum ve şimdi telefonumda bir kişi daha var." Sırılsıklam olmuş telefonu fırlattım. "Aramasını beklemiyorum; o kadar saf değilim."

Odadan çıkarken kolunu omuzlarıma koydu. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki adam aramayacak. Mesaj atacak çünkü aklı başında hiç kimse artık o lanet şeylerle konuşmayı sevmiyor."

"Aman Tanrım." Güldüm ve masamızı aradım.

Bar o kadar kalabalıktı ki sadece kafalarının üstünü görebiliyordum, ancak bakışlarım bir kez daha yer değiştirdiğinde Caleb'ın gözleri benimkileri yuttu.

"Tanrım," dedi Emily nefesinin altından. "Ölmeden önce, bir erkeğin bana şu anda seninle göz göze geldiği gibi bakması için dua ediyorum." Parmaklarımı kavradı ve sıkı. "Umarım üzerine atlarsın ve o bakışla sevişirsin."

En iyi arkadaşıma doğru döndüm. "Sen kesinlikle delisin, biliyorsun-"

Ellerim kulaklarıma gitti, kelimelerin kalanı boğazıma takıldı, şimdiye kadar duyduğum en yüksek gürültü etrafımızda patlarken ayaklarım altımdan çıktı. Önce omzum yere çarptı, vücudum cenin pozisyonunda kıvrılırken, ses içimde titreşirken kulak zarlarımı tıkamaya devam ettim. Ses azalmaya başladığı anda gözlerim açıldı ve aklıma tek bir düşünce geldi.

Emily.

Kendimi yukarı ittim, omzum çarpmanın etkisiyle zonkluyordu ve etrafımdaki zemini inceledim. Emily sadece birkaç adım ötede sırt üstü yatıyordu ve kendimi ona doğru sürükledim.

"İyi misin?" Kollarını ve bacaklarını kontrol ettim, yüzünü sabit tutarak onu inceleyebildim. "Acıyan bir yeriniz var mı?"

"Bilmiyorum... Sanırım iyiyim."

Hiç kan görmedim, sadece kirli bar zemininden yanaklarına toz bulaşmıştı. Saçlarını taradım ve oturmasına yardım ederken saçlarını gözlerinden çektim.

"Whitney, bu da neydi böyle?"

Odada etrafıma bakındım, burada neler bittiğinin envanterini çıkardım. İnsanların çoğu bizim gibi düşmüştü, diğerleri yanlarındaki kişiye ya da masaya tutunmuşlardı, yüzleri endişe doluydu.

"Tıbbi yardıma ihtiyacı olan var mı?" Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle .

Bir sürü oldu ama bir yanıt alamadım.

Yavaşça yerden kalktım ve Emily'nin de aynısını yapmasına yardım ettim. "Hâlâ iyi hissediyor musun?" Ona sordum. "Baş dönmesi, sersemlik yok mu?"

"Ben iyiyim."

"Gidip diğerlerini kontrol etmem gerek."

Rebecca ve Fiona benim kadar uzun süredir hemşire olmalarına rağmen, patlamanın onları bizden daha güçlü vurup vurmadığını, ne durumda olduklarını bilmiyordum. Emily'ye tutundum ve masamıza doğru koştum. Joe, Fiona'nın yerden kalkmasına yardım ediyordu ve Caleb kollarını Rebecca'nın başının üzerinde korumaya almıştı, böylece ona hiçbir şey çarpamazdı.

"Herkes iyi mi?" Gruba sordum.

Caleb kendini çözdü, Rebecca yavaşça mağarasından çıktı, yüz ifadeleri şok doluydu ama herhangi birinin yaralandığına dair bir belirti yoktu.

"Bu da neydi böyle?" Caleb sordu.

"Bilmiyorum." Barın ön tarafına doğru baktım.

Camlar paramparça olmuş, cam ağları içeriye görmeyi imkânsız hale getirmişti. Ama yine de dışarıdan gelen dehşet çığlıklarını duydum ve ayaklarım kendi kendine hareket etmeye başladı.

"Yardımaımıza ihtiyaçları var."

Kapıya ulaştım ve dışarı çıktığım anda havada yanan bir şeyin kokusu vardı. Yaklaşık yirmi metre ötede, bitiş çizgisinde duman bulutlarını gördüm.

"Whitney, bekle," diye duydum arkamdan, ellerim aniden üzerimdeydi, bir adım daha atmama izin vermiyorlardı.

Daha arkamı dönmeden Caleb olduğunu anlamıştım.

"Bu bir çeşit patlamaydı." Kavrayışı sıkılaştı. "Her an patlayacak on tane daha olabilir. Sokağa yaklaşmana izin vermiyorum."

Fiona ve Rebecca da dışarı fırladılar ve beni Caleb'la birlikte görünce durdular.

"Çığlıkları dinleyin!" Caleb' bağıarak ellerini belimden çekmeye çalıştım. "Benim bakımına ihtiyaçları var." Adrenalin içimde yükseliyor, tehlikedeki tüm hayatları, yerdeki insanları ve bunun neden olduğu yaralanmaları düşündükçe göğsümde endişe titreşiyordu.

"Caleb," diye ekledim parmakları gevşemeyince, "bırak gideyim."

Sirenlerin sesi çok ; tüm o bağırs ve çığlıklar arasında onları duyabilmem bile bir mucizeydi.

Beni kendisine doğru çevirdi. "Ambulanslar geldiğinde hepsini nereye ?"

"Hastane."

"O zaman sana en çok ihtiyaç duyacakları yer orası." Haklıydı.

Etrafıma bakındım, yönümü bulmaya çalıştım ve buradan West End'e nasıl döneceğimi düşündüm. "Üçümüz Mass General'da çalışıyoruz," dedim ona, Fiona ve Rebecca hâlâ yanımızdaydı. "Trene binmemiz gerekecek." Yanından geçip gittim, beynim istasyonun nerede olduğunu bulamamıştı.

"Bunu da yapmayacaksın," dedi. "Seni ben götüreceğim. Buradan sadece birkaç blok ötede oturuyorum."

Hiçbirimiz cevap veremedi eli ve onun evine doğru koşuyorduk.

NINETEEN

Whitney, haberlerde bombalama yüzünden hastanelerde yer kalmadığını söylediler. Umarım . Uyuma şansın oldu mu? Yemek yiyebildin mi? Merhaba! Korkarım bir yatak ya da yemek görmem uzun zaman alacak. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler.

Caleb: Yaklaşık bir saat içinde dinlenme odanızda tüm kata kadar yemek olacak. Git ye, bu bir emirdir. ;)

I Koridorda koşarken Caleb'ın mesajındaki kelimelere göz gezdirdim, tuvalete ulaştığımda telefonumu cebime geri soktum. hastanın kapısında. Birim sekreteri hastanın ağrıların dayanılmaz olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Dosyasını hızlıca gözden geçirdikten sonra spinal füzyon geçirdiğini gördüm; bombalama sonucu sırtında kırılan çoklu ple omurları artık ameliyatla birbirine bağlanmıştı.

Zavallı adamın neden mutsuz olduğunu anlayabiliyordum.

"Buradayım," dedim odaya girip lavabonun üstünden eldivenleri alırken. "Bakalım seni biraz rahatlatabilecek miyim?"

"Lanet bacağımı kesin!" diye bağırdı. "Buna saniye daha katlanamam!"

Monitör kalp atış hızının hızla arttığını gösteriyordu, tepkisi bana ağrısının bizim ölçeğimizde on olduğunu söylüyordu. "Dozunu artırmak için doktoru arayacağım." Yatağının yanına yaklaştığımda cildi nemli, boynu rahatsız edici bir açıyla kalkmış, ayakları yeni geçirdiği ameliyat için çok alçaktı. "Bana birkaç dakika verin, sizi daha iyi hissettireceğim."

Serumundan daha fazla ilaç vermek için ağrı pompasına bastım ve pozisyonu üzerinde çalışmaya başladım.

Rebecca beni malzeme odasında diz çökmüş halde bulduğunda, "Gel yemek ye," dedi.

En alt rafı karıştırıyordum, beynim o kadar sayıklıyordu ki ne aradığımı bile hatırlayamıyordum. "Zamanım yok. I-"

"Midenize bir şey koymazsanız düşeceksiniz." Hâlâ hareket etmediğimde elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Kızım, beni kendine baktırıyorsun."

Beni koridora ve ardından dinlenme odamızın kapısına götürürken gülüştük. Beni neden kafeteryaya götürmediğinden emin değildim, orada normalde burada bulduğumuz cips artıkları ve yenmemiş meyvelerden çok daha fazlası vardı.

İçeri girdiğimizde anladım.

Üç tezgâhın her biri ikram tabakları ve tatlı sepetleriyle kaplıydı. Ortada, her ikisinden de daha fazla çeşit barındıran büyük bir masa kurulmuştu.

Daha önce okuduğum metin aklıma geldi.

Caleb.

Rebecca bana bir tabak uzattı. "Birim sekreteri birinin gönderdiğini söyledi."

Sesimi alçak tutarak kolunu kavradım. "Caleb yaptı." "Şaka yapıyorsun."

Telefonumu çıkardım ve ona mesajını gösterdim.

"Aman Tanrım," diye inledi, ekranı okurken. "O ateşli ve tatlı mı? Şu anda bile yapamıyorum."

Tabağı kolumun altına sıkıştırdım. "Ben yetişirim. Ona bir mesaj göndermem gerekiyor."

"Benim için ona teşekkür edin, lütfen."

Büfeye çalışanların yolundan çekilerek uzak duvara geçtim ve yazmaya başladım.

*: Cömertliğiniz karşısında şaşkına döndüm. Bizi hastanenin en mutlu birimi yaptınız ve size çok minnettarız. Bunun için size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama... teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.
Bir randevuya evet diyebilirsiniz. Bu fazlasıyla yeterli olur.
Ben: Kendine kesinlikle bir tane hak ettiğini söyleyebilirim.*

Mesajı gönderdikten birkaç saniye sonra telefonum çaldı ve Caleb'ın adı ekranda belirdi. Emily'nin bana asla aramayacağını söyleyen sesini kafamın içinde duyunca kıkırdadım ve telefonu kulağıma götürürken "Merhaba," dedim.

"Çok fazla zamanınızı almak istemiyorum. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

"Gerçekten yorgunum, ağrım var ve muhtemelen şu anda biraz da manik durumdayım." Rebecca'nın ağzına bir kurabiye atmasını ve isteyip istemediğimi görmek için bir tane uzatmasını izlerken, kaç saattir hastanede olduğumu düşünmeye çalıştım. Bu sorunun cevabını bulamadım ama arkadaşşıma başımı salladım ve elimi uzattım. "Ve açlıktan ölüyorum."

"Bu bitkin, hışırtılı ses sana inanılmaz seksi geliyor."

Vücudumda bir karıncalanma patlaması oldu.

Bu haldeyken bile sözleri üzerimde aşırı bir etki yarattı.

Rebecca avucuma çikolata parçacıklı bir tane koydu ve ben de bir ısırık aldım. "Nefis," dedim çiğneyerek. "Caleb, bu kurabiye harika ve tüm bunları gönderdiğin için sen de öylesin."

"Umarım personeli doyurmaya yeter. Yetmezse, daha fazlasını gönderirim."

Diğer birimlerden tanıdığım hemşireler gelip bana haberin yayıldığını söylüyorlardı.

"Katımızdan daha fazlasını besliyorsunuz ve tükenmeye yakın bile değiliz. Tekrar teşekkürler, milyon kere teşekkürler."

"Sizler şehrimizi iyileştiriyorsunuz. Bunu yaptığım için mutluyum." İç çekti, ses tonu değişti. "Orada biz de olabilirdik."

Ne zaman ambulansla bir hasta gelse, aklıma aynı düşünce gelirdi. "Biliyorum."

"Dinle, güvendeyiz; önemli olan da bu. Mümkünse biraz dinlenmeye çalışın ve yemek yiyin."

Kurabiyenin kalanını bitirdim. "Sen iyi bir adamsın Caleb."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"İçgüdülerime güvenirim; o beni asla yanlış yönlendirmez."

Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra, "Seninle yakında konuşacağım, Whitney," dedi.

"Güle güle."

Kendimi duvardan dışarı attım ve yiyeceklere bakmak için yanlarına gittim. Şarküteri etine ve peynire uzanmalıydım, beni ayakta tutmak için kesinlikle proteine ihtiyacım vardı ama onun yerine tatlılara yöneldim. Tabağıma bir kurabiye daha ekledim ve üzerinde gevrek kırıntılar olan bir muffin aldım.

Rebecca çoktan gitmişti, ben de yemek için köşeye geçtim ve tam ilk lokmamı yutarken tanıdık bir yüz içeri girdi

Mola odası.

"Buraya gel," diye soludum, kollarımı Emily'ye dolamak için ikramlarımı pencere kenarına bıraktım. "Nasıl hissediyorsun? Düştüğün için ağrın var mı?"

"Ben iyiyim. Sadece sizi neredeyse kırk sekiz saattir görmedim ve hala hayatta olduğunuzdan emin olmak için gözlerimi kızlarıma dikmem gerekiyordu." Yüzünü aydınlatan bir sırıtışla geri çekildi. "Görüyorum ki Caleb'ın güzelliklerinin tadını çıkarıyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Instagram üzerinden bana ulaştı ve planını anlattı, en sevdiğin yiyecekleri sordu." Kurabiyemden bir ısırık aldı. "Ama bununla bitmiyor. Hatta seni aradığında bana bir mesaj attı ve nerede olduğunu söyledi, böylece seni bulabilecektim."

"Ben... nutkum tutuldu."

"Öyle olacağını biliyordum." Üstümdeki bir kırıntıyı fırçaladı. "Aşağıya indin mi? Güvenlik çıldırmış, ama iyi tarafından bakarsak, Charlie adında seksi bir polis esasını her yerime sürttü. Sanırım başka bir bombacının ortaya çıkmasından endişeleniyorlar." Donup kaldığımda, odağım hala paylaştığı haberlerdeydi, bir parça çöreği kaldırdı ve ağzımın önünde tuttu. "Az önce Caleb'a aşık mı olduk?"

Parmaklarından yedim ve "Hayır... belki." dedim. Derin bir nefes aldım. "Ama onun tatlılığından patlayacak gibiyim."

"Kalbim bile çırpınıyor." Omzunu duvara yasladı. "Kızları gördün mü?"

Kurabiyenin geri kalanını bitirdim, çikolata hâlâ yapış yapıştı ve dilimde eriyordu. "Sadece Rebecca. O da benim kadar kötü görünüyor. Destek için şehir dışındaki diğer hastanelerden hemşireler getirdiler ama açıkçası ne zaman eve döneceğimi bilmiyorum."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı, topuzumun saatler önce yeniden yapılması gerekiyordu. "Şu anda *Yaşayan Ölülerin Gecesi* gibisin biliyorum ama Caleb'in ilgisi sana çok yakışıyor."

"Şu anda üzerimde neredeyse tüm vücut sıvıları var, bu da" -kekten bir ısırik daha aldım- "yemek yerken korkunç bir düşünce, ama teşekkür ederim."

Cebimden bir zil sesi geldi ve iş telefonumu kulağıma dayayıp "Ben Whitney" dedim.

"Hey, bebek," dedi birim sekreteri. "614 numaralı odadaki hastanın sana ihtiyacı var."

"Hemen ."

"Git," dedi Emily, ben tabağımda kalanları tıkıştırırken tabağıımı benim için aldı. "Mümkün olduğunda bana mesaj at ki hâlâ nefes aldığını bileyim."

Yanaklarımızdan öpüştük ve hızla odadan çıktım. Koridorda ilerlerken Caleb'a bir mesaj yazdım.

*Ben: Ve belki ikinci bir randevu da... Caleb:
İkisini de dört gözle bekliyorum.*

YİRMİ

"G "Tanrım, kadın," dedi Emily yatak odama girerken. "Çok seksi görünüyorsun."

"Emin misin?" Aynaya döndüm, üstümün beni doğru şekilde sardığından mı yoksa sahip olduğum en kötü tişört olduğundan mı emin değildim. "Zaten üç kez değiştirdim."

Önüme geçti, omuzlarımı kavrarken görüşümü engelledi. "Whit, kustumuk yeşili pileleri seksi gösterebilirsin. Çöp torbası da giyebilirsin ve Caleb'in bunu umursayacağını sanmıyorum."

"Doğru değil." Başımı salladım, buklelerimin zıpladığını hissettim. "Onun Ben Affleck kadar lezzetli olduğunu ve böyle adamların çöp torbalarıyla çıkmadığını unutuyorsun."

"Jennifer Garner'dan daha güzel olduğunu , o da var."

Güldüm ve geçen hafta Caleb ile olan etkileşimlerimi düşündüm. Bombalama olayının ardından dört geceyi hastanede geçirmiştım ve kendimi işlev görece kadar normal hissetmem için iki gün uyumam gerekmişti. Her sabah beni kontrol etmek için mesaj atıyor, buluşmamız için bir tarih belirlemeye zorlamıyor ama beni görmek istediğini açıkça belirtiyordu.

"Kıyafetiniz berbat olsaydı benim filtresiz kıcımlarınıza size söyleyeceğini biliyorsunuz. Durum öyle değil; sana çok yakışmış." Omuzlarımı bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. "Bu gece için planın nedir?"

Omuz silktim. "Bana söylemedi."

"Sürpriz unsurunu sevdiği kesin."

"Ve adrenalin," diye cevap verdim, tuvalete gitmeden önce yaptığımız konuşmalardan birini hatırladım, bana atıldığı bazı maceralardan bahsetmişti.

Hiç yerinde durmayan bir adam olduğu hissine kapılmıştım. Boş zamanlarımda tek istediğim hareketsiz kalmaktı, hastanede beni tüketen saatlerden sonra sürekli uykumu alıyordum. Bu, Emily'nin beni her zaman içinden çıkmaya çalıştığı bir döngü haline gelmişti.

Ama işimi bırakamadım -geçmişim beni oraya zincirledi- aynı ortopedi/nöroloji uzmanlığını bırakamadığım gibi.

"Yani açık havada mı yaşıyor?" diye sordu.

"göre hem karada hem denizde her şeyi yapıyor."

Eğlenmiş görünüyordu. "Ve benim en iyi arkadaşım, kabuğundan koparıp yenmeyi bekleyen bu güzel istiridye gibi."

Ona tepki verirken çemberler yanaklarıma çarptı. "Seninle yapamam." Aynaya tekrar baktım. "Zaman kontrolü?"

"On dakika."

Telefonum yataktan çaldığında kelimeler henüz ağzından çıkmamıştı.

Emily telefonumu kaldırdı ve "Boş ver. O aşağıda." dedi. Gözlerimiz buluştu. "Arabayla gelmiş gibi görünüyor ve bu yüzden gelmiyor, dışarıda park yeri yok."

"Kahretsin, hazır hissetmiyorum."

"Oh, dur. Eğer o aynanın önünde bir kez daha dönersen, başın dönecek." Bana telefonumu uzattı.

Çantam ve sandalyemden aldığı hafif ceketimle birlikte.

"Bizi nereye götürüyor olabilir?" Beni kapıya kadar geçirirken sordum. "Burası şehir; her yere toplu taşımayla gidiyoruz."

"Arabasında bin dolar taşıyan adrenalin bağımlısı değil. "Gittiği her yerde cüzdanı var." Yanaklarımızdan öpüştük. "Şimdi, dinle, eğer ön koltukta seks yaparsan, kafana dikkat et; içimden bir ses spor bir arabası olduğunu söylüyor ve o arabalar gerçekten alçak olabilir."

"İkimiz de bunun bu gece olmayacağını biliyoruz." Bana gözlerini devirdi. "İyi eğlenceler, bebeğim."

Kapının arkamdan kapandığını duydum ve lobiye inerek el arabasına doğru ilerlerken, kaldırım kenarına park etmiş şık arabasını hemen fark ettim.

Camlar içeriyi görmek için çok renkliydi, ama yakışıklı yüzü içeri girdiğim anda beni rehin aldı. "Merhaba." Oturup kolonyasını kokladığımda da aynısı oldu, odunsu ve narenciye kokan bir kokuydu.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, göğsümde hissettiğim bir şekilde beni yutuyordu. "Muhteşem görünüyorsun, Whitney."

Adımı her söylediğinde, sanki heceleri tenime fısıldıyormuş gibi hissediyordum.

Bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, ama hayatıma girdiği andan beri bir şeyler farklı hissediyordum. Sanki rüzgârlı bir fırtınada birlikte dönmüşüz, birkaç ay ileri sarmışız ve sonunda esinti bizi dışarı atmış.

"Buraya gel." Eli havada uzanıp yanağıma kondu, vücudu öne doğru eğilerek diğer yanıma öptü. "Hindistan cevizi," diye fısıldadı çekilmeden önce. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım, o vites değiştirirken hislerim baskın çıktı. Bakışlarımı ondan ayırmıyor, spor ceketini, düğmeli pantolonunu, kot pantolonunu ve ayağındaki parlak siyah ayakkabıları inceliyordum. Sadece son derece yakışıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda nasıl giyineceğini de biliyordu.

"Boston'da bir yere mi gidiyoruz?" Trafikte nasıl ilerlediğini gözlemleyerek sordum ve buna sabrı olmadığını öğrendim.

Kırmızı ışığa yaklaşırken vites küçülttü ve gözlerinin tekrar üzerimde olduğunu hissettim. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ve sonra "Seni şaşırtmak hoşuma gidiyor" dedi.

"Biliyorsunuz, hastanenin içinde nadiren şok oluyorum. Her şeyi gördüm. Ama geçen gün bunu yapmayı başardınız."

"Durmaya hiç niyetim yok."

Gülümseme yüzümde büyüdü, hemen arkasında güçlü bir sıcaklık dalgası vardı.

"Özellikle de bundan ne kadar keyif aldığını gördüğümde," diye ekledi.

Işık yeşile döndü ve dikkati ön cama geri döndü. "Sana zaten eğlendiğimi söylesem aptalca olur mu?"

Koltuğun diğer tarafına uzandı ve parmaklarını yüzümün üstüne koymadan önce yüzümün yan sıyırdı. "Rahatına bak. Önümüzde biraz uzun bir yol var."

"Şehirden ayrılıyor muyuz?"

Vardiyam için beni bıraktı ve geri dönmedi, garip bir şekilde onu özlememe neden oldu. "Her gün hastanede olanları görmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ve biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Haklıydı; bazı hastalarımın fiziksel olarak yaşadıkları kadar duygusal olarak da acı vericiydi ve ben sadece hepsini iyileştirmek istiyordum. Ama bu küçük kaçış yüzünden kendimi suçlu hissetmeme izin veremezdim.

Ayrıca beni çok iyi tanımaya başladığı hissinden de kurtulamıyordum.

YİRMİ BİR

Caleb çatalını masanın üzerinde gezdirdi, bir şey düşerse diye diğer elini çatalın altında tuttu ve "Bunu dene" dedi.

Tahtanın kenarına yaslandım, ona olabildiğince yaklaştım ve ağzımı açtım. "Aman Tanrım," diye inledim tuzlu kuzu dilime değdiği anda, tadı yavaşça çözülüyordu.

"*Afiyet* olsun," dedi şef yanımızda kurulmuş olan pişirme istasyonundan. "Size getirebileceğimiz bir şey varsa personelime haber verin."

Caleb ve ben ona teşekkür ettik ve birdenbire, Boston'un bir saat dışındaki Portsmouth, New Hampshire'da, akşam için kiraladığı restoranın yemek salonunda yalnız kaldık. İlk yemeğimiz sırasında şefin Caleb'in müşterisi olduğunu, bu akşamki menünün iki adamın birlikte çalıştığı bir şey olduğunu öğrenmiştim. Caleb tüm mekânın bize ait olmasını istemişti, böylece şef masamıza kurulabilecek ve biz de onu yemek yaparken izleyebilecektik.

Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir deneyim.

Şefin mor patatesler ve limon kabuğu rendesi serpilmiş yeşillik-keman başı karışımıyla hazırladığı mezgit balığından bir ısırık aldım. "Bütün yemek boyunca sızlanırsam lütfen beni affedin. Olağanüstü."

Caleb çatalını bıraktı ve şarap kadehini kaldırarak küçük masanın diğer tarafından beni izledi. "Seni gülümsetmekten başka bir şey istemiyorum."

"Beni beri yaptığım tek şey bu."

Bir yudum almadan önce birkaç kez yüzümü inceledi. "Ve bunu izlemek çok güzeldi."

Yanaklarımdan ateş fışkırdı; mum ışığının altında bunu görebileceğinden emindim. Balıktan bir ısırık daha alarak bunu gizlemeye çalıştım.

"Bana kendinden biraz daha bahset Whitney."

Yutkundum ve kucağımdaki peçeteye ağzımı sildim. "Stowe, Vermont'luyum, ailem ve kardeşlerim hâlâ orada yaşıyor. BU'ya gittim ve ilk yılımda Emily ile aynı odada kaldım ve o zamandan beri birlikte yaşıyoruz. Mezun olur olmaz Mass General'da çalışmaya başladım ve hiç ayrılmadım."

"Sen en büyük çocuksun."

Başımı salladım. "İyi tahmin."

"Bu bir tahmin değildi. En küçük ve ortanca çocuklar hemşirelik yapmaz; en büyükleri yapar çünkü her zaman diğerlerine bakmak zorundadırlar."

Göğsüm sıkıştı ve tabağıma baktım. "Evet, kesinlikle bunu çok yaptım."

"Neden ortopedi/nöroloji?"

Emily'ye birliğimi sormuştu, böylece yiyecekleri nereye göndereceğini biliyordu, ama bu gece ondan bu soruyu hiç beklemiyordum.

Başka bir sürpriz.

Ama iyi bir tane değil.

"On altıncı doğum günümden bir ay önce kardeşim David'i kaybettim; trajik bir şekilde tanık olduğum bir kazada boynundan aşağısı felç olmuştu. Onun yaralanması hemşireliğe ilham verdi ve beni bu uzmanlığa yönlendirdi."

Ve yıllar süren suçluluk duygusu beni boğmaya devam etti. Şarabıma uzandım ve onu sıkıca tuttum.

"Üzgünüm, Whitney."

Elimi havada salladım ve yoluna devam etmesini umarak onu savdım.

"Ailen biri?"

İşte bu, gözyaşı dökmeden tartışabileceğim bir konuydu.

"Onların resmi bir elma püresi kavanozunun ön yüzüne ait." Güldü.

"Babam yatar koltukta, ayaklarının dibinde sarı labradorları, annem kanepenin köşesine kıvrılmış örgü örüyor. Aralarındaki masada çay, örtülerin üzerinde dinleniyor. Hayal edebileceğiniz her şey Vermont'ta var."

"Şu anda o sahneyi hayal ediyorum."

"Annen ve baban nasıl insanlar? Ve kardeşlerin?"

Bir patatesi kestikten sonra bıçağını bıraktı ve çiğnemeyi bitirdi. "Ben tek çocuğum. Aileme gelince, onlar daha çok *Forbes*'un kapağı gibiler. Zamanın yüzde birinde sevecen, geri kalanında tamamen iş. Birlikte çalışıyoruz; biz ortağız."

Gözlerine bir sertlik yerleşti, henüz görmediğim bir yönü. "Belli ki seni iyi yetiştirmişler ve sana akıl hocalığı yapmışlar.

Yaptığınız işte son derece başarılısınız." "Bu bir tahmin mi?"

Başımı salladım ve tekrar masaya yaslandım. "İçimden bir ses senin babanın sana aldığı spor arabayı kullanmaktan gurur duymayacak biri olduğunu söylüyor. Faizini ödemek istemeyeceğin için peşin alabileceğin zamana kadar beklersin."

Bu sefer daha da sert güldü. "Devam et. Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Bence işiniz dayanılmaz derecede stresli olabiliyor ve adrenalin sizin uyuşturucunuz. Artık birazcık yeterli gelmiyor, bu yüzden bu yoğunluğu artıracak yeni maceralar aramaya devam ediyorsunuz."

Instagram hesabı herkese açıktı ve bu öğleden sonra, dağ bisikleti, yürüyüş, kar motosikleti ve beyaz su raftingini gösteren akışında gezindim. Yıllar ilerledikçe arazi daha zorlu hale geliyor gibiydi.

", Dr. Phil. Bana şunu söyleyin: Ben neden evli değilim?" Birkaç saniye sessiz kaldım, gözlerini izledim.

Sayfasının hiçbir yerinde tek bir kadın fotoğrafı yoktu. Tabii onları silmediyse, ama bunu yaparak zamanını boşa harcayacağını sanmıyordum. İşler ciddileşmedikçe fotoğraf paylaşmıyordu ve bana henüz o seviyeye ulaşmadığını söylüyordu.

"Çok arzuladın ama hiç sevmedin." Bir içki aldım. "Tahminimce, bazı eğlenceli olanlar oldu. Sadece seni sen olduğun için kabul etmediler." Bakışları ısınınca durakladım. "Nasıldım?"

"Hiç psikolojiye girmeyi düşündün mü?"

Gülme sırası bendeydi. "Ben sadece gözlemciyim ve yaşamak için dinliyorum. Sarhoşken gerçeklerin ortaya çıktığını söylerler; aynı şey acı çekerken de geçerlidir. İnsanlar son derece savunmasız hale geliyor; hastalarımın benimle paylaştıkları şeyler, yeniden işaretlenebilir."

Kadehini bitirdi, ateş yüzünde parlıyordu. "Senin kadar çarpıcı biri nasıl olur da evli olmaz?"

"Bir denemek ister misin?"

Sessizliği sanki içime uzanıyormuş gibi hissettirdi. "Düştün ama sadece dizlerinin derisini yüzecek kadar."

Bu ifadenin doğruluğu karşısında ellerim titredi. Geçmişimdeki tek bir erkek bile beni nefessiz bırakmamıştı ve hiçbirisi bir bombalama olayından sonra ihtiyacı olan kurbanlara yardım etmek için sokağa fırlamamı engelleyemezdi.

"Caleb, sen de bu işte o kadar kötü ."

Yemeğine geri döndü ve "Normalde çalışma programınız nasıl?" diye sordu.

"Haftada üç gün, on iki saatlik vardiyalar. Genellikle sonuç odaklılar; bazen de değiller. Çoğu hafta bir vardiya fazla mesai yapıyorum."

"Dört gün izin size çok fazla esneklik sağlıyor."

Omuz silktim, hiç bu şekilde düşünmemiştim, özellikle her zaman fazladan mesai yaptığım zamanlarda. Ve her hafta yaptığım toplam iş o kadar yorucuydu ki, sürekli hayata yetişmeye çalışıyordum. "Sanırım öyle."

"İzinli olduğunuzda seyahat ediyor musunuz?"

İçimi çektim. "Bu bir rüya olurdu. Her yere gitmek istiyorum ama hiçbir yere gitmedim."

Dirseklerini masanın üzerine koydu. "Bu dört gün boyunca herhangi bir yere gidebilseydiniz, nereye giderdiniz?"

"Araba mesafesinde mi yoksa uçağa atlamak mı?"

"Eğer para bir seçenek değilse."

Kadehin sapını çevirdim, şarap kadehin içinde şırıldıyordu.

"Ya da..." "Sana sürpriz yapmamı mı tercih edersin?" diye devam ederken başımı kaldırdım.

Vücudumda bir ürperti dolaştı, midemde başladı. "Şaşırt beni."

Ve o anda, az önce ne taahhüt fark ettim.

Serin bir bahar gecesi olmasına rağmen, pencereler kapalı bir şekilde Boston'a geri döndük. Caleb'ın eli benimkiyle iç içe geçmiş, din-

Eyaletler arası yola çıkınca kucağıma oturdu.

Geçen her kilometrede, sadece bir hafta önceki hayatımı düşündüm; Emily ve ben bir akşam yemeği için evimizin yanındaki bakkaldan bir sandviç ve bir bardak çorbayı paylaşmıştık. Bu gece normalden daha uzak olamazdı.

Her şey değişiyordu ve buna hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Binamın önüne geldiğimizde, ön tarafta boş yer yoktu, bu yüzden tekrar çift park etti.

Arabadan inemediği için koltukta ona döndüm, nefis, odunsu kokusunun hafifliği hâlâ havadaydı. "Harika bir gece için teşekkür ederim." Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıp elimi küçücük hissettirince durakladım. "Uzun zamandır geçirdiğim en güzel geceydi."

"En iyisi mi?"

Bunu itiraf etmek neredeyse utanç vericiydi. "Biliyorsun, senin için akşam yemeği çok küçük bir etkinlik ama şehir dışına pek çıkmayan biri için bu bir maceraydı."

"Whitney..." Öne doğru uzanıp yanağıma avuçladı. Sonra ağzı yaklaştı, birkaç santim ötemde durdu. Aramızdaki boşlukta onun tadını alabiliyordum. "Bardan beri bunu yapmak istiyordum."

"Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

Ben daha nefes alamadan dudakları üzerimdeydi. Benimkiler ayrıldığında, dilinin yavaşlığı içeri girdi, tutuşunun baskısı beni açtı. Havasını içime çekiyordum, öpücüğünde kaybolmuştum. Onun varlığında. İçimde dönüp duran hislerde.

Ve tam ateş gerçekten yükselmeye başlamışken durdu, o şehvetli, tatmin edici ağzının içinden bir sırıtiş geçti. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

İş aklımdaki en uzak şeydi, bu yüzden programımı hatırlamam birkaç dakikamı aldı. "Önümüzdeki iki gün izinliyim, sonra üç gün çalışacağım."

"Yarın akşam bir müşterim var. Ertesi akşama ne dersin?"

Sıcaklık yüzümü terk etmekten çok uzaktı.

"Tamam." "Benim evim. Adresi sana mesaj atarım."

"Tekrar teşekkürler Caleb."

Arabadan inerken kızarmış yanaklarıma dokundum, onları serinletmeye çalışarak binaya girdim ve asansöre binerek bizim kata çıktım. İçeri girdiğimde Emily kanepede, tüylü pembe bir bornoz ve ona uygun terliklere sarınmış, elinde birayla oturuyordu.

"Bana her şeyi anlat."

Bacaklarımı göğsüme doğru kıvrarak yanına oturdum. "Uyanık kaldığına inanamıyorum."

"Uyuyacağımı düşündüğüne inanamıyorum." Sehpanın üzerinde bir şişe kırmızı şarap ve doldurup bana uzattığı bir bardak vardı. "Şu anki bakılırsa, neredeyse kafanı arabasının tavanına vurduğunu düşüneceğim. Ama ben daha iyisini biliyorum..." Bardağını benimkine yaklaştırdı. "Konuşmaya başla, küçük hanım."

YİRMİ İKİ

W Caleb'in binasının lobisine adım attığımda, kapıdaki adam kimliğimin bir kopyasını aldı ve bana asansöre kadar eşlik etti, basılacak tek bir düğme vardı ve o da PH idi. Kapıcı benim için bastı ve o kadar çok kat çıktım ki kulaklarım patladı. Kapı nihayet açıldığında, kendi asansörümünden indiğimde olduğu gibi bir koridorda olmadığımı anlamam bir anımı aldı. Burası beni domates sosu kokusuyla birlikte hafif bir müziğin karşıladığı bir fuayeydi.

İşte o anda Caleb'in dairesinin içinde olduğumu anladım. Düşük tempolu küresel funk onun seçtiği müzikti ve cennet kokusu mutfağında ne hazırlanıyorsa ondan geliyordu.

"Hey," dedi içeri girerken, omzuna bir bulaşık havlusu atmış, sanki yanında getiriyormuş gibi yemek kokusu giderek güçleniyordu.

Bu adamı gündelik kıyafetlerle tanımlayamazdım ama öyle giyinmişti. Bacaklarını saran yıpranmış bir kot pantolon, göğsünün ipuçlarını gösteren düğmesiz bir polo tişört. Kısa sürede onda en sevdiğim görünüm haline geldi.

"Merhaba."

Sırtımın alt kısmından tutarak bedenimi kendisine yaklaştırdı. "Geldiğin için teşekkürler. Harika görünüyorsun." Yüzümü kavrarken ağzı üzerimde gezindi, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce birkaç dakika beni içine aldı. Öpücük sadece onu içime çekmeme yetecek kadar uzun sürdü, odunsu, narenciye kokusu beni sardı.

"Bir şey getirmene gerek yoktu," dedi elimdeki kutuya bakarak.

"Sadece biraz tatlı."

"Pişirdin mi?"

Güldüm, en son ne zaman kurabiye pişirmeye çalıştığımı, fırında olduklarını unuttuğumu ve dumanla dolu bir mutfığa döndüğümü hatırladım. "Bu kesinlikle benim yeteneklerimden biri değil."

Diğer eliyle öne uzandı, şimdi yüzümün iki yanını tutuyordu, dudakları ikinci kez yüzümü ısıttı. "Başka birçok yeteneğin var."

Beni evinin içine kadar götürdü ve koridoru döndüğümde, alan hemen nefesimi kesti.

"Vay canına." Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. "Caleb, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Burası muhteşem bir yer."

Her yerde, neredeyse tüm çevreyi çevreleyen ve muhteşem şehrimizin tüm açılarını yakalayan pencereler vardı. Daire tamamen açıktı, odalar mobilyaların yerleştirilmesiyle bölünmüştü.

"Güneş şuradan doğar" -hiçbiri onunki kadar uzun olmayan çok sayıda yüksek binayla dolu bir noktayı işaret etti- "ve şuradan batar." Bizi çevirdi, karşıdaki manzara da bir o kadar büyüleydi.

"Eviniz muhteşem."

"Teşekkür ederim."

Bizi cama yaklaştırdı, güneş daha yeni alçalmaya başlamıştı, gökyüzünde koyu turuncu ve su rengi ağır girdaplar vardı.

"Buna uyanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gözlerinin beni yuttuğunu hissediyordum ama kendi gözlerimi dışarıdaki manzaradan ayıramıyordum.

"Yarın sabah öğreneceksin."

Sözleri içime işlediğinde, yanaklarım kesinlikle tepkimi ele verdi.

Cevap vermek için ona döndüğümde, beni hemen mutfağa götürdü ve pembe kutuyu elimden alıp tezgâhın üzerine koydu, ipini çözdü ve kapağını kaldırdı.

O kurabiye çeşitlerine bakarken, "Hangi tadı sevdiğini bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Ben de tahmin ettim."

Sırtışı, o ikramların içindeki yapışkan çikolatadan bile daha lezzetliydi. "Peki sen hangisini seçtin?"

"Gökkuşağı çipi değil, mükemmel olmasına rağmen." Güldüm ve göz kırptım. "Ben Oreo'yu tercih ettim."

"Çok iyi yapmışsın." İkili fırının yanına gitti, en uzanmadan önce ellerini eldivenlerle kapattı. "Bakalım senin için ne pişireceğimi seçmekte de aynı başarıyı göstermiş miyim?" Üstü hafifçe kızarmış peynirle dolu kaseyi sacayağının üzerine koydu.

"Bana patlıcanlı parm yapmadığını söyle."

"Sen tavuk yemezsin," dedi bardaki sohbetimizi hatırlayarak. "Muhtemelen en iyi şey bu, ama patlıcan da ikinci sırada geliyor."

Gözlerimi kapattım, şişelemek istediğim bir kokuyu içime çektim. "Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

"bakana kadar bekle."

Her tabağa bir parça koyduktan sonra, onları salata, ekmek ve kadehlerimize doldurduğum açık bir şişe kırmızı şarapla önceden hazırlanmış olan masaya getirdim.

Karşısındaki koltuğa oturdum ve peçetemi kucağıma koydum. "Teşekkür ederim, Caleb." Tabağıma birer tabak daha ekledim ve elimdeki içkiyi kaldırdım. "Hepsi bu kadar."

Daha önce bir erkeğin benim için yapmadığı her şeyi.

"Sanırım buna şerefe dememiz gerekiyor." Şarabını benimkine vurdu. "Ama sizi temin ederim, bu sadece başlangıç."

Sözleri kafamda yankılanırken, içimde bir dalgası oluştu.

Yeterince oyalandıktan sonra çatalımı aldım ve patlıcanın kornesine sapladım. Ağzımı elimin tersiyle sakladım ve inledim, "Tanrım, haklıymışım. Bu her şeyden bile daha fazla."

Gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım. "*Beğenmek* hafif kalır." İki çeri domatesi ve küçük bir salatalık dilimini mızrakladım ve ağzıma attım. "Başka ne pişirebilirsin? Çünkü hemşireliğin yanı sıra yemek yemek en sevdiğim diğer şey."

"Sana ne istersen yaparım."

Bu çok çekici bir ifadeydi ve tehlikeli bir ifadeydi. Erkekler hakkında söyledikleri gibi, kalbime giden yol kesinlikle midemden geçiyordu. Caleb'in yaptığı her şeyin tadı bu kadar lezzetliyse, başım belaya girecekti.

"Yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

Önce bir yudum aldı ve cevap verdi: "Dadım. Sicilyalıydı ve bildiğim her şeyi bana o öğretti."

Patlıcan dilime değdiğinde, ince ekmek tabakasının tadını alabiliyordum ve bir şekilde dış kenarlarını çıtır çıtır, ortasını ise yumuşak yapmıştı. "Bu kadının bir yemek kitabı yazması lazım. O bir dahi."

Bana baktı, eli şarabının üzerindeydi. "Annem dışında bunu yaptığım ilk kadın sensin."

Onun itirafı göğsümde kaynadı. "İlk mi?"

"Arkadaşlar, meslektaşlar, hepsi yemeğimin tadına baktı. Ama daha önce hiç bir kadını evime davet edip ona yemek pişirmemiş ve bu masada yemek yememiştim. Aslında buraya gelen ilk kadın sizsiniz."

Caleb'in birçok katmanını varmış gibi görünüyordu. Birini barın dışında sokağa girmemi engellediğinde, diğerini iş hakkında konuştuğunda ve beni her öptüğünde o vahşi bakışıyla görmüştüm.

şimdi, bu.

Kendimi destekleyerek parmaklarımı bardağın sapına doladım. "Beni neden içeri aldın?"

"Kararlarınızı igdlerinize göre veriyorsunuz ve ben de insanlar hakkında bazı hisler ediniyorum. Çok güzel olmanın yanı sıra, sende son derece ilgi çekici bir şey var Whitney." Göz kapakları kısıldı ve sonra sandalyesinden kalktı. masaya bıraktıktan sonra bana doğru uzandı. "Buraya gel."

Ellerimiz birleştiğinde beni uzun camlardan birine götürdü ve arkamda durdu. Havanın soğukluğu pencereden içeri sızıyor, güneş son dalışını yaparken manzara kararıyordu.

"Copley Meydanı," diye fısıldadı, kolu omzumdan geçerek uzağı işaret etti.

Bombalamanın gerçekleştiği yer. İkimizin de unutamayacağı bir anı.

Ama buradan, bulutların ortası gibi hissettiğim yerden, çığlıkları ya da haykırışları duyamıyordum. Geride bırakılan hasarı göremiyordum.

Tek görebildiğim umuttu.

Belimi tutuyordu, yüzü boynuma yakındı, nefesi tenimde geziniyordu. "Whitney, her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum."

İçimden bir ürperti geçti ve nedeninden emin değildim.

"Ve o gün beni sana getirdi." Bana döndü, eli yüzüme doğru yükseldi ve beni asla hareket etmek istemeyeceğim bir şekilde kavradı. "Sen benim hayatıma girdin ve gitmene izin vermeye hiç niyetim yok."

Sırtımı cama dayayarak, bacaklarım belini çevreleyene kadar beni kaldırdı.

Omuzlarına tutundum ve "Ben de öyle" diye fısıldadım.

Dili dilime değdiği anda göğsümde bir patlama oldu ve vücuduma yayıldı. Nefeslerinin her birini yüzümde hissettim, yuttum ve onu olabildiğince içime çektim. Bardak ağırlığımı taşıırken, parmakları boynuma indi, ağzı sanki bizi hayatta tutan tek şey öpüşmemizmiş gibi beni yiyordu.

"Caleb," diye inleyerek bacaklarımı onun etrafında sıktım, meme uçlarıma gitti ve sütyenimin üzerinden uçlarını okşadı.

"Siktir..." Kıcıma doğru eğildi ve sıkmaya başladı. "Çok iyi hissediyorsun." Dudakları boynumda, saçlarım buz gibi cama sürtünürken ekledi, "Ama daha fazlasına ihtiyacım var ve seni tatmak için bir saniye daha bekleyemem."

Benden çıkan ses ihtiyacı olan cevaptı ve aniden beni geniş, açık alandan geçirip büyük bir yatak odasına açılan küçük bir koridora taşıdı. Beni yatağın kenarına yatırdı, ben kotunun düğmesiyle üstümü başımın üzerine kaldırdı.

"Tanrım, Whitney." Sütyenimin içinde otururken bana baktı. "Harikası."

Bu iltifat içimde başka bir sıcaklık dalgasına neden oldu ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmaya başladım, ortaya çıkan her bir parçasını taradım. Kaslar ve sıkı bir cilt, onu en erkeksi adam yapan her yerdeki saçlar.

"Bana öyle bakmayı asla bırakma," dedi.

Yapamayacağımı biliyordum; vücudu her gün gördüğüm bir şey değildi, kendine bakma şekliyle değil.

Ben daha nefes alamadan, üzerimdekilerin geri kalanını çekiştirerek çıkardı ve beni çıtırılçılak bıraktı.

Yavaşça göbeğimi sıyırdı ve arkasında tüylerim diken diken . "Becer beni." Her iki göğsümün üst kısmını öptü. "Bu vücudun kıyafetlerinin altında saklandığını bilmediğim iyi oldu, yoksa patlıcan şimdiye kadar yanmış olurdu." Meme ucumu ağzına aldı. "."

"Oh Tanrım."

Bacaklarım açıldı ve aralarına girdi, dili meme ucumun tepesinde gezindi, dişlerinin sert kıştırması bana vücudumun kontrolünün tamamen onda olduğunu hatırlattı. Diğer tarafa geçti ve içimde patlayan hisleri içime çekerken başım yatağa yaslandı.

Tekrar aşağı kaydı ve göbeğimin altını öptü. "Sana dilimde ihtiyacım var." Ağzı klitorisimin üst kısmını hedef aldı, boydan boya ve aşağı yaladı. "Mükemmellik," diye tısladı, vahşi tarafı şimdi beni tahrik ediyordu.

"Oh, yesss," diye iç geçirdim, baskı beni yepyeni bir yere getirdi, ağzının etrafında inşa edilen bir yere.

Meme ucumu yuvarladı, diğer eli iki parmağı içime girene kadar ıslaklığında gezindi.

Altımdaki battaniyeyi sıktım, başım yatağa gömüldü, orgazm içimden geçerken "Caleb" diye bağırdım, her zevk dalgasında beni yalayarak tutsak etti.

Komodinden prezervatif almak için üzerime uzandığında hâlâ titriyordum, bacaklarımı sarmadan önce prezervatifi taktı.

beline. Ucu girişimi okşadı, kalçalarım onu karşılamak için kaydı.

Yavaşça ilerledi, boyutuna yayılmama izin verdi ve tamamen içime girdiğinde dudakları boğazıma bastırdı, yüzümü sabit tutarken ağızıma kadar öptü. "İnanılmaz hissediyorsun," diye nefes aldı. "Ve çok ıslaksın... ama daha ne kadar nazik olabileceğimi bilmiyorum."

Elimi saçlarında gezdirdim, ağır bir güçle kavradım. "Olmana ihtiyacım yok."

"Becer beni," diye inledi. Dizlerinin üzerine çöktü, kıcıımı yataktan kaldırdı ama beni etrafına sardı ve içime daldı. "Çok daracıksın."

Beni tutuş şekli de öyleydi, kavrayışı vücudumun etrafında hareket ediyor, yerimizi ayarlarken her zaman bana zevk verecek bir nokta arıyordu. Meme uçlarımı sıkıyor, klitorisimi okşuyor, bir yandan da içime giriyor, her hamlesi inlememe neden oluyordu. Ve tam tekrar boşalmak üzereyken, sırtımı yataktan çekti ve otururken beni etrafına doladı.

Birdenbire tüm kontrol bende oldu. "Seni izlemek istiyorum."

Bakışlarında çok yoğun bir açlık vardı. Onun elleri tarafından tahrip edilmeyi bekliyordum ve edildim de. Yaptığım her dalışta, ucundan tabanına doğru zıplarken, sertliğini ve dolgunluğunu hissederken, parmakları üzerimde geziniyordu.

Hızım arttıkça "Whitney," diye nefes aldı. "İnanılmazsın amına koyayım." Bir meme ucunu ağızına aldı, ucunu ısırđı, içime yepyeni bir his gönderdi.

Her dalıştan sonra dili bir dönüş yapıyor, parmakları klitorisime odaklanıyordu.

"Aman Tanrım." Titriyordum, o kadar çok hisle doluydum ki hepsinin geldiğini anlayamıyordum. Ama aletinin üzerine oturduğumda, o yapının, karıncalanmanın, her yerimi tamamen tüketmesinin geri dönüşünü hissettim. "Caleb ..."

Dudakları benimkilere değene kadar yukarıya doğru sürüklendi. "Gelmeni istiyorum." Saçlarımı kavradı. "Ve boşaldığında adımı haykırmanı istiyorum."

Tırnaklarımı omuzlarına batırıyor, sırtım kamburlaşıyor, kalçalarımın her sallanışı kıvılcımların artmasına neden oluyordu. Tam kıvılcımlar midemde patlayacakken, parmaklarıyla meme ucuma bastırdı, diğer eli klitorisimdeydi. Bu kombinasyon onun adının ağzımdan çıkmasına neden oldu.

"Evet Whitney, aynen böyle."

Hareketlerin kontrolünü ele geçirdi, hızı benimkinden daha fazlaydı ve ben tutunmak için elimden geleni yaptım.

"Lanet olsun," diye kükredi ağzıma karşı, "Boşalacağım amina koyayım."

Onunla birlikte boşalırken, onu içimde sıkarken, her seferinde içime girdiğini hissederken, her bir hamle kalçalarımı zıplattı. Hızlı, derin ve sert hareketlerdi, ta vücutlarımız sonunda durulana, nefes alışverişlerimiz ve beni ilk seferimizmiş gibi nazıkçe öpene kadar.

"İnanılmazsın," dedi.

Hâlâ içimdeydi, burunlarımız birbirine değiyordu, ellerim boynunun altını kavırıyordu.

"Bir fikrim var" diyene kadar birbirimizin sıcaklığını hissederek birkaç dakika sessiz kaldık.

Gözlerinin içine bakmak için yüzümü geri çektim.

"Kurabiyeleri yukarı çıkarmaya ne dersiniz?"

"Başka bir katınız daha mı var?" Merdiven görmediğim için sordum. Başıyla onayladı. "Çatıda, jakuzi yaptığım yerde."

"Lütfen beni oraya götür. Hemen şimdi."

Güldü. "Ve seni o suya soktuğumda, bunu tekrar yapacağım." Ağzı kulağına gitti. "Ama bu sefer daha yavaş yapacağım."

YİRMİ ÜÇ

W Gözlerim yarı açıkken çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve delik için düğmenin etrafını yokladım, birini kaydırırken esnedim

kilidin içine. Vücudumdaki her kas yatağım için çığlık atıyordu; ayaklarımın üzerinde geçirdiğim saatlerden ve biriminin koridorlarında koşturduğum onca zamandan dolayı ayak parmaklarım bile terliklerimin içinde ağrıyordu.

"Yemek ocağın üstünde," dedi Emily içeri girdiğimde, sesi oturma odasından geliyordu. "Soğuk bira buzdolabında."

"Yemek mi yaptın?" Cevap vermesini beklemeden ekledim: "Seni seviyorum."

Çantamı bar taburelerinden birinin üzerine bıraktım ve folyoya sarılmış tabağı buldum. Tabağı kollarıma aldım, bir bira ve bir çatal kaptım ve kanepede ona katıldım.

Televizyonun sesini kısıtı. "İş nasıldı? Bir ay boyunca uyuyabilecek gibi görünüyorsun, bu yüzden bir rock yıldızı günü olduğunu varsayıyorum."

Sweatshirt'ümü minderlerden birine attım ve ayakkabılarımı tekmeleyerek biranın yarısını içtim. "Tahmin bile edemezsin... On iki saat önce açtığım granola barı bile bitiremedim."

"Tanrım, açlıktan ölüyor olmalısın."

"Ben bunu aştım." Folyoyu yırttım ve bir dilim sarımsaklı ekmekle birlikte bir yığın spagetti ve köfte ile karşılaştım. "Seni tekrar seviyorum," diye inledim bir ısırik alarak, "ve beni asla aç bırakmadığın için tekrar."

Kanepenin üzerinde duran tüylü battaniyeyi açtı ve kucağına yaydı. "İşten eve doğru yürüyordum ve en sevdiğimiz pastanenin önünden geçiyordum. Vitrindeki pasta benimle konuşmaya başladı.

-Bilirsin, yaramaz şeyler fısıldamak." Bana kocaman bir gülümseme verdi. "İşin bittiğinde tatlı var."

"Ve bir kez daha," diye homurdandım, ağzım bir köfte ile doluydu. "Bu gerçekten çok lezzetli." Sarımsaklı ekmeğin bir köşesini içime çektim. "Mmm, bu da öyle." Yutkundum. "Günün nasıl geçti?"

"Bilirsiniz, otuz kişilik bir sınıfa ABD Anayasası'nı öğretmek, kulağa geldiği kadar kuru ve acı verici." Birasını içti. "Bir öğrenciyi sırasının üzerinde salyasını akıtırken yakaladım. Gerçek bir su birikintisi ve her şey."

Kıkırdadım. "Neden uyuyacaklarını hayal bile edemiyorum; tarih çok eğlenceli bir şenlik."

"Ama onlara şarkı bile söyledim." Şişeyi mikrofon olarak kullandı ve aniden James Madison'ı yorumlamaya başladı.

Gülmeden duramadım. "Sahip olduğum tüm öğretmenlerden çok daha havalısın."

"Birinin böyle düşünmesine sevindim." Bacaklarını altına sıkıştırdı ve battaniyeyi düzeltti. "Yorucu bir dönemi geride bıraktın. Dört günlük izninde ne yapacaksın?"

Makarnayı çatalımın etrafında döndürdüm. "Uyu, umarım Caleb'ı görürsün ve daha fazla uyu."

"Bugün ondan haber aldınız mı?"

"Bu öğleden sonra toplantılar arasındayken birkaç mesaj attı sadece." Önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim. "O zamandan beri bir şey yok."

Sessizdi, ben de bir lokma daha yedikten sonra ona baktım ve battaniyeyi burnundan yukarı çekerek yüzünün neredeyse tamamını örttüğünü gördüm. Onu çok iyi tanıyordum; bir şeyler saklıyordu.

"Dökül bakalım, kardeşim."

"Sen neden ?"

"Emily Miles, bana söylemediğin şey ne?"

Yüzünü yukarı kaldırdı ve bana şeytani bir sırıtış gösterdi. "Git odana bak."

ne olabileceğini düşünmeye çalıştım. "Neden?"

"Dedektifçilik oynamayı bırak ve bana güven."

Kalan son enerjimi kullanarak kendimi kanepeden kaldırdım ve odama koştum, içeri girerken ışığı açtım. Yatağımın üzerinde, önünde adımın yazılı olduğu küçük bir kart ve en az iki düzine uzun saplı kırmızı gül vardı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Parmaklarım göğsüme gitti ve patlayacakmış gibi hissedenden kalbimi tuttu. Boşta kalan elimle çiçekleri aldım; yumuşak, kadifemsi yapraklarını burnuma bastırırken içinde bulundukları plastik kılıf kırıştı.

"Rüya gibi, değil mi?" Emily kapı aralığından seslendi.

Koku içinde kaybolmuştum; vardiyam boyunca neredeyse içinde yıkandığım antibakteriyel jeli ve her yerime sinen hastane kokusunu bastıran bir aroma.

Arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. "Çok güzeller." Bir nefes daha çektim ve yüzümü güzelliklerine gömdüm. "Teslim edildiler mi?"

Karta doğru başını salladı. "Aç şunu, aptal."

Ciğerlerimi son bir kez doldurdum ve zarfın kapağını açmak için çiçekleri yere bıraktım. Kalın lacivert zarfın ön yüzünde Caleb'in baş harfleri kabartılmıştı. İnce, tamamı büyük harfler zarfın içindeki beyaz alanı dolduruyordu.

WHITNEY,
SENI ŞEHİRDEN ÇIKARMANIN ZAMANI GELDİ. NEW HAMPSHIRE YETERİNCE UZAK
DEĞİLDİ.

BAVULUNU HAZIRLA VE SICAĞA GÖRE GIYIN.
YARIN SABAH SEKİZDE GÖRÜŞÜRÜZ. TATLI
RÜYALAR,
CALEB

NOT: TAHMINİMCE GÜLLER EN SEVDİĞİN ÇİÇEK DEĞİL AMA
BUNLARI GÖRDÜM, YAPRAKLARIN ŞEKLİ BANA DUDAKLARINIZI HATIRLATTI VE
YUMUŞAKLIĞI TIPKI TENİNİZ GIBI HİSSETTİRDİ. BU YÜZDEN SATIN ALMAK
ZORUNDAYDIM.
ONLAR.

"Sizi bilmem ama ben o adamla evlenmeye hazırım," dedi Emi- ly.
Başımı kaldırdım, gözlerimin açıldığını ve başımın hayretle sallandığını hissettim. "Düşünceliliği karşısında şaşkına döndüm."

Biramı bana uzattı; elinde tuttuğunu fark etmemiştim. "Görüyorsun ya Whit, işte bu yüzden senin için deli oluyor." Atkuyruğumu tuttu ve parmağının etrafında döndürdü. "Caleb'in geçmişte çıktığı kadınların, adamın zengin olduğu göz önüne alındığında, her türlü süslü şeyi beklediğini hayal edebiliyorum. Kırmızı botlu ayakkabılar ve her yerine LV dikilmiş ayakkabılar gibi. Öte yandan sen, çiçekler ve patlıcanlı parm için ölürsün. İnan bana bebeğim, senin alçakgönüllülüğün onu şaşkına çeviriyor." Saçıma bakarken eli hareketsiz kaldı. "Eğer seni şu anda kuru şampuanın üçüncü gününde görseydi, saçların

septik, muhtemelen sizi ait olduğunuz yere, duşa atmak yerine ayaklarınızı yerden keserdi."

"Dur. Çok yorgunum ve bu noktada gözyaşlarım çok kolay akacak." Birayı yolumdan çekerek kollarımı Emily'ye doladım ve ona olabildiğince sıkı sarıldım. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın." Beni aynı sertlikte sıktı. "şimdi rüya gibi adama mesaj at ve ona sabah hazır olacağını söyle, böylece söz verdiğim gibi teslim ettiğimi bilsin." Yüzüme bakmak için arkasına yaslandı. "O kartı amamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Özellikle de bana ne planladığını söylemediği için, malları dkeceğimden korktuğu için."

"Benden sır saklayamayabilirsin ama güzel bir sürprizi asla mahvetmezsin."

enesinde dişlerini gıcırdatıyormuş gibi bir hareket vardı ve güldüğünde bu hareket kayboldu. "Oh, kızım, bunu doğru anladın." Kapıma doğru yürüdü, çerçeveye yapıştı. "Bu sefer içimde gerçekten iyi bir his var."

Göğsüm sıkıştı. "Bunu daha önce hiç sylememiştin."

Sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı - Emily'nin nadiren yaptığı bir şeydi bu. "Siz ikiniz oldukça benzersiz koşullar altında tanıştınız ve sonra tüm şehrimiz trajik bir şekilde ters köşeye yatırıldı. Eğer bu kader en iyi renklerini göstermek değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Haksız değilsin."

"Ben asla değilim." Göz kırptı ve saatine baktı. "*Ev Kadınları*'nın bir bölümü ve bir dilim pasta adımı haykırıyor. Üstünü değiştirip duş aldıktan sonra benimle dışarıda buluşur musun?"

Gülümsedim ve fısıldadım, "Birazdan görüşürüz."

O gittiğinde telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. Bir mesaj çok kişiliksizdi. Caleb'in sesimi duyması ve hediyeleri için ne kadar minnettar olduğumu bilmesi gerekiyordu. Con- tacts'ımda onun adını buldum ve cevap vermeden önce iki kez çaldı.

"Merhaba, güzelim."

Sözleri boynumdan karnıma doğru süzüldü ve göğsüme kadar yükseldi. "Sanki her konuştuğumuzda, benim için yaptığın harika bir şey için sana teşekkür ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunu hak ediyorsun."

Yatağıma oturdum, çiçekleri kollarımın arasına aldım ve ipeksi yapraklarını okşadım. "Caleb, güller kesinlikle enfes ve kartın da..." Bir nefes aldım ve kalbimin durulmasını bekledim. "Aklım başımdan gitti. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Saat sekizde binanın önünde olacağınızı söyleyin."

Onun sıcağa uygun giyinme isteğini düşünürken, gözlerim bir anlığına kapandı. Güneşi tenimde hissedebiliyordum, bu soğuk ve duygusal olarak ağır baharı kurutuyordu.

"Tabii ki orada olacağım."

"Beni çok mutlu bir adam yaptınız."

Ağzını, o derin okyanus mavisi gözlerindeki açlığı düşündükçe yüzüm kızardı. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Kıkırdadı, sesi biraz sert ve çok erkeksiydi. Göz kapaklarımı tekrar kapattım ve sesi içime çektim.

"Bolca getirin. Yarın görüşürüz Whitney." Gülümsedim.

"Sabırsızlanıyorum."

YİRMİ DÖRT

"W "Cipin arka koltuğundan soluk soluğa seslendim, çünkü gizli bir sokağın sonunda yer alan devasa bir evin önünde durmuştuk. yemyeşil, tropik palmiye ağaçlarıyla çevrili bir araba yolu. "Burası cennet."

Caleb'ın kolu omuzlarıma dolanmış, dudakları yanağıma yapışmıştı. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Ama Flor- ida güneşi ve Tampa'ya inen uçaktaki birinci sınıf koltuklar gibi daha önce hiç deneyimlemediğim şeyleri görmüştüm. Ayrıca buranın bir önemi olması gerektiğini de biliyordum, yoksa ilk seyahatimizde beni buraya getirmezdi. Bu nedenle detaylara özellikle dikkat ettim - evin Akdeniz tarzı, kapıyı çerçeveleyen pişmiş toprak sütunlar. Güneş ışığının kiremitli çatı ve beyaz sıva üzerinde İtalya'da gördüğüm resimlere benzer şekilde parlaması.

Cip park ettikten sonra şoför kapımızı açtı ve biz de dışarı çıktık. Caleb beni ön merdivenlerden yukarı çıkardı, cebinden bir anahtar çıkardı ve bizi içeri götürdü. Dışarısı o kadar sıcaktı ki, içeri adımımızı attığımız anda klima bir dondurucu gibi hissettirdi. Gözlerim doğruca tavana dikildi ve yüksekliği beni şaşırttı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım biraz daha içeri girdiğimde, evin arka tarafını boydan boya kaplayan, tavana kadar uzanan ve şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz okyanus manzarasını gösteren camı buldum.

Alanın geri kalanını hızlıca taradım, Boston'daki apartman dairesi gibi tamamen açıktı, cam duvarlar sonuca varmama yardımcı olan bir başka işaretti.

Ona doğru döndüm, gözleri çoktan üzerimdeydi. "Bu senin, değil mi?"

Başını salladı. "Ben çocukken büyükannem ve büyükbabam bu kasabada yaşırdı ve onlar vefat etmeden önce yılda birkaç kez ziyaret ederdik. Tampa ile ilgili bir şey bana her zaman çok rahat hissettirdi ve bombalamadan bir gün sonra bu evi internette gördüğümde satın aldım. Dün kapattım ve satın alma işleminden haberdar olan ilk kişi sizsiniz."

O kadar sessiz nefes verdim ki beni duyamayacağından ama vücudumda olup bitenleri sakinleştirmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Yanağımı tuttu, başparmağı dudaklarıma yaklaştı. "Whitney, benim bambaşka bir yönümü görmek üzeresin."

Kendisinin bile farkında olmadığından emin olduğum birçok katmanını hesaba katmıyordu ama yine de "Bu neyi gerektiriyor?" diye sordum.

"Adrenalin." Bir öpücük için beni içine çekti, ağzının sıcaklığı dışarısı kadar buharlıydı. "Sürprizlerime verdiğin tepkilere bayılıyorum. Şimdi maceranın yüzünde nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

Şoför çantalarımızı getirdikten sonra Caleb bahşiş vermek için bir dakikalığına yanımdan ayrıldı ve yalnız kaldığımızda elimden tutup beni sürgülü kapıya ve verandaya götürdü. Birkaç oturma alanı ve büyük bir ateş çukurunun yanı sıra okyanus kenarına kadar uzanan bir sonsuzluk havuzu vardı. Oradan bir rıhtım

büyük siyah bir tekne bağlıydı. Sadece rengi bile Caleb'a ait olduğunu düşünmeme neden oldu çünkü Boston'daki evinin tamamı aynı tonda dekore edilmişti.

"Florida sana çok yakışıyor," dedi.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda yanaklarımda bir kızarıklık belirdi ve bu kesinlikle sıcaktan değildi. "Tüm bunların senin olduğuna inanamıyorum. Sanki kendi adamızdaymışız gibi hissediyorum."

Yüzümü çevreledi, dudakları üzerimde geziniyordu. "Sana dünyayı göstereceğim, buradan bile daha güzel yerleri." Beni öptüğünde, hareketlerinde bir baskınlık vardı, beni daha da yakına sürükleyen bir yoğunluk. "Ve her seferinde gülümsemeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Caleb, bu gülümsemenin Florida ile hiçbir ilgisi yok. Hepsi senin yüzünden, bana hissettirdiğin mutluluk yüzünden."

Ellerini kıçıma kadar indirdi ve sanki ağırlıksızmışım gibi beni havaya kaldırarak bacaklarımı beline doladı. "Hadi sana bir mayo giydirelim. Bu solgun New England tenini bronzlaştırmanın zamanı geldi."

Güldüm, kollarımı omuzlarında dolaştırdım ve beni içeri taşıırken onu öptüm, ağzını ağzımda hissetmeden bir saniye daha duramadım.

Karartılmış orfoz dilime çarptığında "Bu gerçek dışı" diye inledim. Çatalımı kremalı risottoya batırdım ve onu da ekledim. "Ve her ısırıkta daha da güzelleşiyor."

Caleb beni izlerken, "Florida'da olağanüstü balıklar var," dedi.

Bu bizim buradaki ikinci akşamımızdı ve dün gece en sevdiği restoranda yemek yedikten sonra, bizim için yemek yapması için özel bir şef tutmuştu

Bu gece, verandasında yemeğin tadını çıkarıyordu. Batmakta olan güneş okyanusun üzerinde dans ediyor, rengi gökyüzünün parlaklığını yansıtıyordu. Bulutlar, eflatun, sonbahar turuncusu ve fosforlu sarı ile karışık bebek pembesi bir fonda ince fısıltılardı. Her lokmadan sonra kendimi yukarı bakarken buldum, her seferinde yeni bir şey görüyordum.

"Sen güneşte yaşamak için yaratılmışsın," dedi Caleb, şarabını tutarken, o yakışıklı yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı.

Nem çok kuvvetliydi. Bununla savaşmak yerine, duştan sonra saçlarımın kurumasına izin vermiştim; her zaman düzleştirdiğim doğal buklelerim sırtımda dalgalar halinde uzanıyordu. Maksi elbisem öğleden sonra deniz paraşütüyle açıldığımız için kazandığım bronzluk çizgilerini gösteriyordu, yanaklarım o kadar güneşten öpülmüştü ki yüzüme biraz rimel ve parlatıcıdan fazlasını sürmemiştim.

"Çok seviyorum," diye cevap verdim, "ve her zaman sıcak bir yerde yaşamak harika olurdu, ama bir şeyi itiraf etmeliyim..." Devam etmeden önce ağzımın kenarlarını sildim, "Büyürken Vermont'ta kalmayı hiç istemedim ve ne zaman eve ziyarete gitsem, arka planda gürültü olmadığı sürece uyuyamıyorum, apartmanımızdan duyduğum korna ve ambulans sesleri gibi."

"Tampa şehir merkezinde de benzer sesler var."

Başımı salladım. "Dünyayı görmeyi her şeyden çok istiyorum. Her ülkenin tadına bakmak istiyorum. Bu benim tutkum, hayalim. Ama kalbim Boston'a ait; yaşamak istediğim tek yer orası." Her vardiyada koştüğüm koridorları, o korkunç günden sonra hala iyileşmekte olan hastaları düşündüm. "İyileşmesi gereken çok şey var ve benim yardımına ihtiyacı var." Sesim alçaldı. "Hepimizin yardımına ihtiyacı var."

Masanın öbür ucuna uzandı, parmaklarının ağırlığı üzerime indi. "Sana benim diyebildiğim için şanslı bir orospu çocuğuyum."

Bu konuşmayı hiç yapmamıştık ama yapmamıza da gerek yoktu. Bu an Caleb'a aitti, ben de öyle.

"Şanslı olan benim."

Başparmağı avucumun arkasına sürtündü. "O barda gözlerimiz birleştğinde anladım." Bakışları tıpkı o gün olduğu gibi içime doğru uzanıyordu. "Aramızda yıllara dayanan bir geçmiş yok ve birbirimiz hakkında hâlâ öğrenmemiz gereken çok şey var ama *sonsuz*a kadar kelimesi tanıştığımızdan beri aklımdan çıkmıyor."

Duygularım göğsümü dövüyordu. "O gün kaderdi." Bir nefes aldım. "Buna inanıyorum Caleb ve sonsuzluğa da inanıyorum."

Geleceğin neye benzeyeceğini bilmiyordum. Günlerimin çoğu o yorucu hamster çarkını hiçbir yere doğru koşturmakla, düşüp kariyerimde gerçek mutluluğu bulmayı dilemekle, hastanenin her şeyimi emmesiyle geçiyordu. Ama içgüdülerime her şeyden çok güveniyordum; bu nedenle, bu adamın karşımda oturmasının bir nedeni olduğunu biliyordum ve kalbimi Boston'dan başka birine vermenin zamanının geldiğini biliyordum.

Masadan kalkıp yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. Beni kaslı gövdesine doğru çekti, yoğun bir güç bizi bir arada tutuyordu, hiçbir şey istila edemezdi. Dili yavaşça benimkinin üzerinde kayarken, ağzı her hareketimi sahiplenirken içimde karıncalanmalar patlak verdi.

Uzaklaştığında onu hâlâ hissedebiliyordum.

"Hadi gel. Biraz gezelim."

Parmaklarını elime geçirdi ve bizi havuzun etrafından dolaştırıp çimlere indirdi. Tam neden ön tarafa gitmediğimizi soracakken tekmeden bahsettiğini fark ettim. Geldiğimizden beri tekneyi hayranlıkla seyrediyordum. Parlak siyah dış yüzeyi ve beyaz koltukları çok şık ve moderndi, son derece erkeksi ve seksiydi, tıpkı Caleb gibi.

"*Ofis*," diye okudum arka tarafa ulaştığımızda, büyük harflerle yazılmış bir isim.

"Uygun, değil mi? Eğlenceli, yaramaz ve çok yaratıcı." Güldüm. "Detaylandırmalısn; kayboldum."

nce o adım attı, tutmam için elini uzattı ve ben de dikkatlice açık alanı geçip içeri girdim.

"İnsanlar benim işimin bir formülden, bilgisayara rakamlar girmekten ve müşterilerimin paralarının yükselişini ve düşüşünü izlemekten ibaret olduğunu sanıyor. Bunun bir kısmı doğru, ancak servet yönetimi yaratıcılık, cesaret ve çok fazla zgven gerektirir. Kendinize güvenmeyi öğrenmelisiniz, sanki suyun zerindeymişsiniz gibi, en sert rüzgarlarda ve en yüksek denizlerde."

Motoru çalıştırdı ve bir uğultu zemini titretti. Mavi ışıklar içeriye doldurdu ve etrafımızdaki okyanusu aydınlattı.

O direksiyonun arkasına oturdu, ben de onun karşısındaki koltuğu seçtim ve aşağıdan gelen kokuları ve manzaraları içime . Dalgaların içinde olmanın beni gökyüzüne daha yakın hissettiren bir yanı vardı.

Hoparlörlerden müzik çalmaya başladığında ona baktım ve "Bana yaramazlığın nerede olduğunu açıkla" dedim.

Güldü. "Bu bebeğin arkasında yedi yüz elli beygir gücüm var." Arabayı iskeleden uzaklaştırdı, kanal boyunca ilerlerken yavaş gidiyordu.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun ne kadar hızlı gittiğini gördüğünüzde siz de göreceksiniz."

Etrafımızdaki onca güzelliğe rağmen Caleb'e, bizi ynlendirirkenki konsantrasyonuna, esintinin saçlarının arasından akıp yüzünün tüm açılarını ortaya çıkarmasına odaklanmaktan kendimi alamadım.

Gözlerimiz birleştiğinde nefesim kesildi; beni ona bakarken yakalamıştı.

Büyüleyici dudaklarından bir glmsemi geçti ve "Whitney, dayanma zamanı," dedi.

Sol tarafımdaki gidonu kavradım, kolum sandalyenin arkasına dolandı ve sadece bir saniye içinde rüzgarın beni alıp götürdüğünü hissettim.

YİRMİ BEŞ

W Caleb sonunda tekneyi yavaşlattığında, rüzgârın savurmadığı tek bir parçam bile kalmamıştı. Saçlarım çılgına dönmüştü, Kahkahalarım kontrolden çıkmış, gülümsemem kulaklarıma kadar ulaşmıştı. Uçakta olmak dışında, daha önce hiç böyle bir hız hissetmemiştim ve onun adren- aline olan aşkını anlamaya başlıyordum. İster havada, parasailing yaparken; ister arabasında, New Hampshire eyaletler arası yolunda hızla ilerlerken; ister okyanusu aşarken olsun, bu beni eğlenmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yere götürüyordu. Etrafımdaki her şeyin eriyip gittiği bir yere.

O hariç.

Gökyüzü kararmıştı, mavi iç ışıklar uyluğuma uzanan parmaklarının parıltısını gösteriyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Tekneciliğe aşık oldum. Hem de çok."

Güldü. "Benim kızım."

Bizi uzun ağaçlarla çevrili ve küçük bir kum şeridiyle biten bir girintiye doğru götürdü. Kumsala kadar gitmedik, biraz önce durduk. Bir bölmeyi açıp büyük bir çapa çıkararak denize atarken tekne rölantide çalışıyordu.

"Burayı geçen yıl çocuklarla buraya tatile geldiğimizde buldum. Gün batımını izlemek için mükemmel bir yer."

"Kaçırmamız çok kötü oldu."

Yaklaştı, gömleğinin alt kısmını kaldırıp koltuklardan üzerine attı. Parmak arası terliklerini ve şortunu çıkarıp sadece boxer külotunu giydi. "Yüzmek ister misin?"

Kara su son derece korkutucu olsa da, bu teklifi reddetmem mümkün değildi.

"Elbette," diye cevap verdim ve elbisemin ön kısmına baktım, bir şeyi çok çabuk fark ettim. "Bunun altında sütyenim yok."

"Biliyorum." Başparmağı yanağımda gezindi, her hareketinde tüylerim diken diken oldu. "Endişelenmen için bir neden olsaydı seni buraya getirmezdin." Elbiseyi yavaşça başımın üzerinden kaldırıp kendi kıyafetlerinin üzerine atıyordu. "Mmm, külot da yok." Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, "Güven bana, kimse benim olanı görmeyecek" diye ekledi.

Korumacı tavrı bana beni sokağa kaçmaktan alıkoyduğu zamanları hatırlattı, ondan önce hiç yaşamadığım bir şeydi bu. Boxerının yere düşmesini izlediğimde, bu seviyede bir açlık yaşadığımdan da emin değildim.

Teknenin ortasında dururken, "Yüzündeki ifadeyi açıkla," dedi.

Sorusunu gerçekten anlamam bir dakika sürdü. "Geçmişte hep iş bitirici ve bakıcı oldum. Bana ihtiyacın yok ve ben buna alışık değilim."

"Bunu hasta olduğum zamana saklayacağım. Ben korkunç bir hastayım, göreceksin.

-Ve bana bakmaktan nefret edeceksin." Parmaklarını göğsümden aşağı kaydırıp, çarpan kalbimin üzerinde durdu. "Senden istediğim tek şey bu." Baskısı nazikti, her geçişinde içim ürperiyordu. "Bu ilişki senin her sabah işe gelip her gece işten çıkmanla ilgili değil." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Bu bizimle ve birlikte inşa edebileceğimiz şeyle ilgili."

Beni öperken tuzlu havayı içime çektim.

"Bu bizim yeni hayatımız olacak, Whitney." Alt dudağımı sıkıca tutup ağzına çekti, boğazından alçak bir hırıltı geliyordu. "Şimdi, seni suyun içinde tatmak istiyorum."

Beni arkaya doğru götürdü, koltuklardan birini kaldırdı ve bizi motorların bağlı olduğu bir platforma götüren bir geçiş yolu yarattı.

Açık alana oturdum, ayaklarım denizin içinde sallanıyordu. "Burası ne kadar derin?"

"Yaklaşık bir metre." İçeri girdi ve su sadece göğsüne kadar geldi.

Elleri kalçalarımı sardı ve beni içine çekti. Atlantik'ten çok daha sıcaktı. Yine de, bizi tekneden uzağa yüzdürürken, her kulaçta dip daha da derinleşirken alışmaya vaktim olmayan bir ürperti işledi. Birkaç metre uzaklaştığımızda sırt üstü döndü ve yüzmeye başladı. Ben de onu takip ettim, buklelerim sıırılsıklamdı, gökyüzü beni yukarıdan yutuyordu.

Gün batımının çok etkileyici olduğunu düşünmüştüm ama gece gökyüzünde beni ele geçiren bir şey vardı. Yıldızların karanlığın üzerinde süzülüğü, her seferinde düşen dilekler. "Hiçbir şey bu kadar güzel değildir."

"Benim görüşüme sahip değilsin."

Ona baktım, gözleri benim üzerimdeydi. "Whitney, o yıldızlar seninle kıyaslanamaz bile."

"Bana sürekli dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiren bir tarzın var" -bir nefes aldım, göğsüm titriyordu-.

"Bu asla değişmeyecek."

Döndüm ve onun üstüne çıktım, kolları ve bacakları bizi ayakta tutuyordu.

"Tuzun tadı sende çok güzel," dedi beni ağzından yalayarak.

Bizi sığ alana doğru geri götürdü, saçlarım arkamıza sürükleniyor, dudakları boynumda geziniyordu. Artık adım atmak zorunda olmadığı için elleri dolaşabiliyor, sertleşmiş meme uçlarımı okşamak için kalkmadan önce kıcıma kadar uzanabiliyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın içine daldığımız değil, vücuduma dokunma şekliyle ilgisi vardı.

Her santimde nefesim daha da daralıyor, sırtım aniden tekneye yaslanana kadar bizi hareket ettirmeye devam ettikçe seslerim yükseliyordu. Sertliği benimle alay ediyordu ve kendimi onun ucuna sürttüm.

"Prezervatifim var," diye fısıldadı boğazıma. "Cüzdanımda, teknenin arkasında. Bana bir saniye ver-"

"Hayır." Gitmesine engel oldum. "İhtiyacın yok." Başını arkaya yaslayıp yüzüme baktı. "Emin misin?"

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim. Sen de öyle olduğun sürece, kullanman için bir neden göremiyorum."

Yanaklarımı avuçladı, avuçları her gittiğinde onu özleyen bir nokta. "Tanrım, seni yiyip bitirmek istiyorum." Beni kucağına doğru kaldırdı. "Siyah çamurluğu arkanda tut."

Terimi bilmiyordum ama kavrayacak bir şey bulana kadar başımın üstüne uzandım ve iki elimle lastiği sıktım.

Bu yeni yerleştirme ile başparmağı klitorisime gitti, içime daldırırken ileri geri fırçaladı. Ağzından hava tısladı. "Çok sıkısın."

İnledim, dolgunluk çok tatmin ediciydi, her zaman içimdeki o derinliği bulması, tacıyla o noktayı okşaması. "Ahhh." Yavaşça bir an durdu, tekrar içeri girmeden önce ona tekrar alışmama izin verdi. Bu hareketi her tekrarladığında, ben

içimden gelen hafif çığlıklara engel olamadım, bedenim bunu içinde tutamayacak kadar iyi hissediyordu.

Bacaklarımı beline doladığımda onunla buluşabildim, tırnaklarım sert malzemeye batarak beni bırakmasını engelledi. "Daha hızlı," diye yalvardım, hızının beni nereye götürebileceğini biliyordum.

Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdı, zevkle zonklamasına neden oldu, klitorisim ona verdiği baskıdan dolayı titreşiyordu. Vücudum her itişine karşı koyuyordu, beni getirdiği yer çok tanıdık geliyordu.

"Daha sert," diye nefes aldım dudakları dudaklarıma değdiğinde. "Caleb... lütfen."

Başımın arkasını tuttu, onu içime doğru sallamak için kullandı ve ben de homurtularını yutarak onu içten sıktım.

"Ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Cevap veremiyordum; aynı şekilde hissetmeme rağmen kelimelere odaklanamıyordum. Kaybolmuştum. Aletinin üzerinde yaptığım her sıçrama beni geri dönemeyeceğim bir boşluğa gönderiyordu.

"Aman Tanrım," diye kükredim, hisler her yerime yayılmaya başladığında, içimde patladı. "Becer beni."

"Geldiğini hissedebiliyorum." Dudağımı ısırıldı. "Etrafımda daralıyor ve çok ıslak."

Titremeler göbeğimin üzerinde patlıyordu, içinde bulunduğumuz okyanus gibi dalgalar yanlarımı tokatlıyordu, tepe noktası vücudum sonunda aşağı inmeye başlayana kadar beni zincirliyordu.

"Şimdi, bunu tekrar yapmanı istiyorum," diye emretti, hareketleri daha da acımasızlaştı, gücü arttı.

Çok hassastım; kalçalarının her hareketi bedenime kıvılcımlar gönderiyor, teknenin beygir gücü gibi uçuyordu. Hiçbir netlik, bağışlama, zevkte dinlenme yoktu, sadece parmakları klitorisimi tekrar bulduğunda başlayan ani bir geri dönüş vardı.

"Boşaldığımda o gerginliği hissetmek istiyorum," diye homurdandı.

Yukarı doğru eğiliyordu ve ben onunla tam ortada, çekilip tekrar içeri kayabileceği bir yerde buluştum. Çarpıştığımız o noktada, kalçalarımın etrafında döndüm, onun üzerinde sürtünerek zaten inşa edilmekte olan şeye başka bir katman ekledim.

"Whitney," diye nefes aldı. "Bebeğim, evet... aynen ."

Ben de oradaydım, kontrol edebileceğimden daha hızlı tırmanıyor, zirveye doğru koşuyordum.

Birkaç pompa içinde inlemelerime katılmaya başladı.

"Siktir!" bağırdı dudaklarıma karşı, kendini boşalttı.

Serbest bırakma gerçekleşti ve onun üzerinde titriyordum, karıncalanmaların her şoku vücuduma daha da giriyor, sadece su etrafımızda hareket edene kadar pompaladığını hissediyordum.

"*Mmm.*" Beni nazikçe öptü. "Sana doyamıyorum."

Lastiği bıraktım ve nefes nefese kendimi yeniden bulmaya çalışarak omuzlarına yapıştım.

"Yukarı bak," diye fısıldadı.

Tam bunu yaparken, başımızın üzerinde asılı duran dolunayı gördüm, bacaklarımın arasındaki hassasiyeti ve göğsümdeki dolgunluğu artırdı.

Bazı anların kelimelere ihtiyacı yoktur. Bu da onlardan biriydi.

YİRMİ ALTI

Eşyalarımı almak için dinlenme odasına girdiğimde Emily
I telefonumdan, "Buzdolabında bira var," dedi. "Burger köftesi
yapıldı
da fırına atmak üzereyim, eve döndüğünüzde çıtır çıtır olacaklar."

"Bu yorgun kızı çok ama çok mutlu ediyorsun." Çapraz askılı
çantamın askısını omzuma geçirdim ve çantayı kalçama yerleştirdim.
"Durup tatlı alayım mı?"

"Bir ayı ormana sıçar mı?"

Güldüm ve koridora doğru ilerledim. "Listelemem gereken birkaç
şey daha var, sonra yola çıkacağım. Çıktığımda sana mesaj atarım."

"Yemekli bir gece, *Sex and the City*'nin tekrarları, sütyensiz ve sen,
gerçekten sabırsızlanıyorum."

Bu düşünceyle iç çektim.

Bir ay önce Florida'dan döndüğümünden beri her hafta fazladan
vardiya alıyordum. İzinli olduğum geceler Caleb'de kalıyordum.
Evde geçirdiklerimde ise dokuzdan önce uyuyordum, akşam
yemeğinden sonra en iyi arkadaşım ile bile takılamayacak kadar
yorgundum.

"Bunun için ne kadar sabırsızlandığımı bilemezsin," diye itiraf
ettim. "Ama bayılıp omzuna salyalarımı akıtabilirim."

ilk bölüm bitmeden. Sadece uyarıyorum." "Bu ilk kez olmazdı. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve at nalı şeklindeki ünitemizin kıvrımında bulunan hemşire istasyonunda durup bilgisayarlardan birinin başına oturdum. Daha önce bitirmeye vakit bulamadığım çizelgeyi çıkardım ve notlarımı yazmaya başladım.

Neredeyse bitirmiştım ki, "Affedersiniz hanımefendi. Acaba bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz?"

Caleb'in sesi başımı kaldırıp yakışıklı yüzüne, en seksi lacivert takım elbisesine ve altın kravatına bakmama neden oldu. Bu kombinasyon nefesimi kesmeye yetti.

"Merhaba."

Ellerini tezgâhın üzerinde kavuştururken kol düğmelerinden cızırtılı bir ses geliyordu. Günlük kıyafetler onda en sevdiğim görünümdü, ama her gün iş için giyinme şekli beni gerçekten etkilemeye başlamıştı.

Başımı salladım, hâlâ burada olmasına şaşırmıştım. "Sizi ortopedi/nöroloji katına getiren nedir, efendim?" Alay ettim. "Siyatik ağrısı mı? Ayaklarınızın altında uyuşma olabilir mi?"

"Benimle ilgilenen muhteşem bir hemşire var ve onu üç gündür görmedim." Sesini alçalttı. "Onu aklımdan çıkaramıyorum ve bu beni delirtiyor." Büyüleyici dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Buraya gelirim onu bu akşam benimle yemek yemeye ikna edebilirim diye umuyordum."

Onun dikkati yüzümdeyken bile kendi tenimde daha iğrenç hissedemezdim. Önlüğüm lekeliydi, antibakteriyel jel kokuyordum ve muhtemelen on üç saat önce temizlemeyi unuttuğum kuru şampuan yüzünden saçımda beyaz toz vardı.

Hissettiğimden daha kötü göründüğümü biliyordum.

Yine de daha güzel bir şey yokmuş gibi bana bakıyordu.

"Caleb, eğer böyle bir restorana gitseydim, beni kapı dışarı ederlerdi. Şu anda iğrencim."

Bizi ayıran boşluğa uzanıp yanağımı avuçladı. Gözlerim kısa süreliğine kapandı, odunsu kokusu beni ele geçirdi, heyecan o kadar sert çekiyordu ki elini yastık olarak kullanıp dakikalar içinde uyuyabilirdim.

"Whitney, üzerinde ne olursa olsun ya da kaç saat çalışmış olursan ol, çok güzelsin. Ve seni temin ederim, seni götürdüğüm hiçbir restoran seni kapı dışarı etmez."

Nefes verdim, iltifatları etrafımı sarmıştı ve az önce en iyi arkadaşım ile yaptığım konuşma da öyle. "İstesem bile Emily'ye kızlar gecesi için söz verdim."

Eli yüzümde kaldı. "Seninle eve kadar yürümeme ne dersin?"

"Bunu gerçekten çok isterim."

Hemşire odasının etrafına göz gezdirdi. "Demek burası senin ofisin."

"Bir kısmını. Zamanımın çoğunu hasta odalarında geçiriyorum. Gezmek ister misin?"

"Evet."

"Bana bir saniye ver."

Eli yüzümü terk ettikten sonra, notlarımın geri kalanını ekranda hala açık olan tabloya yazdım ve sonunda sistemden çıkarak tezgahın diğer tarafında ona katıldım. Ona yakın durdum ama nefes alma mesafesinde değildim. Belimi sıkıp beni kendine çekmeden önce bu sadece birkaç dakika sürdü.

"Caleb, seni uyarıyorum, burası hiç hoş değil."

"İmkansız."

Dudakları yanağıma gitti ve kolonyasından daha da güçlü bir rüzgâr estirdi; sadece nefis bir şekilde temiz değil, aynı zamanda olumlu bir şekilde büyüleyici kokuyordu.

"Seni burada yiyip bitirebilirim," diye fısıldadı tenime doğru.

"Sen delisin." Kıkırdadım ve hastalarım ya da yönetim bizi görmeden başımı arkaya yasladım. "Gel hadi. Sana etrafı göstereyim."

Parmaklarımızı iç içe geçirdim ve onu koridorda ilerlettim, birimin düzenini anlattım, geçerken dinlenme odasını işaret ettim. Tam diğer tarafın etrafında dönüyorduk ki, bir sağlık arabasının önünde duran Rebecca ile karşılaştık. Kolumu omuzlarına doladım, o da başını boynuma yasladı.

". Sadece biraz kestirmem gerek."

İkimiz de güldük ve ben onu tutuşumu gevşettim. "Caleb'ı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Kolunu uzattı. "Seni tekrar görmek güzel, Rebecca." "Seni de," diye karşılık verdi Rebecca, ona sarılarak.

Ayrıldıklarında ona "Yavaş bir vardiya olmalı," dedim. "Öyle mi olmalı?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne olduğunu biliyorsun.

evrene böyle şeyler koyduğunuzda olur."

"Tanrım, iyi olacaksın." Ona sarılma sırası bendeydi ve uzaklaşırken ekledim, "Sabah seni rahatlatmak için geri geleceğim. Kahvaltıda bir şey istersen haber ver."

"Sana mesaj atmayı hatırlayamayacak kadar yorgun olursam, yumurtalı sandviç ve bulabileceğin en büyük kahveyi alacağım."

". "

Caleb uzaklaşmadan önce ona, "Umarım yakında görüşürüz," dedi.

"Bundan emin olabilirsin," diye cevap verdi.

Onu koridorun kalan kısmına götürdüm, temiz ve kirli hizmet dolaplarını ve ek hasta odalarını gösterdim.

Asansöre ulaştığımızda durduk. İçeri girdiğimizde birinci katın düğmesine bastım ve onu acil servise götürdüm. Bu birimde hastalar çok daha hareketli olduğu ve kimliklerini korumak istediğim için onu arka tarafa götürdüm, böylece röntgen ve ameliyat odalarını görebilecekti.

Rebecca ile sohbetimiz dışında son derece sessiz kaldı ve her şeyi içine aldığını, günlük olarak ne yaptığımı dair açıklamalarımı işlediğini hissedebiliyordum. Bunu takdir ettim ve eğer ofisine gidersem muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım.

Köşeyi dönüp lobiye doğru ilerlerken Fiona ile karşılaştık.

"Kızım," diye şarkı söyledi yaklaştığımızda, kollarını bana dolayarak, "Benim bölgeme gelmene bayılıyorum." Kilidimi açtı ve "Caleb," diye bağırdıktan sonra ona da aynı sertlikte sarıldı. "Acil servise ilk gelişin mi?" diye sordu ona.

Caleb'in yanıtı bir kahkaha olarak geldi ve ben de "Kazıları görmek istedi, ben de ona en önemli noktaları gösterdim - benimkileri ve seninkileri" diye yanıtladım.

"İyi ki " diye karşılık verdi. "Peki, siz çılgın kediler bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Yarın sabah vardiyam var." Esnedim. "Yemek ve televizyonun karşısında uyuyakalmak baş edebileceğim tek şey."

"Bunu duydum, kardeşim." İş telefonunu çıkardı, zil sesi koridorda yankılanıyordu. Kulağına götürdü ve mikro telefonu kapatarak, "Sonra görüşürüz çocuklar. Seni tekrar görmek güzel Caleb."

El salladı, ben de ona bir öpücük verdim. Sonra onu ana lobiden geçirip ön girişten çıkardım.

Kaldırımında ilerlerken, "Arkadaşlarının ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum," dedi.

"Onlar en iyisi. Fiona eskiden bizim birimde çalışıyordu ama yaklaşık bir yıl önce acil servise geçti. Yemin ederim, hastalarım dışında beni ayakta tutan tek şey bu kızlar."

"Her gün yaptığınız şeyi yapmak son derece zor olmalı. Evdeyken bile hastalarınızı sık sık düşündüğünüzü tahmin ediyorum."

Yola çıkarken ona baktım. "Yıllar boyunca bazı inanılmaz mucizelere tanık oldum ama aynı zamanda soğuk terler dökerek uyandığım ve yatağıma dönemediğim bazı trajediler de aklımdan çıkmadı. Benimle kalan bu vakalardır, iyi olanlar değil." Nefes aldım, ne zaman bu konudan bahsetsem hep orada olan gerginliği hissettim. "Ve birini kaybettiğimizde ya da onlar pes edip mücadeleyi bıraktığında, bu çok acı veriyor." Dünkü vardiyada ameliyattan çıktıktan kısa bir süre sonra kod veren ve biz daha paddle'lara başlayamadan hayata veda eden hastayı düşünürken elimi kalbime bastırdım. "Daha da kötüsü, vakaların çoğu bana kardeşimi hatırlatıyor ve karşılaştığım her vaka biraz daha acı veriyor."

Bir sonraki kavşağa vardık ve ben yaya geçidi düğmesine basamadan eli belimdeydi ve hareket etmemi engelliyordu.

"Whitney, sen tanıdığım en harika kadınsın."

Beni artık kaldırımımızı paylaşan insanların mırıltılarını ya da geçen arabaların korna seslerini duymuyordum. Sanki şehrin sesleri tamamen yok olmuştu ve geriye kalan, tamamen onun içindeyken her saniye daha da büyüyen duygularımdı.

"Çok sert düşünüyorum," diye fısıldadım ağzına karşı, şimdi bana Tampa'da yüzdüğümüz zengin Körfez suyunu hatırlatan mavi gözlerine bakıyordum.

"Yalnız değilsin." Burnunu benimkine bastırdı. "Tam oradayım, seni yakalamak için bekliyorum."

Duygular boğazıma doğru yayılıyordu. "Sana inanıyorum. Her şeyden çok."

Beni tekrar öptü ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek bizi caddenin karşısına geçirdi.

Pastaneye yaklaştığımızda pencereleri işaret ettim ve "Kızlar gecesi için tatlı almam gerekiyor" dedim.

Sırıttı. "Burası kurabiye dükkânı mı?"

"Tabii ki öyle."

İçeri girdik ve sırada beklerken hemen telefonumu çıkarıp Emily'ye bir mesaj gönderdim.

Ben: Fırındayım. Dikkat et, Caleb benimle ama kalmıyor. Sadece ona evimizi göstermek istiyorum. Seni uyarıyorum. Bilirsin, sütyensiz olma ihtimaline karşı.

Emily: Delirdin mi sen? O adamı yemeğe davet et.

Kafamı kaldırdığımda onun da telefonuyla konuştuğunu gördüm ve yazmak için kendi telefonuma döndüm.

Ama bu bizim gecemiz.

Emily: Whitney, beni Samantha Jones gibi davranmaya zorlama.

Tamam, ama sadece akşam yemeği, sonra biz ve tekrarlar.

Emily: Yakında görüşürüz.

Telefonumu kaldırdım ve başını kaldırmasını bekledim. "Emily akşam yemeğine gelmeni istiyor. Eğer hayır derssen beni öldürecek ve sonra da senin bağırsaklarını deşecek." Yüzümü buruşturdum ve ekledim, "Yani, hayır deme."

Sırada bir sıra ilerlerken kolunu omuzlarıma attı. "Bunun olmasına izin , değil mi?" Ağzını başımın tepesine ve beni çektiğini hissettim. "Ona teşekkür etmek için, biliyorsun bu artık yaptıkları her kurabiyeden bir tane almam gerektiği anlamına geliyor."

Beş kasa dolusu en az yüz farklı çeşit vardı.

Bu düşünceye güldüm. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Konu yemek olduğunda, sınırlarım yoktur." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Ve yüzündeki o gülümsemeyi korumak için yapmayacağım şey yok."

Daireme yaklaştıkça hamburger kokusu koridoru doldurdu, midem aromadan ve kahvaltıda içtiğim kahvenin yuttuğum son şey olmasından dolayı homurdanıyordu. Bugünkü iş vardiyam boyunca pek zamanım olmamıştı.

Kapıyı açtığımda Caleb, "Mmm," diye inledi. "Çok lezzetli kokuyor." "Benim kızım yemek yapabilir." Bizi içeri götürürken sııttım, hemen-

Emily mutfaktaydı, ocağın önünde dans ediyordu, müziğin sesi bizi duyamayacağı kadar yüksekti. "Tatlım, biz geldik."

Arkasını döndüğünde hâlâ spatulayı mikro telefon olarak kullanıyordu, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, beyaz atletinin altına sütyen giymişti. Birkaç bira içtiği belliydi, bu da benzer günler geçirdiğimizi gösteriyordu.

"En sevdiğim iki arkadaşım," dedi ve sesi kısarak bir kolunu bana, diğerini Caleb'e doladı. "Akşam yemeğini kabul ettiğin için çok mutluyum."

"Kızlar gecesini böldüğüm için özür dilerim."

"Önemli değil," dedi ve Caleb'in elindeki normalde eve getirdiklerimizin iki katı büyüklüğündeki iki büyük kutuyu görerek geri çekildi. "Tüm bina için tatlı aldın mı?"

Güldüm, çünkü siparişini verirken ben de ona hemen hemen aynı şeyi söylemiştim. "İçkiler nerede? Arayı kapatmam lazım."

Buzdolabından iki bira aldı ve kurabiyeler karşılığında bize uzattı, üstünü kaldırarak içine baktı. "Oh, evet, burada bir sürü sevgi var." Yukarı bakarken kaşlarını çattı. "Zavallı kığım."

"Benimki de öyle," diye cevap verdim.

Kutuları tezgâhın üzerine koydu. "Akşam yemeği beş dakika içinde hazır olacak. Şimdi, kötü pişirme büyü her şeyi yakmadan önce dışarı çık."

Elini daire içine aldığımda Caleb kıkırdıyordu. "Ona etrafı göstereceğim."

"Ayaküstü sevişmek için durmayın, yoksa işiniz bitene kadar yemek soğumuş olur."

Bana gülümsedi, düşüncelerimiz aynı hızdaydı.

"Bu adam sadece bir şeyi hızlı yapabiliyor, o da araba kullanma hızı."

Omzunun üzerinden bize baktı. "Caleb, bana bu kadar hızlı araba kullanabilen bekar arkadaşlarından birkaçını gönder."

Onu küçük dairemize doğru götürdüğümde hâlâ kıkırdıyordum. "burası." Dört tabure, kanep ve sehpanın bulunduğu küçük yüksek masaya doğru başımı salladım. "Yemek ve oturma odası bir arada ve buradan"- koridora doğru yürümeye başladım
-"yatak odalarımız ve banyo."

"Burası harika bir yer," dedi arkamdan, yürüme yolu ikimizin sığamayacağı kadar dardı.

O mahrem alana girip çerçeveli fotoğraflarıma bakarken ben yatak odamın girişinde kaldım. Bazıları

Emily ve benim birlikte geçirdiğimiz tatillerden - biri Can- cun'a yaptığımız geziden, diğeri de bir konsere gittiğimiz Chicago'dan. David henüz hayattayken çekilmiş olan yakın ailemin fotoğrafını elinde tutarken, herkesin kim olduğunu bilsin diye her bir kardeşimin adını yüksek sesle söyledim.

Resmi yerine koyduktan sonra komodininin üzerinde duran not defterini kaldırdı ve kapalı bıraktı. "Günlük mü?"

Gülümsedim. "Hayır, tüm seyahat ilhamlarımı sakladığım yer. Biri bana bunu hediye etti."

Onu yere bıraktı ve bana yaklaştı. "Şimdi, yatağında olmadığın zamanlarda nerede uyuduğunu hayal edebiliyorum." Yanağımı tutuyor ve beni öpmek için eğiliyordu. Birkaç dakika içinde dudaklarını çekti. "Seni o hasırın üzerine atmadan ve önlüklerini yırtmadan önce beni bu odadan çıkar."

Bizi aceleyle koridora çıkardım ve buradan Emily'nin tabakları masaya koyduğunu görebiliyordum. Üzerimi değiştirmek için yeterli zamanım olmadığından biramdan bir yudum aldım ve her zamanki yerime oturdum.

Yanımda oturan Caleb, "Bu harika görünüyor," dedi.

"Deneyene kadar bekle," diye cevap verdim. "Emily en iyi hamburgerleri yapar." "Benim şarkı söylememden daha iyiler, söz veriyorum."

Patates kızartmasına ketçap eklerken Caleb'a baktım. "Sizin bir yemek yarışmasına ya da birlikte yemek pişirmeye ya da buna benzer bir şeye ihtiyacınız var."

"Ohhh, mutfağınızda ellerimi kirletmeyi çok isterim," dedi. "Whitney bana daha önce hiç görmediği aletleriniz olduğunu söyledi."

Caleb hamburgerinden bir ısırık aldı ve Emily ile ben onun çiğnemesini izleyerek tepkisini bekledik.

Gözleri ne kadar keyif aldığını gösteriyordu ama "Mutfakım ne zaman istersen senin," demeden önce ağzını sildi. Bir ısırık daha aldı. "Buraya ne koyuyorsun?"

"Bu gizli bir malzeme." Birasını tutarak sırttı. "Ama daha sonra kurabiye sarhoşu olduğumda, sana söyleyecek kadar aptal olabilirim."

En iyi arkadaşım ve hayallerimin erkeği en sevdikleri mutfak hilelerini tartışırken, içimi dolduran mutluluğa engel olamıyordum. Emily geçmişte çıktığım tüm erkeklerden nefret etmişti ama Caleb'a olan sevgisinin her saniye arttığını görebiliyordum.

Ne kadar yorgun olduğum önemli değildi; hiçbir şey bu duyguyla kıyaslanamazdı.

YİRMİ YEDİ

G "İyi sabahlar," diye fısıldadı Caleb başımın Alarmı birkaç dakika önce çalmıştı ve ben duşa girip işe gitmeden önce son birkaç saniyemizi birlikte geçiriyorduk.

"Mmm," diye inledim yuvarlanıp çıplak göğsüyle buluştuğumda, yüzümü göğsüne yasladım ve parmaklarımı küçük saçlarında gezdirdim.

Vücudu her zaman çok sıcaktı ve klimayı tıpkı hastanedeki gibi dondurucu sıcaklıklarda tutuyordu, bu yüzden yatıya kendimi ona gömüyordum.

"Bize kahve getirmeme ve seninle duşta buluşmama ne dersin?"

Eğildim, dağınık saçlarına ve bir gecede uzamış, sadece yıkanana kadar sürecek bir gölge gibi duran ensesine baktım. "Koşmaya gitmiyor musun?"

"Asistanım bir saat önce mesaj attı ve bu sabah bir müşteriyle buluşmak için San Francisco'ya uçmam gerekiyor." Yüzümdeki birkaç tutam saç fırçaladı, gözleri güneş ışığında kadar delici ve seksiydi ki. "Neden benimle gelmiyorsun?"

Battaniyeyi boynuma kadar çekerek inledim ve yaklaşan vardiyamla karşılaştırıldığında bunun ne kadar ağır geldiğini düşündüm. Onu indirdim

"Bunu her şeyden çok isterdim ama bugün çalışmam gerekiyor" dediğimde beni duyabilsin diye.

"Bu haftanın son vardiyası, değil mi?" Başımı salladım ve ekledi: "O zaman yarın sabah için sana bir uçak bileti alsam ve benimle orada buluşsan nasıl olur?" Parmaklarını alnımda gezdirdi, tüylerimi diken diken edecek kadar hafif ama gelmemi ne kadar çok istediğini anlatacak kadar güçlü bir dokunuştı bu. "Şehirde öğle yemeği yiyip Napa'ya gidebiliriz, üzüm bağlarını gezerek birkaç gece geçirebiliriz. Bize birkaç ATV kiralayabilirim ve dağlara tırmanabiliriz."

İlişkimiz bir rüya gibiydi ve onun beni uzaklara götürme ve ülkenin sadece hayalini kurduğum farklı yerlerini gösterme arzusu da öyle. Ancak iş hayatlarımız son derece farklıydı. Ben kendi işimin patronu değildim; dolayısıyla onun esnekliğine sahip değildim.

"Sadece üç gün iznim var ve sonra rotasyon yeniden başlıyor."

"Seni zamanında geri getireceğim." Dokunduğu yeri öptü. "Ya da tatil günlerinden bazılarını kullanabilirsin." Ağzı boynuma doğru ilerledi, her okşayışı bir gıdıklama gibiydi.

Kıpırdandım, bu his beni bunalttı ama uzaklaşmama yetmedi. "Muhtemelen bir gün izin alabilirim ama seninle her seyahat etmek istediğimde bunu yapamam." Sesim yumuşadı. "İstesem bile."

Yanağımı sabit tuttu. "Whitney, istediğin her şeyi . Birlikte çalıştığın aileyi sevdiğini biliyorum, ama artık bıkmış ve tükenmiş durumdasın ve uzun zamandır böyle hissettiğini seziyorum. Neden seni mutlu edecek bir şey bulmuyorsun?"

"Hemşire olmak zorundayım."

"Ama hastanede bir tane olmak zorunda değilsin." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Kariyerim söz konusu olduğunda beklentiler var. İşlerinin başına geçmemi bekleyen ebeveynlerim var."

emekli oluyorlar. Siz böyle bir durumda değilsiniz; baktığınız her yerde seçenekleriniz ve fırsatlarınız var." Elini yüzümden indirdi, sanki parmakları bir stetoskopmuş gibi kalbime doğru hareket etti. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Yorgun olduğumu ve yaşamak için çalıştığımı." Ellerim göğsünü bırakıp battaniyeyi kavradı ve avuçlarımın içine sıkıştırdı. "Ve ayrıldığımda yarı ölü olacağımı bile bile kendimi oraya getirmenin ve bu duygusal açıdan yorucu saatlere katlanmanın her geçen gün daha da zorlaştığını." İşim uğruna vazgeçtiğim her şeyi düşündüm - Emily ile dışarıda geçirdiğimiz geceleri, onun gitmek istediği ama benim programımı ayarlayamadığım için gidemediğim haftalık seyahatleri. "Çok şey kaçırdım."

"Yaptığın iş onurlu bir iş ama önce kendini düşünmelisin. Bunu hiç yaptın mı bilmiyorum." Gözlerimin altından geçti, her bir hareketinde asla yeterince uyuyamadığım için orada asılı duran koyu renkli torbaların üzerinden geçti. "Bebeğim, yaşamaya başlamalısın." Parmaklarımı battanieden çözdü ve ağzına götürdü. "Değişimi yapması gereken kişi sensin; kimse bunu senin için yapamaz."

En iyi arkadaşımın da onunla aynı fikirde olacağından emindim. İşim artık neredeyse her hafta konuştuğumuz bir konuydu, özellikle de yemek yiyemeyecek kadar yorgun olduğum aylarda. Birkaç gün önce Caleb'lara bize yemek pişirmeye geldiğinde bu konuyu açmıştı; hamburger yemeğimizden neredeyse iki ay sonraydı çünkü aldığım fazla mesai yüzünden programlarımızı ayarlayamamıştım.

David'in ölümünden beri değişim beni her şeyden çok korkutuyordu ve işimden ayrılmak doğrudan değişim havuzuna atlamak gibiydi.

Bunu kaldırıp kaldıramayacağımı henüz bilmiyordum. "Bunu bir düşüneyim," diye cevap verdim.

"Mali durumunuzu düzeltmenize yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, en azından bu dönemde biraz daha az çalışma özgürlüğüne sahip olursunuz.

ara d6nem."

Caleb'in son derece başarılı olduğu bu alan hiçbir zaman benim gl y6nlerimden biri olmamıştı. 6ėrenci kredilerim, kiram ve bu kadar pahalı bir şehirde yaşamanın genel maliyeti arasında zar zor geçiniyordum. Her hafta fazladan çalıştığım saatler olmadan tüm faturalarımı karşılayabileceğimden emin değildim. Borcumu konsolide etmek anlamına gelse bile bunu düzeltmek için yapabileceği bir şey olduğundan emindim.

Beni değiştirmeye çalışmadığını biliyordum. Beni kendimin daha iyi bir versiyonu yapmaya çalışıyordu.

"Seyahatimizden d6ndğmzde, bu gerçekten harika olur."

"Sanırım bu, yarın uçakla gideceğiniz ve sonunda bir iş gününü kaıracağınız anlamına geliyor?"

Başımı salladım ve sııttım.

"İyi cevap." Yanağıma bir 6pck kondurdu. "şimdi git duşu ısıt. Bir dakika içinde kahve ile orada olacağım."

Dışarı çıkmadan 6nce kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim, parmaklarım saçlarının arkasında gezinerek onu daha da yakınlaştırdı. Kolları beni evrelerken, Caleb'in içinde, teninin sıcaklığında, ayrı kaldığımız aylar boyunca aradığım kokusunda, dokunuşunda ortaya çıkan her duyguda kayboldum.

"Teşekkür ederim... her şey için."

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni 6nemsediğim için bana teşekkür etmene gerek yok Whitney. Tek istediğim o glmseminin sonsuza dek dudaklarında kalması."

YİRMİ SEKİZ

TAmerika'da gittiğim en batıdaki şehir Chicago'ydu; Emily ile mezun olduğumuzda son dakikada kararlaştırdığımız bir seyahatti.

Black Eyed Peas konserine katılmak için üniversiteye gittim. Meksika Körfezi'ni bir kenara bırakırsak, Atlantik gördüğüm tek okyanustu. Pasifik'i fotoğraflarda ve filmlerde hayranlıkla izlemiş, Kaliforniya sahillerini ve sörf yapılabilecek kadar büyük dalgaları hayal etmiştim. Ve şimdi buradaydım, kıyı üzerinde uçuyordum, yüzümü pencereden ayıramıyor, telefonumla durmadan fotoğraf çekiyordum. Gökyüzünün güzelliği o kadar muazzamdı ki gördüklerimi algılamakta zorlanıyordum.

Özellikle de San Francisco Havaalanı terminalinin dışında durduğunda Caleb'in kollarına atıldığımda, yerden daha da muhteşemdi.

Yüzümü boynuna gömdüğümde, "Seni özledim," diye inledi. "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Birbirimizi görmeyeli sadece bir gün olmuştu ama ülkenin öbür ucunda olmak çok daha uzun bir süreymiş gibi hissettiriyordu.

Üstü açık arabayla şehrin içinden geçerken, güneşin bu kıyıda farklı hissettirdiğini öğrendim. Hava ıslaktı. Dolambaçlı, dar, dik sokaklar New England'a hiç benzemiyordu.

Caleb beni harika bir Yunan restoranında ögle yemeğine götürdü ve ardından Napa'ya doğru yola çıktık. Daha önce hiç şaraphaneye gitmemiştim ve üzüm asmalarıyla dolu tepeleri de hiç görmemişim. Sis, çocukken bana okunan büyülü hikayelerdeki gibi etrafımızdaki dağların üzerinde alçakta asılı duruyordu.

Esinti saçlarımın arasından geçerken, temiz ve yağmurlu koku burnuma gelirken, Caleb'ın kalçamı tutan parmaklarını sıktım. "Burayı çok seviyorum."

Kısa bir süreliğine bana döndüğünde dudaklarında bir gülümseme vardı. "En iyi kısımların hiçbirini görmedin."

"Fikrimi değiştirmiyor. Büyülendim."

Parmaklarını enseme gezdirdi, başparmağı yanağımı okşadı. "Daha fazla beklemene gerek yok; neredeyse geldik."

Birkaç dakika içinde, asfaltın kaybolup toprağa dönüştüğü, çoğunlukla ana yoldan gizlenmiş bir kaldırım bölümüne doğru ilerliyordu. Yol sağa ve sola kıvrılıyor, bizi dağın kenarına yakın tutuyor, küçük çakıl taşlarının üzerinden geçerken lastikler çıtırdayıyordu.

Nerede kaldığımız hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece onun beni şaşırtma takıntısını biliyordum. Ama en tepede duran bir konağa yaklaşıp tam önüne park ettiğinde çenem düştü.

"Vay anasını, Caleb." İki katlı ev farklı renklerde kayalarla kırmızı kemerli bir çatısı ve aşağıdaki üzüm bağlarına baktığını bildiğim uzun cam bölmeleri vardı. "Bu senin mi?"

Bakışları içime işledi ve şaşkınlığımı anladığını, elinin bacağında sıkılaşmasından anlayabiliyordum. "Eğer öyle olmasını istiyorsan, bunu sağlayabilirim."

Ciddi olduğunu biliyordum. Bu adamın yapabilecekleri de en az bu ev kadar şok ediciydi. "Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum

Bu."

"Şu anda yapmak zorunda değilsin. Eğer eve aşık olursan, bizim olabilir."

Tam yüz ifadem derinleşirken arabadan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. El ele tutuştuk ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Tampa benim kaçış yerim, ama bu sizin de öyle olmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Eğer Napa'da daha rahat ediyorsan, o zaman buraya geliriz."

Bu, kelimelerin beynimden tamamen kaçtığı, ona beni nasıl hissettirdiğini göstermek için söyleyebileceğim hiçbir şeyin olmadığı anlardan biriydi. Ama yüzümün benim yerime konuştuğundan emindim ve bunu okuyabildiğini biliyordum, özellikle de gözlerimdeki yaşları sildiğinde.

"Bunu hak ediyorsun, bebeğim." Beni öptü ve kollarım boynuna dolandı. "Gel hadi. Sana içeriği göstermek istiyorum."

Ön kapıya doğru ilerledik ve büyük transa adım attık. Şef önlüğü giymiş bir kadın, tepsisinde iki kadeh beyaz şarapla hemen bize doğru yürüdü.

Gözlerine kadar uzanan sıcak bir sırtışla bize içecekleri uzattı. "Yolculuğunuzdan sonra soğuk ve ekşi bir şeyler istersiniz diye düşündüm." Tepsiyi kolunun altına sıkıştırdı. "Ben Anna, kaldığınız süre boyunca yönetici şefinizim." Kendimizi tanıtır elini sıktıktan sonra, "Arka bahçede sizin için bir şarküteri masası hazırladım ve hava biraz nemli olduğu için Max'e ateş yaktırdım," diye devam etti. İçimden bir ses Max'in yardımcısı olduğunu söylüyordu ama onun rolünü hiç tanımlamadı. Bunun yerine şöyle devam etti: "Max valizlerinizi içeri getirecek ve akşam yemeği saat sekizde. Tabii farklı bir zaman istemezseniz?"

Başımızı salladık.

"Harika. Size getirebileceğim bir şey olursa haber verin."

Ona teþekkür ettik ve Caleb'in eli belime gitti, evin arka tarafına doğru ilerlerken beni birkaç odadan geçirdi. En çarpıcı şöminenin ve çok katı ya da boğucu olmadan konforu çağrıştıran mobilyaların yanından geçtik. Tavanda antik görünümlü kirişler uzanıyordu.

Dışarı adımımı attığım anda dudaklarımdan "Aman Tanrım" döküldü.

Görebildiğimiz kadarıyla yüz seksen derecelik bir üzüm asması manzarası vardı. Sis burada daha da alçaktı, bazı bölgelerde yuvarlanıyordu, bazı bölgelerde ise çok daha yüksekti, bulutlar üzerimizde kalındı. Uzakta ve her iki yanda dağlar vardı, kayalar çeşitli griler ve morlar ile yemyeşil bitki örtüsünden oluşuyordu.

Burası güzelliğini fısıldayan bir kasabaydı, gürültüsü doğanın sessiz bir tikiydi.

Ve tamamen içinde kaybolmuştum.

Caleb bizi aşının sofra hazırladığı ateşe götürdü. Oturmak yerine dağın kenarında ayakta durduk ve o da benim arkama geçti.

Kolunu göğsüme dayadı, yüzü boynumdaydı. "Florida güneşinde muhteşem görüldüğünü düşündüm." Tenimi öptü, nefesimi içine çekti. "Ama seni hiç bu kadar güzel görmemiştim."

Duygularımın geri geldiğini hissederek gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım damlamaya başladığında dönüp onunla yüzleştim. "Hayallerimin her birini gerçekteştiriyorsun."

Dudakları dudaklarıma değdi. "Asla durmayacağım."

Caleb bizi birkaç farklı şarap imalathanesine götürmesi için bir şoför tuttu. Her birinin tesislerini gezdik ve koleksiyonlarını tatmak için tadımlar yaptık. Bazıları büyük ölçekliydi, mağazalara ve restoranlara dağıtım yapıyordu,

çıkmaya başladığımızdan beri içtiğimiz şişeler. Bazıları daha samimi, aile işletmesiydi ve benim favorim onlardı.

Günü, içinde yüzlerce fıçının bulunduğu ana binalarının arka tarafında, inanılmaz manzarayı görebileceğimiz şekilde yerleştirilmiş sandalyelerimizde oturarak en büyüleyici olanıyla sonlandırıyorduk. Şarap üreticisinin kızı, pinot noir kadehlerimizle eşleşen birkaç tabak atıştırmalık hazırlamıştı.

"Burası kesinlikle benim yerim" dediğimde jambon ve kremalı keçi peyniri ile kapladığım pirinç krakerini çiğniyordum, üstüne de incir reçeli sürmüştüm. Sesim hafıftı, rüzgâr sözcüklerin çoğunu alıp götürüyordu ama beni duyduğunu biliyordum.

Parmakları uyluğumun etrafında kıvrıldı. "Biliyorum. Bunu yüzünde görebiliyorum."

Gözlerimi manzaradan alamıyordum. Bir üzüm bağı kesinlikle herkesi eğlendirmeyecek yerdı. Caleb okyanusu, Emily yüksek binaları, Rebecca geldiği yer olan Maine'in taşrasını, Fiona ise sahili tercih ediyordu. Ama buradaki sessizlikte çok özel bir şey buldum, her tepenin arasında hız kazanan hiç bitmeyen umut.

"Buraya ne kadar sık dönebilirim bilmiyorum, evden çok uzakta. -Ama kesinlikle Napa'da daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Bunu gerçekleştireceğiz." Elimi ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. "Kira kontratın ne zaman bitiyor?"

Bakışlarını yakalamak için asmalardan ayrıldım, vücudumda aynı hızla hareket eden bir karıncalanma dalgası. Kafamda hızlıca hesap yaptım. "Üç ay."

"Bir yıllık daha sözleşme imzalamak yerine benim taşın" dediğinde hâlâ tenimi gagalıyor, hiçbir noktayı kaçırmamaya dikkat ediyordu.

Alt dudağımı emdim, kemiriyordum. "Gerçekten mi?"

Diğer eli yanağıma gitti. "Her zaman çok şaşıırıyorsun." Dudağımı çekerek dişlerimin kavramasından kurtardı. "Bana kalsa her gece kalmanı isterdim, biliyorsun."

Evi şehrin en gözde ve lüks bölgelerinden biri olan Back Bay'deydi ama hastaneye gidip gelmek benim birkaç blok ötede olmaktan çok daha uzundu. Ve uyuyabildiğim her ana ihtiyacım olduğu için, çalışmam gerektiğinde normalde dairemde kalıyordum.

Ama değişim yaklaşıyordu.

Yüzümden geçen her esintide bunu hissettim.

Parmaklarının beni sıkma biçiminde hissettim.

Geleceği düşündüğümde bunu göğsümde hissettim. "Seninle yaşamak harika olurdu..."

"Ama?"

Nefes aldım ve elimi onun elinin üzerine koydum. "On sekiz yaşımdan beri Emily ile birlikte yaşıyorum." Araziye bakmak için onun bakışlarını bıraktım. "Ondan uzaklaşmak hiçbir açıdan kolay olmayacak."

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Durakladı. "Neden dairen sende kalmıyor ve kıyafetlerini benimkine taşıımıyorsun? Senden para almayacağımı biliyorsun, böylece kiranı ve faturalarını ödemeye devam edebilirsin ve bu da Emily'ye maddi olarak yardımcı olur. Gelecek yıl bu zamanlar, tam bir geçiş yapmaya hazır olabilirsin."

"Bunu düşündün, değil mi?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. "İşe gittiğim sabahlar, sen üç ya da dört günlük bir mesaiye başlamak üzereyken, seni bir daha görmeden önce o kadar uzun zaman geçeceğini bildiğim için içimi dolduran o duygudan nefret ediyorum." Başımın arkasını tuttu, parmakları saçlarımin derinliklerindeydi. "Göğsümde uyurken uyanmak, dušta sana kahve getirmek, seni ıslatırken bacaklarını bana sar-

beni en mutlu adam yapar. Aradaki molaları istemiyorum Whitney. Bunu her gün hissetmek istiyorum."

İkimiz de nefes verirken havanın bedenlerimizde dolaştığını hissettim. "Bence sen de öyle."

Emily'yi düşündükçe kalbim acıyordu ve onun reklamı beni ele geçirdikçe kalbim çarpıyordu. Onu terk etmek istemiyordum ama onu terk etmeye de devam etmek istemiyordum.

"Caleb..." Boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak usulca . "Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Bebeğim, o zaten senin."

Gözlerimi tekrar kaçırdım, duygularımı kontrol altına almak için bir molaya ihtiyacım vardı.

Cevabın bu muhteşem tepelerde saklı olmadığını biliyordum; içgüdülerim zaten beni yönlendiriyordu ama yine de etrafımızdaki tek ses olan rüzgârı dinledim ve o karışık sarmaşıkların arasından baktım.

Ve o anda benim kadar şanslı biri olup olmadığını merak ettim.

"Evet," diye cevap verdim, yakışıklı yüzünü görmek için döndüm. "Senin yanına taşınmayı çok isterim."

"Buraya gel." Ayağa kalkmamı beklemedi; onun yerine bacaklarımın altından uzandı ve sandalyeden kaldırıp kucağına oturttu.

Vücudumda hissettiğim vızıltıdan ve ağırlıksızlıktan dolayı güldüm ve kollarımı boynunda dolaştırarak o nefis odunsu pürüzsüz yanaklarını öptüm. "Bana karşı çok iyisin, Caleb."

Gözlerimi sabit tutarak iç çekti. "Geçmişimdeki tek bir kadın bile beni, yaşam tarzımı ya da işime harcadığım saatleri kabul etmedi. Tek bildiğim bu, dokuz yaşımdan beri yaptığım tek şey bu ve bunu değiştiremem. Ama sen o gün o barda ortaya çıktın.

Maratonda, dünyamı lanet olası bir fırtına gibi kasıp kavurdun ve bir kez bile beni değiştirmeye ya da olmadığım biri haline getirmeye çalışmadın." Beni çok nazıkçe öptü. "Sana karşı iyi olmamın nedeni bu değil Whitney. Bu yüzden sen benim için mükemmelsin." "Sana çok aşışım" dediğinde dudakları tekrar benimkilere .

"Ah, Caleb." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Seni seviyorum." Gözyaşlarımı tuttum ve burnumu onunkine bastırdım, elimi kalbinin üzerine koydum, tıpkı onun benimkine birçok kez yaptığı gibi. "Ve senin işkolik, maceraperest, vahşi bir adam olduğunu kabul ediyorum ve bir sonraki hayalini gerçekleştirmeni - ortaklarının işini devralmanı- izlemek için sabırsızlanıyorum, aynı şekilde sen de benimkini gerçekleştirmeme yardım edeceksin."

Beni dudaklarına çekti ve hiç anlamadığım bir şekilde öptü; kelimelerle değil tutkuyla doldurulması daha iyi olan bir andı bu. Savunmasız ve duygusal olarak ham bir an. Sonunda nefes almak için geri çekildiğimde, kucağına sarılmış, yüzüm boynunda, etrafımızı çevreleyen manzarayı seyrediyordum.

Sessizliğin içinde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama Caleb "Yarın için özel bir planım var" diyerek sessizliği bozdu.

Profiline bakmak için döndüm. "Normalde bir sürprizin olduğunda bundan bahsetmezsin."

Kıkırdadı. "Bu konuda haklısın, ama bu seferki senin için biraz zihinsel hazırlık gerektirebilir; bu nedenle kuralımı bu seferlik bozuyorum."

Masanın üzerindeki bardağıma uzandım ve sıvı cesareten büyük bir yudum aldım. "Eğer bana uçaktan atlayacağımızı söylersen ölebilirim."

Kahkahası sakinleşmedi; sadece daha da yükseldi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Yaptığımız şey bu mu?"

"Burası senin yerin" -ben şarabı yalamaya fırsat bulamadan dudaklarımı öptü- "ve burayı görmenin en iyi yolu çok yukarıdan, gökyüzündeki güzelliğinin üzerinden uçmaktır."

"Caleb Hunt, şimdiye kadar hiçbir adrenalin patlamana hayır demedim ama hemşire tarafım bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyor. Acil serviste çalıştım ve ortopedi/nöroloji alanında uzmanım, bu yüzden vücutlar büyük bir darbeye yere çarptığında neler olabileceğini biliyorum ve-"

"Güven bana," diye fısıldayarak sözümü kesti. "İyi olacaksın ve bunun her saniyesini seveceksin."

YİRMİ DOKUZ

"Şu anda neye baktığıma kelimenin tam anlamıyla inanamıyorum," dedi Emily, yastığını paylaşırken, yorganın altında kucaklaşırken başımızın üzerinde tuttuğum telefonuma bakıyordum.

Napa gezisinin fotoğraflarına göz gezdiriyordum ve gökyüzündeki gezimize yeni ulaşmıştım.

"Yani, mesajlarında paraşütle atlamaya gittiğini yazdığını biliyorum ama sana kesinlikle inanmadım. Kanıta ihtiyacım vardı ve şimdi kanıta sahip olduğum halde hala inanamıyorum."

Elimin tersiyle koluna hafifçe vurdum. "Maceracı olmayan benliğimin yalan söylemeyeceğini biliyorsun."

"Tabii ki yapmazsın; nasıl yapılacağını bile bilmiyorsun. Ama Tanrım, kadın, Caleb kesinlikle içindeki vahşi tarafı ortaya çıkarmış."

"Gelecek hafta sonu beni rüzgar sörfüne götürecekt."

Sanki bir kapıymış gibi kafama vurdu. "En iyi arkadaşım içeride bir yerde mi çünkü onu hiçbir yerde göremiyorum?"

"Buna ihtiyacım vardı, Em." Caleb ile olan ilişkimden öğrendiğim şeyleri düşündüm ve her maceraya atıldığımızda çok umut verici bir şey vardı. "Hastanede tıkılıp kaldığım bunca yıl boyunca neleri kaçırdığımı bana gösteriyor."

"Ve sana gerçekten yaşamaya nasıl başlayacağını gösterdi, David öldüğünde yapmayı bıraktığın bir şeyi."

Başımı sallamak bana acı veriyordu. "Haklısın." İçimi çektim ve hücremi yatağın üzerine indirdim. "O benim için iyi."

"Evet, öyle ve bunu şimdiye kadar çıktığın hiç kimse için söylememiştim."

Nefes aldım, bu andan korkuyordum. Dün gece California'dan dönerken bütün uçak yolculuğu boyunca ne söyleyeceğimi prova etmişim. Bu konuyu açmak için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmiyordum ve nasıl tepki vereceğini tahmin etmeye çalışıyordum ama artık bununla yüzleşmem gerekiyordu.

Emily'ye baktım ve basitçe "Yanına taşınmamı istedi" dedim.

"Biliyorum."

"Ne?" Yan döndüm ve yüzümü ona döndüm. "Nasıl?"

"Çünkü Caleb son derece zeki bir adam ve sen de evrendeki en iyi kızsın, o yüzden tabii ki sana sordu. Eğer sormasaydı tam bir moron olurdu."

Çılgınlığına güldüm. "Bana Napa'da teklif etti ve bunun hızlı ve çok fazla değişiklik olduğunu biliyorum, ama bir şeyler çok doğru geliyor."

"Dinle tatlım, bombalama bize bir şey öğrettiyse, o da Hayat trajik bir şekilde öngörülemez olabilir ve her an bizi bulutlar kadar yükseğe çıkarabilir ya da kığımızı havaya uçurabilir. Ayrıca, en kötü ne olabilir ki? Bana geri mi taşınacaksın? Bunun o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum."

"Değil," diye fısıldadım.

Kolunu benim koluma dolayarak onun yanına geçti. "Aşkını takip et. Mutluluğunu takip et. Sana her zaman vereceğim tavsiye bu ve sen de tam olarak bunu yapıyorsun bebeğim. Oraya ulaşmak için ne kadar hızlı gittiğin önemli değil, sadece yolculuğun önemli ve şu ana kadar seninki çok güzel bir yolculuk oldu."

Duygularım göğsümü delip geçiyor, gözlerimden fişkırıyordu. Birkaç mendil almak için komodine uzandım, birini yedek olarak koluma sıkıştırdım, diğerini yüzüme yakın tuttum.

Okşamadığım tarafımı sildi. "Bu gözyaşlarını özleyeceğim, sonsuza dek hıçkıran gözyaşlarım."

"Elimde değil. Küstah olmadığın zamanlarda biraz hüzünlü olabiliyorsun ve sözlerin beni her yerimden vuruyor." Kurulamayı bitirdim ve birkaç derin nefes aldım. "Ayrıca, ağlamamı özlemene gerek yok. Dairenden vazgeçmiyorum, bu yüzden üç ay sonra kira kontratımız sona erdiğinde, seninle yenileyeceğim."

Kaşları kalktı, boynu sanki ona vurmuşum gibi geriye gitti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ve faturaların yarısını ödemeye devam edeceğim. Bu şekilde, kız kıza geceler için geri gelebilir ve istediğim zaman burada kalabilirim."

"Whitney..." İfadesi çok daha ciddi bir hal aldı, yüzünde pek sık rastlanmayan bir ifade. "Burada yaşamıyorsan ödemeye devam etmek zorunda değilsin. Nerede olursa olsun ya da burada başka kim yaşarsa yaşasın, evim senin olacak." Bakışları hiç duraksamadı, aksine daha da derinleşti. "Seni deli, bunu yapmayı neden düşündün ki? Ve bana bunu tek başıma karşılayamayacağımdan endişe ettiğin için yaptığını söylemezsen iyi edersin. Çok fakirim, ikimiz de öyleyiz ama her zaman bir yolunu buluruz. Daha küçük bir yer bulmak anlamına gelse bile tek başıma da yapacağım."

"Hayır, öyle değil." Başımı sallamaya devam ettim. "Sadece bu işin peşini bırakmaya hazır ."

"Tatlım-"

"Emily, yapamam. En azından şimdilik." Ağzından yeni bir cesaretlendirici söz çıkacağını biliyordum ve bunu duymak çünkü fikrimi değiştirmeyecektim. "Caleb benim dünyama girdi

Beklenmedik bir şekilde ve ilişkimiz ne kadar harika olursa olsun, bu hala alışmam gereken bir şey." Yastığı düzelttim, kollarımızın yerini . "Ama ufukta çok daha fazlası var. İşim, ve bunun beni nereye götüreceği konusunda ciddi kararlar vermem gerekiyor. Her şeyi aynı halledemem." Göğsüm yeniden sıkışmaya başlamıştı. "Caleb'in saatte yüz mil hızla ilerlemesi bir yana, her şey o kadar hızlı ilerliyor ve ben bunalmış durumdayım." Boğazıma düğümlenen kayayı iterek yutkundum. "Bu, yavaştan almak istediğim kısım."

"Sibiry'a'da yaşayabileceğinizi ve farklı zaman dilimlerinde olmak ve sürekli donmak dışında bizi hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sen benim ailemsin, Whit. Nerede olduğun ya da kiminle birlikte olduğun önemli değil."

Bir damla gözyaşı daha düştü. "Biliyorum."

"O zaman planınızı ve her ay yapacağınız yüklü bağışları kabul ediyorum." En yeni damlaları silmek için kolunu kullandı. "Dolabını ve şifonyerini devralmak gibi bir niyetim var ve bence bunu kira sözleşmesine koymalıyız."

Buna ihtiyacım olduğu için güldüm ve oturduğum yerden kalkıp ona sarıldım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım omzuna. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Bunun suçunu Boston'dan gelen bir gevezeyi Ver- mont'tan gelen bir meleklerle birlikte barındırmanın harika bir fikir olduğunu düşünen BÜ'deki pisliğe atabiliriz. Gerçek piçti." Daha sıkı sıktı. "Ömür boyu benimle , kadın."

Birkaç nefes daha aldıktan sonra göğsüm rahatlamaya başladı ve gözyaşlarım durdu.

Nasıl olacağını bilmiyordum ama her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Geri çekildi, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Şimdi, tüm bu ciddi konuşmaları bir dakikalığına unutup bir pizza ve fıstık ezme kurabiye sipariş edip tekrar gösterimlerde kaybolabilir miyiz?"

"Aklımı okudun."

OTUZ

"Yeni evindeki ilk resmi gecemizde birlikte olacağız," dedi Caleb, birasını benim şarap kadehime tokuştururken.

Oturma odasındaki büyük koltuk.

"Bunu kesinlikle alkışlayacağım."

Sürgülü cam kapıyı açmış, esintiyi içeri almıştı, sonbaharın ipuçları havada çoktan yoğunlaşmıştı. Gazlı şömineyi de yakarak ortamı hazırlamıştı ve ben de battaniyeyi bacaklarımıza dolayarak onun yanına sokuldum.

"Burayı seviyorum," dedim başımı onun koluna yaslayarak.

Caleb'in evine taşınmak için üç ay beklememiştim. Bunun yerine, son birkaç haftadır sahip olduğum azıcık boş zamanı kıyafetlerimi ve kozmetik ürünlerimi yavaşça taşımak için kullanmış, diğer her şeyi Emily'ye bırakmışım. Şimdi dairenin her yerinde beni hatırlatan ufak tefek şeyler vardı; mutfaktaki bar taburesinin duran çantam, dolabının kıyafetlerimle dolu küçük bir bölümü, duştaki ürünlerim ve lavabonun yanındaki tepside daha fazlası gibi. Caleb yeniden dekore etmeyi, siyah dekoru daha az erkeksi bir renkle değiştirmeyi bile teklif etmişti. Belki gelecek yıl kira sözleşmemi feshettiğimde bunu kabul ederdim ama şimdilik sadece bu mekânı evim olarak görmeye alışmak istiyordum.

Daha bu öğleden sonra Caleb ofisteyken ben de kalan eşyalarımı getirmeyi bitirmiştım. Nihayet geldiğinde akşam yemeği hazırды, sokağın aşağısında sevdiği bir restorandan suşi çeşitleri vardı. Bakkaldan aldığım çiçeklerden masa için bir süs bile yapmıştım. Daha önceki mesajlaşmamızdan, onun için işte zor bir gün olduğunu biliyordum, bu yüzden içeri girdiğinde mutlu hissetmesini ve gerçek taşınma tarihimi kutlamasını istedim. Yemek boyunca biraz sessiz kalsa da bu amacıma ulaştığımı düşündüm.

Rüzgâr şehrin birçok sesini odanın içine taşıırken, kolu omuzlarımdan kayarak beni daha da yakınına çekti. "Bugün Emily'yi gördün mü?"

"Ben son eşyalarımı toplarken o da eve geliyordu. Birkaç dakika takıldık."

Başımın üstünü öptü. "Belki de bu hafta sonu onu davet etmeliyiz. Sanırım ona yemek yapma sırası bende."

"Ona sonra mesaj atarım. Buna bayılacağını biliyorum."

Dudaklarını saçlarımin üzerinde tuttu ve ambulans ve itfaiye aracından gelen sesler onu çekene kadar her nefes alıp verişini hissettim.

"Şu biraz Napa sessizliği için adam öldürebilirim."

Kıkırdamasına rağmen sesinde gerginlik vardı ve işten döndüğünden beri de vardı. Bundan bahsetmemiştim. Berbat bir gün geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama ihtiyacı olduğunda bana içini dökebileceğini de bilmesini istiyordum.

Dördüncü birası üzerinde çalışırken, umarım biraz daha gevşemiştir, bu konuyu açmak için en iyi zaman gibi görünüyordu.

Tutuşundan kurtuldum ve şarabımı üzerine bıraktım, ellerimi serbest bırakarak boynuna masaj yaptım. "Konuş benimle. Bana bugünü anlat."

Balkona doğru bakıyordu, ben kaslarının derinliklerine indikçe gözlerini tembelce kırıştıırıyordu. "Büyük bir müşterimi kaybettim, karaya çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptığım ve kurtarmak için lanet olası yeteneğimdeki her şeyi yaptığım birini." Yanaklarındaki hareketten dişlerini gıcırdattığını anladım. "Ama bu yeterli değildi. Lanet olsun." Başını iki yana salladı. "Bu şirket için, portföyüm için büyük bir darbe." Durakladı. "Lanet egom için."

"Ne oldu? Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu-" Başladım ama mutfaktan çalan telefonum beni yarı yolda bıraktı. "Bir saniye." Rebecca'nın adının ve numarasının ekranda belirdiğini görerek hemen yanına koştum.

"Cevap verecek misin?"

Kafamı kaldırdığımda yüzünde sabırsızlık vardı.

"Bilmiyorum."

"O zaman, aramayı sesli mesaja gönder, böylece o bangır bangır çalan zili dinlemek zorunda kalmayayım."

Zil sesim sinir bozucuydu ama Rebecca'nın aramasını görmezden gelmekte zorlandım. Bu gece çalışıyordu ve mecbur kalmadıkça bana ulaşmayacağını biliyordum. İçimi kemiren düşünce buydu.

Lanet olsun.

Telefonu kulağıma götürdüm ve "Alo?" dedim.

"Beni öldüreceksin."

"Aman Tanrım. Neden?"

"Çünkü ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp içeri gelmen için sana yalvarmak üzereyim. Çok acil bir durum olmadıkça aramayacağımı biliyorsun ama bu gece öyle. Letitia'nın grip testi pozitif çıktı ve onu eve gönderdik. Lindsay buraya gelirken bir araba kazası geçirdi. Shonda'nın kocası şehir dışında ve çocuklarına bakacak kimsesi yoko yüzden aradı. Sadece ben ve tıbbi cerrahiden ödünç aldığım bir hemşire varız,

ama bugün zaten on üç saat çalıştı ve yüz üstü düşmek üzere."

Caleb birasını yudumlarken ona baktım ve açık camdan Boston manzaralarına odaklandım. "Kahretsin." Elimini saçlarımdan arasında gezdirip kafa derimi ovaladım.

"İnan bana, biliyorum. Bu aramayı yapmak bile beni öldürdü, özellikle de dört günlük bir dönemi yeni bitirmişken."

Üst üste beşinci gün hastaneye geri dönmek isteyeceğim son şeydi. Önceki dört vardiyadan sonra bile kendime gelememiştim ve bu gece için daha fazla eğlence planlamıştım. Çiçekleri çatıya çıkarıp yapraklarını jakuziye serpmek ve tatlı olarak aldığım çikolata kaplı çilekleri yemek istiyordum.

Ama Rebecca'yı bu şekilde bırakamazdım. Yardıma ihtiyacı vardı; tüm birimi tek başına taşıyamazdı.

"geldiğince çabuk orada olacağım."

"Seni seviyorum ve sana çok şey borçluyum," dedi ve kapattı.

Telefonumu cebime sokmadan önce ekranın kararmasını izledim. Caleb'a baktığımda birasını bitirmek üzereydi. Birayı masanın üzerine koydu ve şarabımı bir shot gibi ağzına attı.

"Gidiyor musun?"

Kanepeye geri döndüm ve yanına oturdum. "Zamanlamanın iyi olmadığını biliyorum ama yapmak zorundayım. Rebecca'nın bana ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacım var Whitney."

Sözleri boğazıma bıçak gibi saplanmıştı; daha önce kıyafetlerimi çıkarmadan söylediğini hiç duymadığım bir ifadeydi, çağrışımı bundan çok daha farklıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bu suçluluk duygusunu ne zaman bırakacaksın? Ararlarsa, cevap verirsin. Fazladan bir vardiya boşalırsa, kabul edersin. Buna bir son vermelisin." Gözlerinde öfke vardı ve ben bunu fark etmemiştim.

"Üzerinde çalışıyorum... bunu biliyorsun." Nefes verışı kulaklarımda titreşti.

Ve göğsüm çok kötü bir şekilde sıkışıyordu. "Caleb, bil diye söylüyorum, bu durum beni de üzüyor. Ayrılmak zorunda kalmak beni incitiyor." "Bundan emin misin?" Mutfığa gitti, buzdolabını açtı ve bana bakmak için tezgâha yaslanmadan önce bir bira daha aldı. "Madem bu kadar üzgünsün, ne soracağını bildiğin halde neden cevap verdin?" Birayı fırlattı

Adadaki metal kapak.

"Çünkü bu benim işim."

"Senin işin başkalarının parçalarını toplamak ve onların pisliğini temizlemek değil. Ya da o lanet şey her çaldığında telefonuna cevap vermek değil. Ya da ölesiye çalışmak, izin günlerinde bu geceki gibi yemek bile yiyemeyecek kadar bitkin olmak değil. Ama sen bunların hepsini yapıyorsun Whitney."

Ellerim titremeye başladı. "Suşi yerken bir müşterinin çağrısını kabul ettin. Sen de en az benim kadar, hatta muhtemelen benden daha fazla işine bağlısın."

İç çekti. "Bu farklı."

"Aman Tanrım." Tezgâhın köşesini tutarak mutfağın diğer tarafına geçtim. "Şimdi de çifte standart mı uygulayacağız?"

"Benim bir şirketim var. Bana bağlı yüzlerce çalışanım var ve New England'daki her yüksek gelirlinin servetini kontrol ediyorum. Evet, kesinlikle farklı."

"Yani zenginlik sağlıktan daha mı öncelikli? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bu kavganın sebebinin onun boktan günü olduğunu biliyordum. Bunu ne kadar beslersem, o kadar kötüleşecekti. "Buna cevap verme. Bu tartışmayla işim bitti. İlgilenmem gereken hastalarım var."

"Çok saçma."

"Hastanede çağrı düğmesine basıp kimsenin cevap vermemesi çok mu saçma olurdu? Ya da acı içinde bağılıyor olsaydınız ve kimse size yardım etmeye gelmeseydi? İçimden bir ses, o kişi siz olsaydınız bu konuda çok daha farklı bir görüşe sahip olacağınızı söylüyor."

Yanıt beklemek yerine yatak odasına girdim, önlüklerimi dolabının köşesine bıraktım ve çıkarıp üzerime giydim. Ayaklarıma bir çift takunya geçirdim ve iş çantamı vücuduma yerleştirerek kalçama dayadım.

Mutfığa döndüğümde kıpırdamamıştı ve buzdolabından bir şişe su aldım, niyetim akşam yemeğinde içtiğim bir buçuk kadeh şarabı temizlemektir. "Beni rahatlatmak kadar hemşire olduğunda geri döneceğim," dedim ve için döndüm.

"Gitme."

Yüzümü ona dönmeden önce asansöre doğru bir adım daha attım. "Benden bunu yapmamı isteme."

"O zaman senden işini bırakmanı isteyeceğim."

Sanki içimde bir balon varmış da patlamak üzereymiş gibi göğsüm havayla doldu. "Caleb, dur."

Birasını yere bıraktığında bardağın sesi beni zıplattı. "Sana bir kez ihtiyacım olduğunu söyledim ve sen lanet kapıdan çıkıp gidiyorsun."

Vücudum ortadan ikiye bölünmüş gibi hissediyordum, iki parça o kadar kopmuştu ki hangisinin hayatta kalacağını bilmiyordum. "Özür dilerim." Gözlerimden yaşlar süzülüyor, ellerim çantamın askısını sıkıyordu. "Ama gitmek zorundayım. Yarın görüşürüz."

"Belki o zaman bu ilişkiye öncelik hazır olursun."

Ayaklarım durdu ve omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerimden damlalar hızla düşerken, artık onları tutamıyordum. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?"

"İlk gecemizi mahvettiğin için teşekkürler. Bu sonsuza dek hatırlayacağım bir anı."

Her damla yanaklarımda ateş gibi yanıyor, tenimi yakıyordu.

Söyleyeceğim başka bir şeyin onu daha da kıskırtacağını bildiğim için dişlerimi sıktım ve aceleyle fuayeye girdim. Asansörden inip lobide aceleyle ilerlerken telefonumu çıkardım, bir tuşa bastım ve kulağıma götürdüm.

"Em," diye bağırdım cevap verdiğinde. "Tatlım, sorun ne?"

"İlk büyük kavgamızı yaptık." Kaldırıma çıktığımda kolumu havaya kaldırarak bir taksi çağırdım. Biri hemen kenara çekti ve arkasına tırmandım. "Mass General," dedim şoföre.

"İşe mi gidiyorsun?" Emily sordu. "Onun için planladığın o yemekten sonra mı? Aman Tanrım."

"Hiçbir fikrin yok..." Alnımı tutarak hıçkırdım, içimdeki acı çok fazlaydı. "O sadece büyük bir pislikti."

"Bu bazen olur. Bizim gibi onların da dönemleri oluyor. Şimdi bana her şeyi anlat, kadın."

OTUZ BİR

Özür dilerim. Sana o şekilde davranmamalıydım. İş yerinde olan her şeyin acısını senden çıkardım. Bu adil değildi ve doğru da değildi.

Umarım beni affedebilirsin.

Bu geceki en büyük pislik sendin.

Biliyorum ve sen bunu hak etmedin. Keşke hepsini geri alabilseydim.

Uyuyamıyorum. Tek yaptığım sana söylediğim şeyleri tekrarlamak.

Ben: Kötü bir gün geçirmenizi anlayabiliyorum ve özrünüzü kabul ediyorum, ama Tanrım ...

Seni incittiğimi bilmek beni çok .

Gerçekten istediğimi mi düşündün? Tabii ki orada seninle olmayı tercih ederdim. Seni her zaman işime tercih ederdim. Seni seviyorum, Caleb. Ama söylediğin şeyler gerçekten canımı yaktı.

Üzgün olmakta haklısın. Haddimi aştım.

Caleb: Beni aramak için bir saniyen var mı?

I son mesajını okudum ve telefonu kulağıma götürerek koridordan dinlenme odasına doğru koştum.

"Whitney," dedi telefon bağlanırken.

"Merhaba." Kanepenin köşesine düştüm, kendimi toparlamak için tüm gücüme ihtiyacım olacağını biliyordum.

"Beni dinle. Çok özür dilerim."

"Aramızda olanlar korkunç ötesiydi." Kolçağı kavradım ve tırnaklarımı malzemeye geçirdim. "Kavgaların kaçınılmaz olduğunu biliyorum ama adil dövüşmelisin. Sanki kan dökme peşindeymişsin gibi tamamen sustun."

"Siktir..." Sesinde çok büyük bir pişmanlık vardı. "Hatalıydım. Bunu ne kadar söylesem azdır ve sen gittiğinden beri içimi kemiriyor." Her nefes verışı bir öncekinden daha acı vericiydi.

"Rebecca ve Fiona'nın benim iş ailem olduğunu anlamalısınız. Yardıma ihtiyaçları olduğunda, onların benim yanımda olmalarını istediğim gibi ben de onların yanında olmalıyım. Hastanede çalıştığım sürece de bu hep böyle olacak." Dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Bildiğim tek şey insanlara yardım etmek. Eğer birinin benden istediği buysa, hayır demem mümkün değil. Sadece içimde yok." Pencereden dışarı baktım, odanın yansıması camda yeniden yansıyordu.

"Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu Whitney. Bunu sana karşı kullanmamalıydım."

"Hayır, yapmamalıydın." Bir kolumu dizlerime dolayarak onları sıkıca tuttum. "Ama işimle ilgili söylediğin bazı şeyler o kadar da uzak değildi. Değişiklik yapmam gerektiğinin farkındayım. Burada mutlu değilim ve uzun da değilim. Sadece bunu çözerken biraz sabırlı olmanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

Başımı sert mindere yasladım ve lekeli tavan döşemelerine baktım. "Güzel." Endişenin göğsümü terk etmeye başladığını hissettim; son birkaç saat neredeyse dayanılmaz olmuştu. "Şunu yeniden yapmamız lazım

Jakuzide çiçekler, çikolata kaplı ilekler ve Şampanya da var çünkü bizim için planladığım Şey buydu."

"Lanet olsun, bunu telafî edeceğiz, söz veriyorum." Birkaç dakika sessiz kaldı ve "Hastaneden ne zaman ayrılabilirsin?" diye sordu.

Esnedim, önümüzdeki dokuz saatin ağırlığını hissediyordum. "Yarın sabah yedi buçuk gibi."

"Seni alsam nasıl olur? Çok yorgun değilsen, seni kahvaltıya götürereğim. Sonra eve geliriz, ben de seni yatırırım."

Yatağımızı ve yorganın altında olmanın, başımı kabarık yastıklara gömmenin ne kadar harika bir his olacağını hayal ediyordum. "Ofise gitmiyor musun?"

"Geç geleceğim. Bence önce birlikte biraz zaman geçirebiliriz."

İçimi çektim, koşudan sonra, özellikle de bugünkü gibi bir darbe aldıktan sonra erkenden orada olmayı sevdiğini biliyordum.

Ama bunu benim için yapıyordu.

Mükemmel değildik. Her ift gibi sorunlarımız olacaktı, gözyaşlarımız ve sert sözlerimiz olacaktı ama bir Şekilde her Şeyi yeniden yoluna koyacaktık.

Aramızda başka bir alternatifi düşünemeyecek kadar büyük bir sevgi vardı. "Kulağa cennet gibi geliyor," diye fısıldadım. Tek istediğim bu mo-

kollarımı boynuna dolamak ve ona ne kadar değer verdiğimi söylemekti. Bunun için sabaha kadar beklemem gerekecekti. "Geç kalırsam sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor, bebeğim."

Önlüğümün içinden iş telefonum çalmaya başladı. "Kahretsin, gitmem gerek. Eminim hastalarımın biri için arıyorlar. İyi geceler Caleb," dedim ve diğer telefonu kulağıma götürerek "Ben Whitney."

"614 numaralı odadaki hastanın size ihtiyacı var. Çok ağrısı var," dedi birim sekreteri.

Kendimi koltuktan ittim ve odadan aceleyle çıkmak için yeterli enerjiyi bulmaya çalıştım. "Hemen geliyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Koridorda ilerlerken cebimden kişisel telefonumun sesi geldi ve onu çıkarıp ekranı okudum.

İyi geceler, Whitney. Seni seviyorum.

OTUZ İKİ

"H Kendini nasıl hissediyorsun?" Lindsay'e sordum, dün gece burada olması gereken ama bir araba kazası geçiren hemşire içeri çağırdı.

Hemşire odasının içinde yanımda durmuş, boynunu ağrıyormuş gibi ovuşturuyordu. "Ah, kızım, kocam kolunu kırdı ve gecenin çoğunu Newton-Wellesley Hastanesi'nin acil servisinde geçirdik. Ben iyiyim, sadece başım çok ağrıyor ve biraz da hassasiyet var. Biraz Tylenol'ün üstesinden gelemeyeceği bir şey değil." Omzumu okşadı. "Beni idare ettiğin için teşekkürler."

"Elbette." Gülümsedim, bunun için hâlâ enerjim olmasına şaşırmıştım. "Tüm tabloları güncelledim. 602 ve 614'teki hastalar gecenin çoğunda uyanıktı. Ağrılarında bir iyileşme yok, bu yüzden ilaçlarını arttırmaları için doktorlarına çağrı attım. Hala bir cevap yok. 627'deki hastanın bandajları yeni değiştirildi ama kesisine göz kulak olmanız gerekiyor. Enfeksiyon kapmasından endişeleniyorum."

"Anladım. Başka bir şey var mı?" Başımı salladığımda kolunu omzuma doladı ve beni tezgâhın arkasından dışarı çıkardı. "Şimdi, başka bir kriz çıkmadan ve seni bir on iki saat daha tutmadan önce buradan defol git."

Elini sıktım. "Hayatta kalamazdım."

Geri adım atmamı izleyerek sırttı. "Git ikimiz için de biraz uyu."
"Yapacağım."

Mola odasına doğru ilerledim ve çantamı alıp vücuduma geçirdim. Rebecca birkaç adım ötede durmuş, kendi çantasını takıyordu.

"Eve gideceğimiz için ne kadar heyecanlıyız?"

Güldü. "Sanki piyangoyu kazanmışım gibi."

"Aynen kardeşim. Aynı." Bana yaklaştı. "Trene mi biniyorsun? Seninle istasyona kadar yürüyeceğim."

Kapıya doğru giderken kolumu onun kine doladım. "Hayır. Caleb beni alacak."

"Oh, seni şanslı kız."

Kollarımız hâlâ bağlıyken asansöre yöneldik ve lobiye indik. Girişe geldiğimizde yavaşladı ve sarılmak için beni içeri çekti. "Dün gece kışımı kurtardığın için teşekkürler. Sensiz ne yapardım gerçekten bilmiyorum."

"Her zaman arkandayım."

Onu ve Fiona'yı terk etmenin ne kadar zor olacağını düşünerek ona daha sıkı sarıldım; yıkılacaklardı. Ama telefonumun sürekli çalmadığı, beni yavaş yavaş her şeyimi emen bir yere götürmediği yeni bir hayata ihtiyacım vardı.

Çok fazla değişiklik var.

Uzaklaştı ve "Önümüzdeki üç gün izinli misin?" dedi. "Dört." Ve bu süre zarfında fazla mesai almaya hiç niyetim yoktu. ara verdim. Caleb ve ben hala mali durumum üzerinde çalışıyorduk ve ödemelerimi kolaylaştırmak için kredilerimi konsolide etme sürecindeydik. Bu da yakında fazla mesailerimi azaltabileceğim anlamına geliyordu. "Öğle yemeği yemek istersen beni ara."

"Yapacağımı biliyorsun."

Kapıdan çıkarken el salladım ve kaldırıma doğru ilerleyerek öndeki araba kuyruğunu kontrol ettim. Kaldırım boyunca birkaç araç vardı ama hiçbiri ona ait değildi. Birkaç dakika erken çıkmış olmama rağmen muhtemelen geç kalacağımı düşünmüştü; ayrıca bu saatte trafik korkunçtu.

Beklerken, ondan gelen bir mesajı kaçırıp kaçırmadığımı görmek için telefonumu çıkardım. Mesaj yoktu, ben de Emily'nin son mesajına tıkladım ve yazmaya başladım.

Caleb dün gece geç saatte özür diledi. İş yerinde konuştuk ve bana davranışlarından dolayı kendini çok kötü hissetti.

Emily: İlk kavgandan sağ çıktın. Onu süründürdün mü?

Ben: Ona bir pislik olduğunu söyledim.

Emily: Tabii ki yaptın, Vermont meleğim. Dizlerinin üzerine çöktürüp yalamaya başlamadan önce ona Boston'daki gibi davranırdım. Seninle gurur duyuyorum. Caleb ile çok gurur duyuyorum.

Beni alacak ve kahvaltıya gideceğiz. Eve döndüğümüzde yalama olacak. ;)

Emily: İşte benim kızım.

Telefonum çalmaya başladı, ekranda Fiona'nın adı görünüyordu ve birkaç saniye ona baktım. Acil servisin sıkıştığı zamanlar olurdu ve hemşirelerden birinin yerini doldururdum. Şu anda onunla bu konuşmayı yapmak bile istemiyordum. Çok yorgundum. Bunu yapmak bana ne kadar acı verse de, onu sesli mesaja gönderdim ve Emily'nin mesajına geri döndüm.

Ben: Dün geceki en iyi arkadaş olduğun ve beni bu yanlıştan döndürdüğün için teşekkür ederim.

Emily: Bunun için bana teşekkür etmeyeceğini biliyorum. Merhaba, bu benim iş tanımında var.

Biliyorum, ama yine de bunu söylemek beni daha iyi hissettiriyor. Hey, Cumartesi gecesi ne yapıyorsun?

Yukarı bakıp kaldırımını kontrol ettim. Aynı arabalar hâlâ orada park halindeydi ve birkaç yeni araba Caleb'in değildi.

Emily: Planım yok. Ne pişiriyorsun?

Ben mi? Bunun cevabını biliyoruz, lol. Ama Caleb bu gece şeflik yapacak ve senin de gelmeni istiyoruz.

Emily: EVET! Ne getirebilirim?

Ben: Kurabiye. Mmm, şu an kulağa çok hoş geliyor.

Emily: Olmuş bil, kızım.

Caleb'in nefret ettiği zil sesi hoparlörden bangır bangır yükselirken Fiona'nın adı ekrana gelince ekranım tekrar kesildi. Becca da benim sesli mesajımla yetinmeyip defalarca arardı. Hemşirelerin yardıma ihtiyacı olduğunda, peşimizi bırakmazdık.

Sonunda konuştuğumuzda, bunu yaptığım için bana çok kızacaktı ama içeri girmeye ikna olmak istemiyordum. Ve eğer hala hastanede olduğuma dair en ufak bir fikri varsa, beni birkaç saatliğine içeri girmeye ikna edeceğini biliyordum.

Onun çağrısını duymazdan gelerek öndeki arabaları tekrar hızlıca taradım ve Emily'nin mesajına döndüm.

Emily: İşsiz misin?

Evet, Caleb'in beni bekliyorum.

Emily: Çocuklarım geldi ve yoklama almak yerine sana mesaj atıyorum.

Kesinlikle yılın öğretmeni ödülünü kazanıyorum.

*Ben: İşe git. Çıkınca beni ara. Emily: Benim için
bir mimoza ya da üç tane al. Tamamdır. Mwah!*

Fiona tekrar aradığında telefonuma bakıyordum. Ne istediğini bile edemiyordum çünkü mesaj bırakmamıştı. Ama ben cevap vermedikçe durmayacağını biliyordum. Arkadaşlarım söz konusu olduğunda ne kadar zayıf olduğumu bildiğim için çok tereddütlüydüm. Caleb'i ikinci kez üst üste iptal etmek zorunda kalırsam bunun nasıl karşılanacağını da biliyordum.

Ama onu gelmeye devam edemezdim; bu hiç bana göre değildi.

Parmağımı ekranda kaydurdum, telefonumu kulağıma götürdüm ve "Hey, ben de tam gidiyordum-" dedim.

"Hangi ?" diye nefes nefese kaldı.

Sesini duyunca göğsüm sıkışmaya başladı, boğazımda vücudumdaki tüm sinirleri harekete geçiren bir yoğunluk oluştu.

"Hastanenin dışındayım. Vardiyamdan yeni çıktım-"

"buraya gel," diye bağırdı. "Nereye?"

"Acil servis."

"Fiona, yapamam. Caleb'in beni almasını bekliyorum-"

"Whitney, beni dinle. Hemen buraya gel ve kaç!" İçimde bir yangın alarmı çalıyormuş gibi hissettim.

Telefon yüzümden düştü ve yere düştüğünde elime almadım. Sadece ayaklarımı kaldırıma bastırdım, ivme kazanmak için kollarımı salladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde çift kapıdan içeri koştum.

Check-in alanına yaklaştığımda, bombalamadan beri güvenlikte çalışan polis memurlarından biri olan Charlie, "Hey, Whitney," dedi.

Yanımdan koşarak geçerken cevap vermedim, girişin yanında toplanmış hastaların etrafından dolandım ve triyaji geçtim. Bacaklarım yere değerken çantam kalçama çarpıyor, eşofmanımın kapüşonu enseme zıplıyor, nefesim ciğerlerime doluyordu.

Kilitli kapıda rozetimi buldum ve kart okuyucuya okuttum. Kapının yavaş yavaş açılmasını izledikten sonra, koridordan aşağıya fırladım.

Fiona bölümün ortasında durmuş, koridorların her birine bakıyor ve hangisinden geleceğimi görmek için bekliyordu. Göz göze geldiğimiz anda beni korumak için fırlamaya başladı.

"Ah, tatlım," diye bağırdı, kollarını boynuma doladı, avuçları başımın arkasını kavradı, sahip olduğunu bilmediğim bir güçle beni sıktı.

Omuzlarını kavradım ve yüzünü görebilmek için onu geriye doğru ittim. "Neyin var?"

Gözlerinin etrafında ıslaklık vardı, yanaklarında çizgiler vardı ve cevap vermek için zaman ayırdıkça boğazım daralıyordu. "Whitney, bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum..." Başını salladı, parmakları benimkileri buldu. " gel." Beni aşağı çekti Koridorun geri kalanı ve ana istasyonun etrafı.

Uzun perdelerle ayrılmış açık odaların olduğu bölümden çıkıp özel alana geldiğimizde kalbim çok hızlı atıyordu.

"Tatlım," dedi kapalı bir kapının önünde durarak. "Ben... *oh Tanrım.*" Diğer eliyle göğsünü tutuyordu, gözleri dolmuştu.

"Fiona, neler oluyor?" Boğazımın arkası yanıyor, endişem yoğunlaşmaya başlıyordu.

Yüzünü sildi ve bir an için ağzını kapatarak şöyle dedi: "Geldiğinde kodlama yapıyordu. Otuz dakikadan fazla üzerinde çalıştık. Nabız alamadık... biz..." Yutkundu, gözyaşları artık dudaklarından süzülüyordu. "Dr. Montgomery her şeyi denedi." Başını tekrar salladı, yüzünden daha fazla ıslaklık akıyordu.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Onu kollarımın arasına almak istedim ama yapamadım. Söylediklerini anlamaya çalışırken ve etrafımızdaki diğer tüm kaosu görmezden gelirken olmazdı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Kapının tokmağına uzandı ve onu tuttu. "Whitney, ben Caleb."

Kalbim durdu ve içimden bir mide bulantısı dalgası geçti, içimde titreme başladı. "Ne?"

"Ambulansla getirildi ve-"

Elimi onunkinin üzerine koyarak kolu dönmeye zorladım ve daha hızlı açılması için ahşap kapıya tekme attım.

Neye baktığımı fark etmem birkaç saniye sürdü.
at.

Bana çarptığında, etrafıma bir turnike bağlanmış gibi hissettim. Lanet olası boğazım ve ciğerlerimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Hayır!" Çığlık attım, ellerim yumruk oldu, ayaklarım artık altlarındaki zemini hissetmiyordu.

Eğer Fiona beni arkamdan tutmasaydı, dizlerimin üzerine düşecektim.

Hava vücudumda hareket etmiyordu; bunun yerine hıçkırıklar beni içimden kavırıyor, "Hayır!" diye bağırmaktan başka bir şey yapamadığım bir dizi pranga gibi beni kavırıyordu.

"Biliyorum tatlım," diye ağladı. "Ne , ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Şu anda senin için tamamen yıkılmış durumdayım."

Kendimi onun yattığı masaya yaklaştırıp en ucunda dururken kolları kaldı ve ağırlığının çoğunu aldı.

"Fi-o-na," diye hıçkırdım, daha fazlasını söyleyemedim, feryatlar göğsümden patladı, tekrar çılgılık atmak için açıldıklarında dudaklarımı tükürük kapladı.

"Bebeğim, biliyorum," diye ağladı.

Parmaklarımı Caleb'in çıplak kolunun üzerine kaldıracak gücü buldum. Kanla kaplı derisinde derin yaralar vardı. Serum taktıkları yerde boş bir çizgi vardı, bant hâlâ kol kıllarına yapışmıştı.

Omuzlarım düştü, başım onun çıplak göğsüne düştü. yerleştirdikleri yerde bir yapışkanlık vardı, kalbini izledikleri yerdeki pedler hâlâ yerinde duruyordu.

Yanağımı birçok kez tuttuğum noktaya sürdüğümde, hiçbir vuruş yoktu.

Sıcaklık yok.

Sadece tenim onunkine değişiyor.

"Hayır," diye bağırdım, bu kez sessiz bir fısıltıyla. "Ca-leb..." Elimle yatağa vurdum, sanki kalbini tekrar ritme sokmaya çalışıyordum. "Bana geri dön."

Parmaklarımın yüzünde gezinmesini izledim. Gözlerinin altında morluklar, alnında derin yaralar vardı. Yanağını avuçladım, kapalı göz kapaklarına baktım.

Bana bakan bir okyanus mavisi yoktu.

"Ca-leb ..." Tükürük ağzımdan göğsüne düştü. "Gitme, aşkım." Dişlerim birbirine çarptı. "Beni bırakma" diye haykırırken boğazımdan bir hava dalgası geçti ve göğsümü esir aldı.

Kendimi yukarı ittim ve dizimi masanın üzerine koydum, diğ er bacağımlı beline doğru uzatarak yanına uzandım. Kolumu karnına doladım ve olabildiğince yakınına sokuldum.

Yüzümü boynuna gömdüm, odunsu kokusu çoktan gitmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Kollarını bana dolamadı. Bacaklarını benimkilerle birleştirmedı.

Gözlerini açmadı.

Beni sevdiğini söylemedi. Sadece

masanın üzerinde hareketsiz

kaldı. Cansız.

Vücudu her saniye daha da soğuyordu.

Tenine doğru "Sana ihtiyacım var" diye nefes aldım ve bir yanıt bekledim ama yanıt alamadım.

Sadece sessizlik vardı.

Ve yanımızdan geçip giden bir esinti, onun kanının ekşi kokusunu taşıyordu.

OTUZ ÜÇ

"Plabildiğince hızlı geldim," dedi Emily, hastanede bulunduğumuz özel odanın kapısını . Koşar adımlarla ve sürünerek geldi.

Fiona diğer tarafımdaydı, koridorda birbirimize doğru koştuğumuzdan beri terk etmediği bir yerdeydi.

Ne olduğunu anlamadan tüm dünyam yıkılmıştı.

Emily kollarını bana doladı, leğen kucağımda sallanıyordu, mide bulantısı birkaç dakikada bir safra çıkmasına neden oluyordu.

"Ah, bebeğim," dedi Emily en yumuşak sesiyle, beni vücuduna yaslayarak. "Buna inanamıyorum. Bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

"Ben de kendime aynı şeyi soruyordum," diye fısıldadı

Fiona. "Ne oldu?" Emily ona sordu.

Hikayeyi paylaşmamı istemediği için rahatlamıştım. Dinlemesi bile biraz zaman alan, Fiona'nın anlattıklarını duyacak kadar çığlık atmayı durduramadığım bir hikâye.

"Caleb-"

"Hayır," diye bağırdım, gözlerim kapandı, vücudum Dr. Montgomery'nin bana verdiği Valium'dan dolayı çok ağırlaşmıştı.

Emily yüzüme bakmak için arkasına yaslandı, başım yastığa düştü. "Hey, yok. Bunu atlatacağız." Göğsüm nefes alamayacak kadar sıkılaştınca Fiona'ya baktı ve "Devam et" dedi. Emily'nin eli benimkini buldu, parmakları avucumun etrafında kenetlendi.

"Onu almaya gelmeden önce bu sabah erkenden koşuya çıkmış olmalı." Fiona durakladığında yanaklarımdan damlalar yeniden süzölmeye başladı, son turdan beri sadece kısa bir ara vermiştim. "Bir kadın kırmızı ışıhta geçti. Kavşağın ortasında Caleb'i görmemiş olmalı çünkü son sürat ona çarptı. Birkaç tanık vardı; her biri hikâyenin aynı versiyonunu anlattı."

Fiona devam ederken Emily'nin parmakları benimkileri daha da sıkı kavradı, "Buraya gelene kadar sağlık görevlileri onunla ilgilendi ve o zaman ekibim görevi devraldı. Her şeyi yaptık, Em. Gerçekten elimizden gelen her şeyi." Başını salladı, sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi bakışları düştü. "Hiçbir şey işe yaramadı."

Göz kapaklarımı sıkarak kapattım ve arkalarındaki yanmayı hissettim. "Dün gece işe gelmemiş olsaydım ya da bu sabah beni almasını kabul etmemiş olsaydım, başka bir saatte koşmaya gidecekti ve sonra-"

"Kes şunu," dedi Emily omzumu sarsarak. "Sakin bunun için kendini suçlamaya kalkma. Bu kazaya sen sebep olmadın. Burada hatalı olan sen değilsin, beni duyuyor musun? Bu suçu kendi üzerine alma. Buna izin vermeyeceğim."

Hıçkırıkların göğsümü delip geçmesine engel olamadım, şiddeti beni sardı ve her duyguyu yüzeye çıkardı. "Emi- ly!" diye bağırdım, acı bambaşka bir şekilde içimi kemiriyordu.

Sırtımı yataktan kaldırdı, beni tekrar kendisine doğru tuttu, kolları dolandı. "Oh, Whitney'im." Beni geriye doğru salladı ve

Bana okyanusu ve dalgaları hatırlatan bir ritim.

Ve Tampa.

"Siktir," diye ağladım. "Yapamam, Emily. Bununla başa çıkamam. Ona ihtiyacım var. Ona şimdi ihtiyacım var."

"Bebeğim..."

Omuzlarını buldum ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, bu acının bir kısmını taşıyacak birine ihtiyacım vardı, uçurumdan düşecekmişim gibi sıkıyordum. "Biz sadece hikâyemizin başındaydık." Yüzümü kazağının içine gömdüm. "Daha başlamamıştık bile." Titreme beni ele geçirirken damarlarımda buz dolaşıyordu. "Ve şimdi, bitti." Hava bulmaya çalıştım, ciğerlerim boştu, göğsüm onu dolduramayacak kadar çökmüştü. "Eşyalarımı onun ortak evine taşımayı bitirdikten sonraki gün."

Fiona kollarımı ovuyor, yeniden sıcaklık vermeye çalışıyordu. "Şu anda senin için çok üzgünüm ve bunun olmasına çok ama çok üzüldüm." Gözyaşları onun gözlerinden de benimkiler kadar hızlı akıyordu.

Ağrı başımın içine doğru ilerliyor, boğazımı çevreliyor, ayak parmaklarıma kadar iniyordu.

"Geri gelmeyecek," diye fısıldadım, kendime bunun sadece korkunç ve trajik bir rüya olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. O masada yanına uzandığım cesedin Caleb'a ait olduğunu. Fiona'nın Hunt Financial'da ailesiyle yaptığı telefon görüşmesinin gerçekten gerçekleştiğini. Ailesinin acil servise hücum edişini ve onu görünce çöküşünü gerçekten izlemiştim.

Emily yüzümü boynuna doğru daha da itti, hâlâ bizi sallıyordu. "Bunu da atlatacağız. Bu üzüntüden kurtulmak için savaşıcağız ve hayatta kalacağız."

"Nasıl?" Gözlerindeki gerçeği görmek için geri çekildim. "Hayatıma nasıl devam edebilirim, Emily? Onu seviyorum ve o geri dönmeyecek."

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız."

"Hiçbir şeyin David'i kaybetmek kadar canımı yakabileceğini düşünmemiştim ama Tanrım, çok yanılmışım."

Elimi göğsüme bastırdım. Kalbimdeki işkence çok fazlaydı. Nasıl yok edeceğimi bilmiyordum. Caleb'ı düşünmeden bir daha nasıl nefes alabileceğimi.

"Bu uzun zaman alacak Whitney. Ama söz veriyorum, bir şekilde kolaylaşacak," dedi Fiona.

Başımı salladım. "Hayır, buna inanmıyorum."

Emily elini yanağıma koydu. "Seni eve götürelim, tamam mı? Sanırım bir süre için yeterince hastane gördün."

Kolundan tuttum. "Eşyalarımın hiçbirisi orada değil. Ca-Caleb'in evindeler."

Yüzündeki farkındalığı, benim için güçlü olabilmek adına saklamaya çalıştığı duyguyu gördüm.

Fiona'ya doğru baktı ve "Caleb'in evinin anahtarı Whitney'nin çantasında. Sana adresi vereceğim. Oraya gidip bir ya da iki gün yetecek kadar eşyasını alır mısın? Geri kalan eşyalarını, onu oraya kendim gidebilecek kadar uzun süre bırakabildiğimde alacağım."

"Elbette." Fiona yataktan kalktı, yanımızdaki masanın üzerinde duran çantamı ve içindeki anahtarları buldu. "Bana adresini mesaj at, seninle evinde buluşalım." Eli bacağıma gitti ve parmaklarını dizimin üzerinde gezdirdi. "Birkaç dakika içinde görüşürüz. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye inledim.

Fiona gittikten sonra Emily telefonunu çıkardı ve ekrana bir şeyler yazdıktan sonra hızla cebine geri koydu. Sonra yüzümü göğsüne yasladı ve bizi nazikçe salladı. "Whitney'im," diye şarkı söyleyerek yanağımdaki saçları okşadı.

Odadaki tek gürültü, yatağın üzerinde hareket eden bizlerin sesiydi. Bakabileceğimiz bir pencere yoktu, sadece bir floresan

tepedeki ışık her şeyi hastalıklı bir renge büründürüyordu. Emily'nin dumanı bile Caleb'in teninden yayıldığını hatırladığım kokuyu bastıramıyordu.

"Onu görmeden duramıyorum," dedim ona. "O ekşi kokuyu koklamayı. Göğsündeki durgunluğu duyuyorum." Başka bir mide bulantısı dalgası geçerken yutkundum. "Masanın üzerinde yattığı o odaya girdiğim her anı yeniden yaşıyorum."

"Zamanla kararacak."

Yanılıyordu. O görüntüler sonsuza dek kaldı. Tıpkı David'in son nefesini verirken açık mavi dudakları titreyip aralarına tükürük dizildiğinde nasıl görüldüğünü hatırlayabildiğim gibi. Ve bana kod veren, yıllar boyunca canlandırmaya çalıştığım tüm hastaları.

Beynime kalıcı olarak kazınmışlardı. Ve bugün de öyle olacaktı.

"Emily..."

"Ben buradayım."

Gözlerimi kapattım, duyguların göğsümü doldurduğunu hissediyordum. "Maraton sabahı duşa girdiğinde bana hastaneden aradıklarını söylediğini hatırlıyor musun?"

Saçımın arkasını okşadı. "Tabii ki."

"Bana bütün hafta boyunca ilk izin günüm olduğu ve bara gidip yarışı izlemek için planlar yaptığımız gibi saçma sapan şeyler söyledin. Telefona cevap vermemem gerektiğini çünkü amirimin beni arayıp işe gelmemi isteyeceğini biliyorduk."

"Tanrım, sanki dün olmuş gibi."

"Keşke seni dinlememiş olsaydım." Gözlerinin içine bakarak geri çekildim. "Keşke telefonu açıp içeri girseydim." Dudaklarımdan bir feryat koptu, etimi parçalayan bir kaplan gibi beni pençeledi.

"O zaman Caleb'la tanışamazdım ve o da şu anda hayatta olurdu."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Her şeyin bir nedeni vardır derler.
Ya olmazsa?*

EPİLOG

EMILY

"Lütfen koltuğunuzu kaldırır mısınız? İniş hazırlanıyoruz," dedi uçuş görevlisi dururken.

Kolçağımdaki düğmeye bastım, sırtım tamamen düz olana kadar sandalye birkaç santim kalktı. Ön mutfağa ulaşmadan önce her birini kontrol ederek sonraki birkaç sırada ilerleyişini izledim. Kısa bir süre önce doldurduğu şampanyayı ve kısa süre önce tepsilerimizden topladığı bardakları kaldırıyordu. Birinci sınıf benim için tamamen yeni bir deneyimdi ve muhtemelen bir daha asla yaşayamayacağım bir deneyimdi. Ama bu uçuş için, sunulan her yemeği yalayıp yutmuş ve bira daha çok ilgimi çekse bile tüm şarap dolumlarını kabul etmiştim.

Vücudumdaki sıcak vızıltı bana Whitney'le Cancun'a giderken sarhoş olduğumuz zamanı hatırlattı. Birkaç yıl önce, üniversite yıllarında bir bahar tatili gezisinde olmuştu ve Whitney ilk kez uçuyordu. Uçuş konusunda çok endişeliydi. Ona havaalanında bira ve uçağa bindiğimizde de şampanya verdim. Bir saat içinde omzumda uyudu ve inene kadar uyanmadı. Ama o an uçmaya aşık olduğu ve dünyayı görme hayalleri kurduğu andı. Durmadan bundan bahsediyor, gitmek istediği tüm yerlerin listesini tutuyordu.

Yaşlandıkça, bu hayaller defterinden çıkmaz oldu.

En iyi arkadaşım nasıl yaşanacağını bilmiyordu. O sadece çalışmayı bilirdi.

Bu yüzden maraton sabahı telefonu çaldığında, ekranda Mass General'ın numarası belirlediğinde ne yapmam gerektiği konusunda kararsız kaldım. Sadece kızımın biraz eğlenmesini istiyordum ve bunun için bütün bir gün planlamıştım. Bu yüzden, avucumun içinde çınlayan o rahatsız edici zil sesini dinlerken, aramayı sesli mesaja gönderip mesajı gizlice silmeli miyim diye düşündüm. Ya da banyoya koşup ona kimin aradığını söylemeli miydim? Sorun şu ki, Whitney benim gibi değildi; hayır demekle inanılmaz derecede zorlanıyordu. Dünyadaki en büyük kalbe sahipti ve hastaları onun için her şey demekti. Bu nedenle, eğer ona seçme şansı verseydim, işe gideceğini biliyordum.

Ama bu kararı onun elinden alan, telefonuna girip mesajlarını silen boktan bir arkadaş olamazdım. Ona seçenek sunmak zorundaydım.

Ben de banyoya gidip ona kimin aradığını söyledim ve neden cevap vermemesi gerektiğine dair her türlü nedeni sıraladım. Oldukça ikna ediciydim - öğretmen değil avukat olmalıydım, çünkü en iyileriyle nasıl pazarlık yapılacağını biliyordum.

Dördüncü zil kararını vermişti.

Verdiği cevabı çok net hatırlıyordum. O sırada yüzünde beliren ifadeyi, boynunda köpüren sabun köpüklerini. Ona kuru şampuanın muhteşem icadını gösterdiğimden beri ıslatmak istemediği yüksek, dağınık topuzunu.

İçimi çektim, başımı salladım ve o günün daha dün gibi geldiğini düşündüm. Yine de birçok açıdan yüz yıl önceymiş gibi geliyordu.

Uçağın küçük penceresinden dışarı baktım, yer yaklaşıyordu, gökyüzü puslu, koyu bir turuncuydu, güneş yeni batmaya başlamıştı. Bulutların üzerimizde yükselişini, tekerlekler sonunda inişe geçerken pistin yaklaşmasını izledim. Frenler bizi yavaşlatana ve kapıya doğru taksi yapana kadar kaldırımda züm yaparak ilerliyorduk. Önümdeki koltuğun altına uzandım ve çantamı alıp kucağıma koydum. Ayağa kalkma vakti geldiğinde kayışı omzuma attım.

Karşımda oturan kadına gülümsedim. Havadayken birkaç kez konuştuğumuz gibi, "İyi uçuşlar," dedim.

"Sonunda burada olduğumuza sevindim," diye cevap verdi.

Koridorda dururken arkamdan bir elin boş kolumu sıvazladığını duydum: "Bu ikimiz için de geçerli," dedi.

Kapı açıldı ve ilk çıkanlardan biri ben oldum, kapıya varmadan önce kısa köprüden yavaşça geçtim. Bu havaalanına daha önce hiç gitmemiştim, bu yüzden baş üstü işaretlerine çok dikkat ettim ve bagaj alımına gitmeden önce gerekli tüm durakları yaptım.

Uluslararası uçuşların ne kadar uzun sürdüğünü unutmuşum.

Yürüyen merdivenin yarısına geldiğimde Whitney'i gördüm. Normalden daha da bronzlaşmıştı ve saçları ; göğsüne doğru sarkan bir örgü yapmıştı. Üzerinde BÜ tişörtü, kısa pantolon ve parmak arası terlik vardı. Elbette kafasında da pembe bir Boston Red Sox şapkası vardı.

Beni görür görmez yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Neredeyse bir yıldır görmediğim bir gülümsemeydi bu. Yürüyen merdivenin dibine geldiğimde el sallamak için elini kaldırdı ve koşarak bana doğru geldi.

Ama içine atladığı kollar Caleb'in kollarıydı. Bacaklarını onun beline doladı, elleri sırtına yapıştı, yüzü Caleb'in yüzüne gömüldü.

boynunu. Şili'ye gelirken bütün uçuş boyunca kokladığım kolonyasını içine çektiğinden emindim.

Yaralanmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Hareketleri hâlâ biraz sertti ve adrenalin arayışına geri dönmemişti ama kızımızı tutuyor ve onun tüm ağırlığını taşıyordu.

Kolunu çözdü ve hâlâ havadayken kolunu bana doğru uzattı, parmaklarımız artık kenetlenmişti. Benim sonsuza dek hıçkıran kızımın yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve yüzünde bir insanın sahip olabileceği en büyük mutluluk vardı.

Gelecek hafta bu saatlerde onu eve götürecektik.

Ancak tuttuğum el biraz farklı hissedecekti. Caleb'ın birkaç ay önce ona aldığı, tasarımına yardım ettiğim elmas yüzüğü takıyor olacaktı. Evet diyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ayrı geçirdikleri bu yıl onlar için kolay olmamıştı ama Caleb seyahat edebilecek kadar güçlendikten sonra onu birkaç kez ziyaret etmişti.

Birbirlerini şiddetle sevdiler ve bunu yürüttüler.

En iyi arkadaşımın ayakları yere değdiğinde onu kollarıma aldım ve tüm gücümle sıktım. "Seni çok özledim. Hem de çok," diye fısıldadım.

"Hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdi.

Ona sarıldığımda bir düşünce zihnimde çok canlandı. Uçakta da aynı düşünceyi hatırlamıştım, geçmişimizden bir gün, ona hiç bahsetmemiştim ama şimdi doğru zaman gibi görünüyordu.

"Maraton sabahı işe gitmeni istemediğim için telefonuna cevap vermemen için sana yalvardığım günü hatırlıyor musun?"

Güldü ve omzuma doğru nefes verdi. "Nasıl unutabilirim ki?"

Gözlerine bakmak için geri çekildim ve hala ne kadar ağlamaklı olduklarını gördüm. "Bu sözleri bir daha asla duymayacaksın ama çok mutluyum.

Beni dinlemedin." Sertçe gülümsedi. "Çünkü... onun yerine yarışa gitmeye karar verseydin kim bilir neler olurdu."

Önce Caleb'e, sonra da bana baktı ve onun sakatlığını düşündüğünü anladım. "Her şey mükemmel değil ama benim tarzımda mükemmel."

"Kesinlikle öyleler, bebeğim."

Caleb kolunu ikimize de doladı. Whitney ve ben ellerimizi onun arkasında birleştirdik ve bagaj teslimine doğru yürürken tutuşumuzu yumuşak bir şekilde onun sırtına yasladık.

"Açlıktan ölüyorum," diye inledim, birinci sınıfta servis edilen çok sayıda yemeği yemiş olmama rağmen.

"Bu gece bizim için ne planladığımı görene kadar bekleyin," diye cevap verdi. "Bu yemek aklınızı başınızdan alacak."

Caleb önce bana sonra da Whitney'e baktı, gülümsemesi hiç solmamıştı. "Tanıştığımızda, bu anın gerçekleşmesini hiç beklemiyordum."

Whitney yumuşak bir sesle, "Ben de öyle," dedi.

Ama bir yanımda bunu başından beri görüyordu. Önce, hastaneden eve her döndüğünde 614 numaralı odadaki adamdan bahsederken, sonra o adam onun patronu ve yavaş yavaş hayallerinin erkeği olurken.

Peru'ya gitmeden önce Caleb'in onu beklemeyeceğinden çok endişelenmişti ve ben de ona defalarca aralarının düzeleceğini söylemiştim.

Sana söylemiştim demek istemedim.

Bunu nedime konuşmam için sakladım.

TEŞEKKÜRLER

Nina Grinstead, bu tarifi her yazmaya çalıştığım da Whitney'in gözyaşlarına boğuluyorum. Bazen insanlar sonsuza dek hayatınızda olmak isterler, aileden daha sıkı bir bağ kurarlar, birbirlerinin kafalarının içinde oldukları ve kelimelere bile ihtiyaç duymadıkları bir bağ. İşte biz buyuz. Seni çok, çok, çok seviyorum. Sonsuza dek B Takımı.

Jovana Shirley, daha fazla zaman için yalvardığımda bana asla bağırıyorsun ya da rezervasyon yaptığım her randevuyu değiştirmiyorsun ya da randevuları yetiştiremediğim için ağlamıyorsun. Sadece beni cesaretlendiriyor, zanaatımı geliştirmem için bana ilham veriyor, daha iyi bir yazar olmayı öğretiyor ve tıka basa dolu programında bana her zaman bir yer buluyorsun. Her kitabın sonunda söylediğim gibi, bunu senden başka kimseyle yapmak istemezdim. Seni çok seviyorum.

Hang Le, tek boynuzlu atım, sen her yönden inanılmazsın.

Judy Zweifel, her zaman olduğu gibi, birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz ve kelimelerime bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. <3

Chanpreet Singh, beni her zaman bir arada tuttuğun ve bana her şekilde yardımcı olduğun için teşekkürler. Size tapıyorum, bayan. XO

Kaitie Reister, seni seviyorum kızım. Sen olduğun için teşekkürler.

Nikki Terrill, benim yemek sever kız kardeşim, benimle birlikte her şeyi yaşadın-hastalık, sağlık, her yükseliş ve tüm korkunç düşüşler. Teşekkür etmek asla yeterli olmayacak. Seni çok seviyorum.

Sarah Symonds, bu kitap için kafanın içinde olmak en iyi deneyimdi ve bu çılgın yolculukta birlikte olmamıza bayılıyorum. Bunun bir parçası olduğunuz için teşekkürler. XO

Dawn Fuhrman ve Patricia Reichardt, beyninizi kullanmama izin verdiğiniz ve bu sürecin bu kadar büyük bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Kimse sizin gibi kulaklara sahip değil. İkinizi de yürekten seviyorum.

Kimmi Street, başka bir beyden olan kız kardeşim, bizi tarif etmenin bir yolu yok; kopmaz bağımız söz konusu olduğunda özel bir şey var. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremeyecek. Seni aşktan daha çok seviyorum.

Donna Cooksley Sanderson ve Ratula Roy, ikinizi de çok seviyorum ve size sarılmaya çok ihtiyacım var.

Valentine PR, Kelley Beckham, Kayti McGee, Chris Fletcher, Tracey Waggaman, Sally Ilan, Elizabeth Kelley, Jennifer Porpora, Pat Mann ve her şeyden çok sevdiğim Sarasota kızları grubuma ekstra özel sevgilerimi sunuyorum. Hepinize çok minnettarım.

Anne ve baba, bana olan sarsılmaz inancınız ve sürekli teşvikiniz için teşekkürler. Bunun anlamını tahmin bile edemezsiniz.

Brian, sana duyduğum sevgiyi kelimelerle ifade edemem. Seni daha çok sevdiğimi söylediğimde bana güven.

Benim Midnights'larım, siz çok destekleyici, sevgi dolu, motive edici bir grupsunuz. İlham kaynağı olduğunuz, ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunuz ve her zaman daha fazla kelime için yalvardığınız için teşekkürler. Hepinizi seviyorum.

Okuyan, inceleyen, paylaşan, gönderen, tweet atan, Insta'layan tüm blog yazarlarına gram-Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim asla yeterli olmayacak. Yazı topluluğumuz için çok şey yapıyorsunuz ve biz de size minnettarız.

Okurlarıma, her birinize ayrı ayrı değer veriyorum. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi için, bana ulaşmak için zaman ayırdığınız için çok minnettarım.

tutkunuz ve coşkunuz için teşekkür ederim. Seni seviyorum,
seviyorum, seviyorum.

BONUS SAHNE

Caleb'ın Whitney'e evlenme teklif ettiği sahneyi okumak ister misiniz? Eğer yleyse, lütfen bltenime kaydolun ve size başka hiçbir yerde bulunmayan özel bir bonus sahne göndereceğim.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

MARNI'NIN MIDNIGHTERS'I

Okurlarımla tanışmak yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri. Özel Facebook grubum olan Marni's Midnighters'da, halka açıklanmadan önce kapakları ve şu anda üzerinde çalıştığım projelerden alıntıları yayınlıyorum ve ekip üyeleri çok özel hak kazanıyor. Marni'nin Midnighters'[ına BURAYA](#) katılmak için tıklayın.

SPOILER GRUBU

When We Met hakkında sohbet isterseniz, spoiler grubuna katılmak için **BURAYA** tıklayın.

YAZAR HAKKINDA

USA Today'in en çok satan yazarı Marni Mann ortaokuldan beri yazar olacağını biliyordu. Onun yaşındaki diğer kızlar genç pop yıldızları hakkında hayaller kurarken, Marni ilk romanını kaleme almanın hayalini kuruyordu. Karanlığa, gizeme, tutkuya ve insani duygulara olan sevgisini bir araya getiren seksi, tit- illating hikayeler yazıyor. Kalbi New England'lı olan yazar, şimdi kocası ve sarı Labrador'larıyla birlikte Sarasota, Florida'da yaşıyor. Dizüstü bilgisayarına gömölüp bir sonraki romanı üzerinde çalışmadığı zamanlarda çikolata arıyor, şarabını yudumluyor, seyahat ediyor ya da muhteşem kitapları inceliyor.

İletişime geçmek ister misiniz? Marni'yi ziyaret edin ... www.MarniMannBooks@gmail.com

AYRICA MARNI MANN TARAFINDAN

TEK BAŞINA ROMANLAR

[Even If It Hurts \(Çağdaş Romantik\) Senden](#)

[Önce \(Çağdaş Romantik\) Asistan](#)

[\(Psikolojik Gerilim\)](#)

[The Unblocked Collection \(Erotik Romantik\) Wild](#)

[Aces \(Erotik Romantik\)](#)

[Prisoned \(Karanlık Erotik Gerilim\)](#)

BOSTON'DA ANLAR SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Küller Tanıştığımızda](#)

[Karanlık Bittiğinde](#)

AJANS SERİSİ (TEK BAŞINA ROMANLAR)-EROTİK ROMANTİZM

[İmzalandı](#)

[Onaylandı](#)

[Yapıldı](#)

[Sözleşme](#)

[Anlaşıldı](#)

GÖLGELER DÜETİ-EROTİK ROMANTİZM

[Baştan Çıkarıcı Gölgele-Birinci Kitap](#)

[Baştan Çıkarıcı Sırlar-İkinci Kitap](#)

PRISONED SPIN-OFF DÜET-KARANLIK EROTİK GERİLİM

[Hayvanlar-Birinci](#)

[Kitap Canavarlar-](#)

[İkinci Kitap](#)

BAR HARBOR DÜETİ-YENİ YETİŞKİN

[Pulled Beneath-Birinci Kitap](#)

[Pulled Within-İkinci Kitap](#)

ANILAR SERİSİ-KARANLIK ANA AKIM KURGU

[Anılar Masal Değildir-Birinci Kitap](#)

[KitapBir Anıdan Yaralar-İkinci](#)

GIA RILEY İLE ORTAK YAZILAN ROMANLAR

[Aşık \(Erotik Romantik\) Boğulma](#)

[\(Çağdaş Romantik\)](#)

KARANLIK SONA ERDİĞİNDE

Karanlık Bittiğinde, Boston'daki Anlar Serisi'nin üçüncü ve son kitabıdır. Bu, 25 Mayıs 2021'de yayınlanacak olan, endişeli, karanlık, tek başına bir çağdaş romanıdır.

İlk aşkınızı asla unutmazsınız.. o bir anıya dönüşse bile.

Karanlık Bittiğinde ön sipariş vermek için [BURAYA](#) tıklayın.

KÜLLER DÜŞTÜĞÜNDE

Küller Düştüğünde, Boston'daki Anlar Serisi'nin ilk kitabıdır. Amazon tarafından 2019'un En İyi Romantik Kitabı ve Apple Books tarafından Ocak ayının En İyi Kitabı seçilmiştir.

"Küller Düştüğünde, okuyucuyu unutulmaz, beklenmedik ve derinden etkileyen bir yolculuğa çıkaran, gerilim dolu, karmaşık ve duygu yüklü bir aşk hikâyesi." -USA Today

Küller Düşerken'i satın almak için [BURAYA](#) tıklayın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.